MUSICA ANTIQUA BOHEMICA

REDAKCE DR JAN RACEK

REVISE PROF. KATINKA EMINGEROVÁ A DR OLDŘICH KREDBA

17

ČESKÉ SONATINY

ЧЕШСКИЕ СОНАТИН

SONATINEN ALTER TSCHECHISCHEN MEISTER - SONATINAS BY OLD CZECH COMPOSERS - SONATINES DES ANCIENS MAÎTRES TCHÈQUES

(J. BENDA - F. X. DUŠEK - J. L. DUSÍK - L. A. KOŽELUH - J. MYSLIVEČEK J. K. VAŇHAL - J. V. VOŘÍŠEK)

PIANO

STÁTNÍ NAKLADATELSTVÍ
KRÁSNÉ LITERATURY, HUDBY A UMĚNÍ
PRAHA

ČESKÉ SONATINY

Osmnácté století je nesporně jedno z nejdůležitějších vývojových údobí, v němž se ustalují a vznikají nové formové druhy nástrojové hudby. Jsou výslednicí dlouhodobého vývojového procesu, hluboce zasahujícího do 17. století. Důsledkem převratných hospodářsko společenských a kulturně politických událostí, které odezněly zvláště v druhé polovině 18. století a jež právem patří k nejrušnějším a nejpokrokovějším údobím v myšlenkovém vývoji lidstva, se rozvíjí také velký proces průkopnicky odvážného hudebního myšlení, v němž se projevují téměř již všechny podstatné ideové pohnutky k dalšímu rozvoji světové novodobé hudby. Netušený rozmach nástrojové techniky a tím i hudebně výrazových prostředků vytváří předpoklady ke vzniku nové hudební mluvy, zvláště v melodické stylisaci hudební věty, což mělo značnou působnost na další technické zdokonalení hudebních nástrojů, především klavírních.

Vývoj evropské hudby 18. století prošel nejprve údobím předklasickým, v němž společensky a ideově doznívá poslední vývojová fáze baroku a rozkládá se v rokokové skladebné útvary. V údobí hudebního klasicismu se ustalují a vyhraňují základní obsahově formové a technické principy (zvláště sonátová forma) klasického hudebního slohu. Konečně nastupuje údobí vrcholného hudebního klasicismu, v němž se objevují již výrazné znaky hudebního romantismu. Ohlašují se sice už na sklonku 18. století, ale slohově vyhraněné tvářnosti nabývají teprve v revolučně průbojném díle L. van Beethovena.

Těmito vývojovými etapami prošla také česká klavírní tvorba 18. století, neboť i české země se staly v tomto věku dějištěm značného rozmachu nástrojové hudby, poněvadž tehdy působilo v Čechách a na Moravě množství vynikajících instrumentalistů a nástrojových skladatelů, kteří pak jako příslušníci české hudební emigrace plodně zasáhli do světového hudebního dění. Mohutný proud české hudebnosti se doslova rozlil po celé střední Evropě. V dějinách světové hudby je proto označován jako český hudební klasicismus. Český hudební klasicismus se dokonce stává předbojovníkem a průkopníkem hudebního pokroku. Na české hudební emigraci 18. století můžeme velmi názorně doložit, že jsme v mnohých případech dali také okolnímu světu velké a mocné podněty tvůrčí, ideově myšlenkové a skladebně technické.

Česká hudební emigrace se ubírala z našich zemí do okolního světa celkem čtyřmi hlavními proudy. Prvý, nejvýznamnější proud směřoval do západní Evropy, především do Německa, Francie a Anglie. Druhý směr české hudební emigrace se ubíral do jižní Evropy, především do Italie. Třetí, nejpočetnější proud české hudební emigrace vedl z našich zemí do Vídně. Konečně čtvrtý směřoval do východní Evropy, jmenovitě do Ruska a Polska.

Náš výběr instruktivních klavírních skladeb je sestaven z děl příslušníků české hudební emigrace, kteří umělecky působili jednak v západoevropských oblastech, jednak v Italii, zvláště však ve Vídni.

Emigrační vlna, která v prvé polovině 18. století směřovala z Čech do Berlína a středního Německa, byla vedena příslušníky rodu Bendova, který byl jedním z nejrozsáhlejších českých muzikantských rodů v době vznikajícího hudebního klasicismu. K nejvýznamnějším členům tohoto rodu patří Jiří Antonín *Benda* (1722 až 1795), tvůrce scénického melodramu a od roku 1750 vévodský kapelník v durinské Gotě. V klavírních skladbách, v nichž překonává archaisující prvky barokního pathosu (Sonatina a-moll, číslo 17, Allegro D-dur ze šesté sonáty, číslo 20), se ohlašují nové tóny, jež svou českou muzikantskou bezprostředností směřují k mozartovskému hudebnímu výrazu (Sonatina-rondo D-dur, číslo 18) a ve svých volných částech dokonce připravují již hudební mluvu Beethovenovu. — Naproti tomu ve skladebném díle Josefa *Myslivečka* (1737—1781), který žil téměř po celý svůj život v emigraci v Italii, je již téměř v podstatě vypracována mozartovská hudební dikce. Mysliveček udržoval přátelské styky s Mozartem od roku 1770. Není tudíž divu, že Mysliveček měl značný vliv na výrazovou, nápěvnou i technickou stránku Mozartovy tvorby, jak to můžeme dobře sledovat v drobných rondových a menuetových skladbách tohoto souboru (čísla 5, 6, 8, 9, 10 a 11), zvláště v dvouvěté Sonátě D-dur (číslo 19). Odtud si také vysvětlíme, proč Mozartovo dílo došlo tak nadšeného přijetí a ocenění v českých zemích, a to už v druhé polovině 18. století. — V západním proudu české hudební emigrace vynikla též pařížská skladatelská skupina, k níž se připojil valnou částí své pohnuté životní kariéry Jan Ladislav *Dusík* (1760—1812), vynikající pianista, jehož skladatelská působnost je věnována převážnou měrou klavírní tvorbě. Dusíkův osobitě koncipovaný třídílný Postní menuet g-moll (Menuet du carême, číslo 22) střídá úvodní a závěrečnou archaisující část akordické povahy se střední pohyblivě zpěvnou částí lidového pastorelového typu. — Převážnou část této naší edice tvoří klavírní skladby vídeňského emigračního proudu, který byl co do počtu nejsilnější, poněvadž Vídeň lákala české hudebníky především jako středisko Haydnova, Mozartova a později též Beethovenova hudebního klasicismu. I když vídeňský emigrační proud má pro rozvoj české a světové hudby podružný význam, poněvadž většina našich emigrantů byla doslova pohlcena atmosférou vídeňského hudebního klasicismu, přece nebyl dosud jeho umělecký profil plně a spravedlivě doceněn. Vždyť i tato emigrace měla ve svém středu pozoruhodné hudební talenty, jež se projevily jak na poli hudebně pedagogickém, tak i skladatelském. Mnozí z nich se opřeli o českou lidovou nápěvnost, dokonce se stali uvědomělými průkopníky nových slohových směrů, zvláště romantismu, a uvědoměle razili cestu české hudební mluvě smetanovského typu, jak to na příklad můžeme pěkně sledovat v tvorbě Jana Václava (Huga) Voříška. — Jedním z nejplod-

nějších skladatelů vídeňské emigrační větve byl Jan Křtitel *Vaňhal* (1739—1813), který ve svém skladebném díle sice dosti neústrojně slučuje italské a vídeňské prvky s českou lidovou melodikou, ale svou vyspělou kompoziční technikou, projevující se především v reálném vedení hlasů, namnoze značně osobitě přehodnocuje podstatné vlivy Haydnovy a Mozartovy. Tuto skutečnost můžeme sledovat i v drobných Vaňhalových klavírních sonatinách, z nichž přinášíme několik instruktivních ukázek (čísla 1, 2, 3, 4, 7, 13 a 14). — Vedoucí místo mezi vídeňskou českou emigrací v oboru hudebně pedagogickém zaujímal Leopold *Koželuh* (1752—1818), znamenitý pianista a pohotový skladatel, který v hudebním výraze i v technické faktuře vychází z díla Mozartova, jak o tom svědčí naše ukázka (číslo 21), ač v jeho hudební větě občas narazíme dokonce na tóny beethovenovského hudebního pathosu. — Velmi podstatný ohlas dramaticky zvrásněné Beethovenovy hudební mluvy najdeme v díle geniálního, předčasně zesnulého skladatele Jana Václava (Huga) *Voříška* (1791—1825), vamberského rodáka, žáka Tomáškova. Za svého vídeňského pobytu se po dlouhá léta stýkal s Beethovenem. V osobitě osnovaných skladbách projevuje Voříšek v melodickém, harmonickém a modulačním myšlení značnou romanticky zjitřenou citovost. Zajímavé prvky romantické pastorální lyriky najdeme v jeho klavírní tvorbě, v níž se jeví vedle J. V. Tomáška jako jeden z nejvýraznějších předchůdců české smetanovské tradice. Osobitý charakter má také jeho Rondo G-dur, op. 18 (číslo 16), především v jemně empirově nadýchnutém zvuku a v bukolicko-pastorální melodice. — Stranou těchto emigračních proudů se vyvíjel na české domácí půdě, zvláště v pražském mozartovském ovzduší Fr. Xaver *Dušek* (1731—1799), žák Fr. Habermanna a Chr. Wagenseila. Dušek upozornil na sebe jednak jako pianista, jednak jako skladatel klavírních sonát, variací a koncertů, skladeb komorních, orchestrálních a písňových. Byl vyhledávaný hudební pedagog. Od roku 1770 působil v Praze jako učitel klavírní hry. Z jeho žáků dlužno uvést L. Koželuha, Václava Vinc. Maška a J. N. Vitáska. Duškovy klavírní skladby jsou psány ve vkusném a skladebně neproblematickém mozartovském slohu, jak o tom ostatně svědčí i naše dvě drobné ukázky (Menuet z prvé sonáty B-dur a Presto z druhé sonáty B-dur, číslo 15 a 12).

PRAMENY A LITERATURA

Evidenci klavírních skladeb z údobí českého hudebního klasicismu podává ústřední soupisový katalog hudebních bohemik a moravik v hudebně historickém oddělení Moravského musea v Brně. Tištěné a rukopisné prameny uvádí Robert *Eitner* v Quellenlexikonu (Lipsko 1900—1904, 10 svazků).

Josef *Srb-Debrnov:* Dějiny hudby v Čechách a na Moravě. Praha 1891. — Alois *Hnilička:* Portréty starých českých mistrů hudebních. Praha 1922. — Alois *Hnilička:* Profily české hudby v prvé polovině 19. století. Praha 1924. — Gracian *Černušák:* Dějepis hudby, II. díl. Brno 1931. — Gracian *Černušák:* Přehledný dějepis hudby II. Brno 1947. — Vladimír *Helfert:* Jiří Benda, I.—II. svazek. Brno 1929 a 1934. — Jaroslav *Čeleda:* Josef Mysliveček, tvůrce pražského hudebního nářečí hudebního rokoka tereziánského. Praha 1946. — Oto *Kamper:* Jan L. Dusík. Hudební revue V, 1912, stran 225. — Karel *Krafka:* Romantické prvky v klavírních sonátách J. L. Dusíka. Rkp. disertace. Brno 1950. — Jan *Racek:* Česká hudba od nejstarších dob do počátku 19. století. Praha—Brno 1949. — Igor *Belza:* Očerki razvitija češskoj muzykalnoj klassiki. Moskva 1951. — A. D. *Aleksejev:* Klavirnoje iskusstvo. Moskva 1952.

Z gramofonových snímků staré české klavírní tvorby uvádíme: J. L. Dusík: Sonata fis-moll (O. Vondrovic) Supraphon 2251—52 — V. J. H. Voříšek: Fantasie A-dur (V. J. Sýkora) 2355 — V. Jos. Jelínek: Sonata C-dur a L. A. Koželuh: Allegro F-dur (O. Kredba) Supraphon MBA 13035.

Jan Racek

VYDAVATELSKÁ ZPRÁVA

Původní výbor „*Českých sonatin*" uspořádala a upravila zasloužilá propagátorka staré české hudby prof. Katinka *Emingerová* (1856—1934) na základě pramenů ze sbírky houslaře Eduarda Emanuela *Homolky* (1860 až 1934), jež je dnes v majetku hudebního oddělení Národního musea v Praze. Prvé vydání Českých sonatin vyšlo ve dvou sešitech roku 1929 u K. J. Barvitia v Praze jako č. 664 a 770 Barvitiovy edice a jejich obliba si vyžádala několikera dalších vydání. Pro nové vydání, jehož revisí jsem byl pověřen, jsem opravil omyly v textu (noty, pomlky, počet taktů, repetice a p.), sjednotil a doplnil frázování, dynamiku, prstoklad, i pedalisaci a rozšířil počet vysvětlivek k provádění ozdob. Pořadí skladeb jsem pozměnil podle stupně obtížnosti. Přitom jsem z původního uspořádání sbírky vypustil Sonatu C-dur Anonyma z 18. století a Allegretto scherzando Leopolda Ant. Koželuha (Op. 12, č. 1, B-dur). Místo nich jsem zařadil Jana Václava (Huga) Voříška Rondo G-dur op. 18, č. 1, které jsem znovu revidoval. Prvá má revise této skladby, provedená podle starého vídeňského tisku (DOUZE RONDEAUX MIGNONS pour le Piano-forte seul composés par Assmayer J., Czerny C., Czerny J., Diabelli A., Plachy W., Worzischek J. H. Vienne, chez A. Diabelli et Comp. Graben No 1133. Ed. č. 1577. Skladby této sbírky vyšly také v separátech; mezi nimi má Voříškova skladba ediční číslo 1588). Vyšla roku 1945 jako 5. číslo „Sbírky starých českých skladeb", kterou pořádala Společnost pro starou českou hudbu a vydával J. A. Boháč v Praze.

Oldřich Kredba

SONATINAS BY OLD CZECH COMPOSERS

The 18th century is undoubtedly one of the most important periods in the development of instrumental music, when new forms originated and took permanent form. The unexpected upsurge of instrumental technique and means of musical expression created the preconditions for the origin of a new musical tongue.

European music of the 18th century first went through the pre-classic period, in which the last phase of baroque declined socially and politically and broke up into rococo forms of composition. In the next period the formal principles of classical musical composition took form and defined its formal and technical principles. Finally the period of full musical classicism opened up, at the close of which the typical characteristics of romanticism were already apparent.

Czech music also went through these stages of development in the 18th century. Through the work of a large number of outstanding instrumentalists and composers, the Czech lands became the scene of an extensive development of instrumental music. Later, as members of the Czech musical emigration, these musicians made a fruitful contribution to world musical progress. The current of Czech musicality spread over all of central Europe, in the form of *Czech musical classicism*, becoming the vanguard and pioneer of musical progress.

Our selection of instructive piano compositions is mainly taken from the works of the Czech musical emigration which worked in western Europe, Italy and Vienna.

The leading role in the western European Czech emigration was played by the ramified Benda family, whose most eminent representative was Jiří Antonín *Benda* (1722—1795), creator of the scenic melodrama, and from 1750 the ducal conductor in Thuringian Gotha. In his piano compositions he overcame baroque pathos and tended toward Mozartian musical expression.

Joseph *Myslivečekk* (1737—1781), who spent all his life in Italy as a renowned opera composer, already fully worked out this form of expression. From 1770 he maintained friendly relations with W. A. Mozart, significantly influencing the work of the latter in more ways than one.

Jan Ladislav *Dusík* (1760—1812) occupied an important place in the Paris group of the Czech musical emigration. He was an eminent pianist, his composition also being mainly for the piano.

The greater part of the authors of works in this collection belonged to the Vienna emigration, which was the most numerous. Even though this group had a secondary significance for the development of Czech and world music, it had a large number of noteworthy talents, some of whom, in their inclination towards Czech folk melodiousness, became conscious pioneers of new directions in composition, particularly romanticism. One of the most fruitful of them was Jan Křtitel *Vaňhal* (1739—1813), who combined Italian and Viennese elements rather eclectically with Czech folk motifs. — The leading figure in the Viennese emigration was Leopold *Koželuh* (1752—1818), excellent pianist and prolific composer, whose technique and expression stem from Mozart's work, as in the sample in the present collection, although he sometimes achieved Beethovenian expression. — A basic expression of the Beethovenian musical tongue is to be found in the work of the brilliant Jan Václav (Hugo) *Voříšek* (1791—1825), the prematurely deceased student of Tomášek. In melodic and harmonic thought, Voříšek shows a marked sharp romantic feeling.

Aside from the emigré schools, Frant. Xaver *Dušek* (1731—1799), Mozart's friend, developed on Czech home soil. He was an eminent pianist and the author of numerous piano sonatas, variations and concertos, orchestral and chamber works and songs, all written in tasteful, uncomplicated Mozartian composition.

Jan Racek

Translated by V. Kripner

1. Jan Křtitel Vaňhal:	Allegretto	9
2. Jan Křtitel Vaňhal:	Allegretto	10
3. Jan Křtitel Vaňhal:	Andante	12
4. Jan Křtitel Vaňhal:	Andante	14
5. Josef Mysliveček:	Rondo	16
6. Josef Mysliveček:	Rondo	18
7. Jan Křtitel Vaňhal:	Tempo di Marcia	20
8. Josef Mysliveček:	Rondo	21
9. Josef Mysliveček:	Minuetto	23
10. Josef Mysliveček:	Rondo	25
11. Josef Mysliveček:	Minuetto	28
12. Frant. X. Dušek:	Presto	30
13. Jan Křtitel Vaňhal:	Allegretto	33
14. Jan Křtitel Vaňhal:	Allegro	38
15. Frant. X. Dušek:	Minuetto	41
16. Jan Václav (Hugo) Voříšek:	Rondo	46
17. Jiří Benda:	Sonatina	50
18. Jiří Benda	Sonatina – Rondo	52
19. Josef Mysliveček:	Sonata	54
20. Jiří Benda:	Allegro	63
21. Leopold Antonín Koželuh:	Allegro	66
22. Jan Ladislav Dusík:	Menuet du carême (Postní menuet)	74

Musica Antiqua Bohemica № XVII

ČESKÉ SONATINY

Redigoval dr Jan Racek - Revidovali prof. Katinka Emingerová a dr Oldřich Kredba - Obálka a grafická úprava dr František Kršňák

Vydalo Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, n. p., v roce 1954 jako svou 696. publikaci v redakci hudebnin, Praha

Hlavní redaktor Jan Hanuš - Odpovědný redaktor František Bartoš - Technický redaktor Eugen Jiránek - Korigovali dr Oldřich Kredba, Ladislav Láska a Karel Šolc

Ryl a tiskl Orbis 3, závod Jiřího Dimitrova, Praha VII - Ryto - Ofset - 1. vydání SNKLHU v roce 1954 - Náklad 3.200 výtisků

Cena brož. výt. Kčs 25.—

30110/3 - H 1122 - Daň 8% - Sazba 2. VI. 1953 - Tisk 14. V. 1954 - PA 5,70 - VA 13,00 - Papír 7209/51 63×95 - 100 g.

ALLEGRETTO

(SONATINA, OP. 1/1)

JAN KŘTITEL VAŇHAL
(1739—1813)

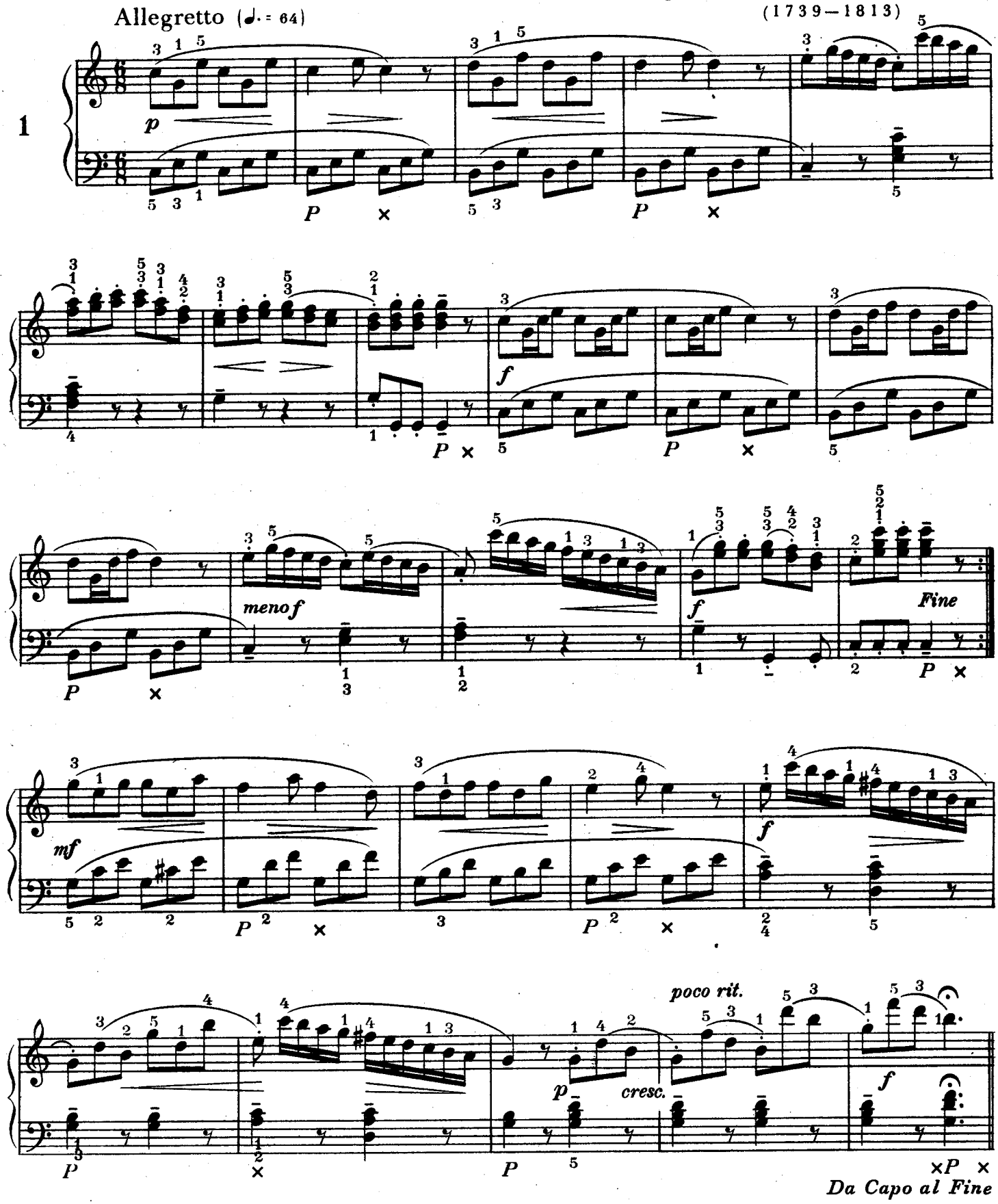

Copyright 1954 by Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění • Praha

Všechna práva vyhrazena
All rights reserved

ALLEGRETTO

(SONATINA, OP. 1/1)

JAN KŘTITEL VAŇHAL
(1739–1813)

Allegretto (♩ = 92)

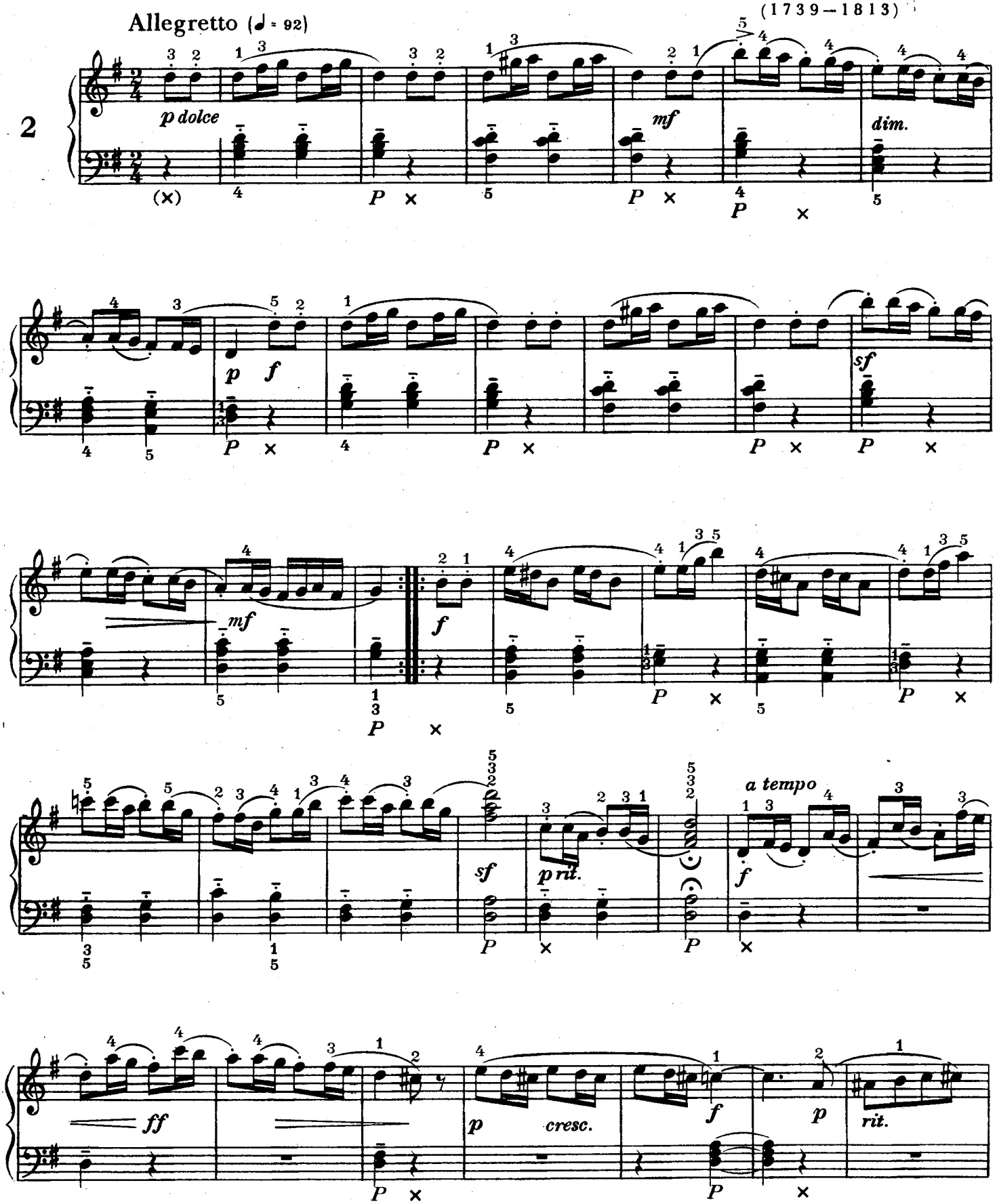

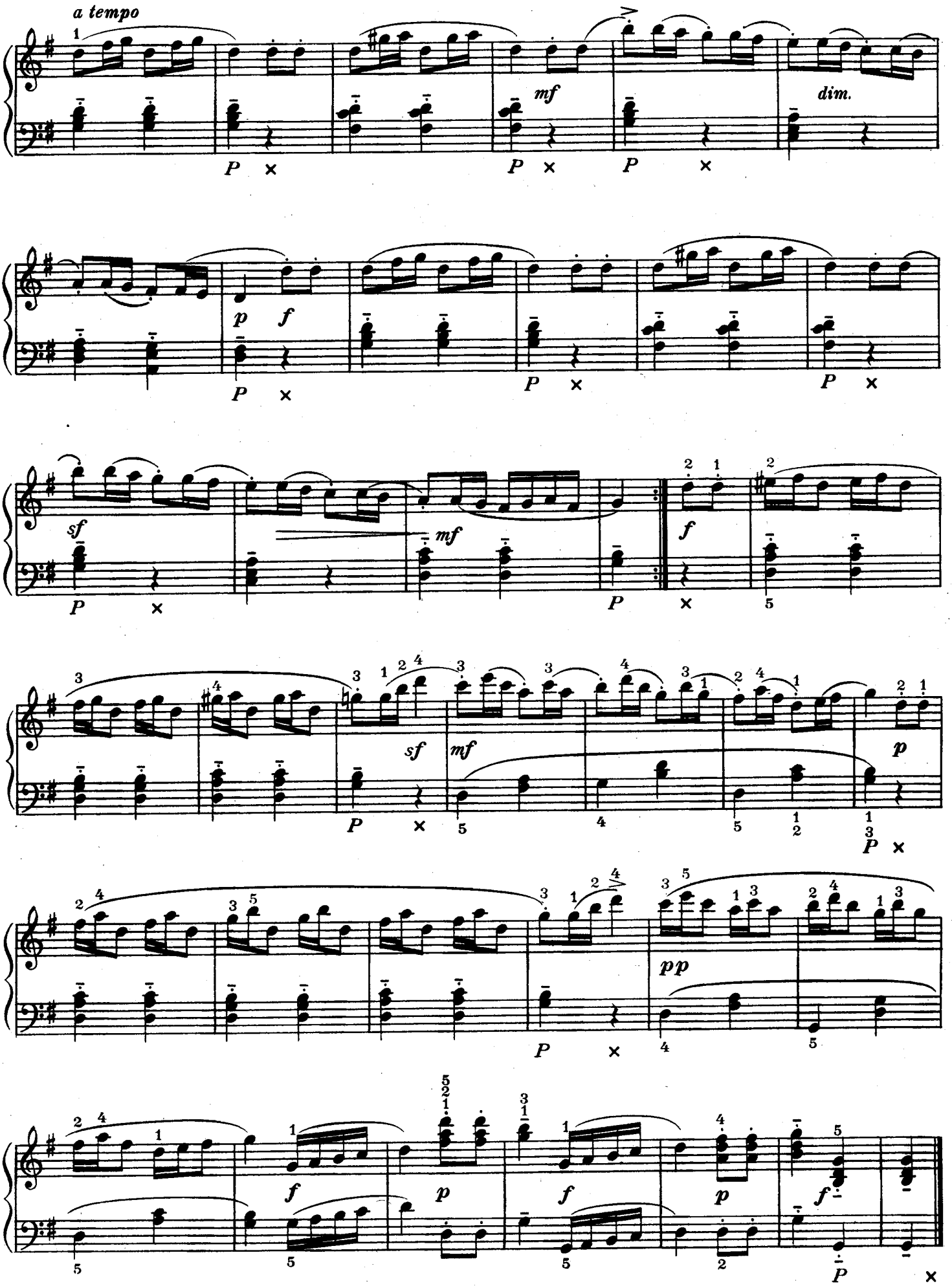
a tempo
mf
dim.
p
f
sf
mf
f
sf
mf
p
pp
f
p
f
p
f
P

ANDANTE

(SONATINA, OP. 2/5)

JAN KŘT. VAŇHAL
(1739—1813)

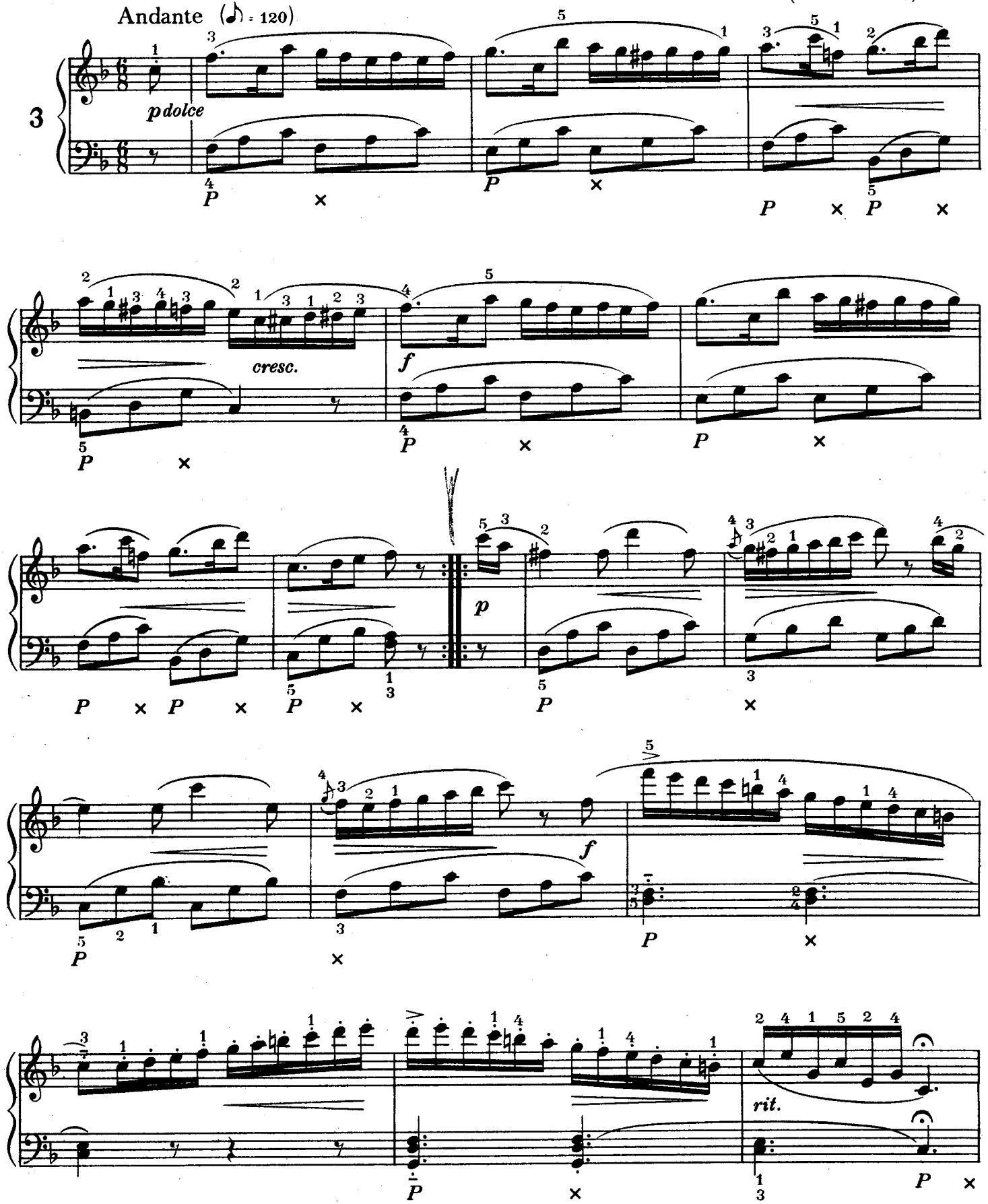

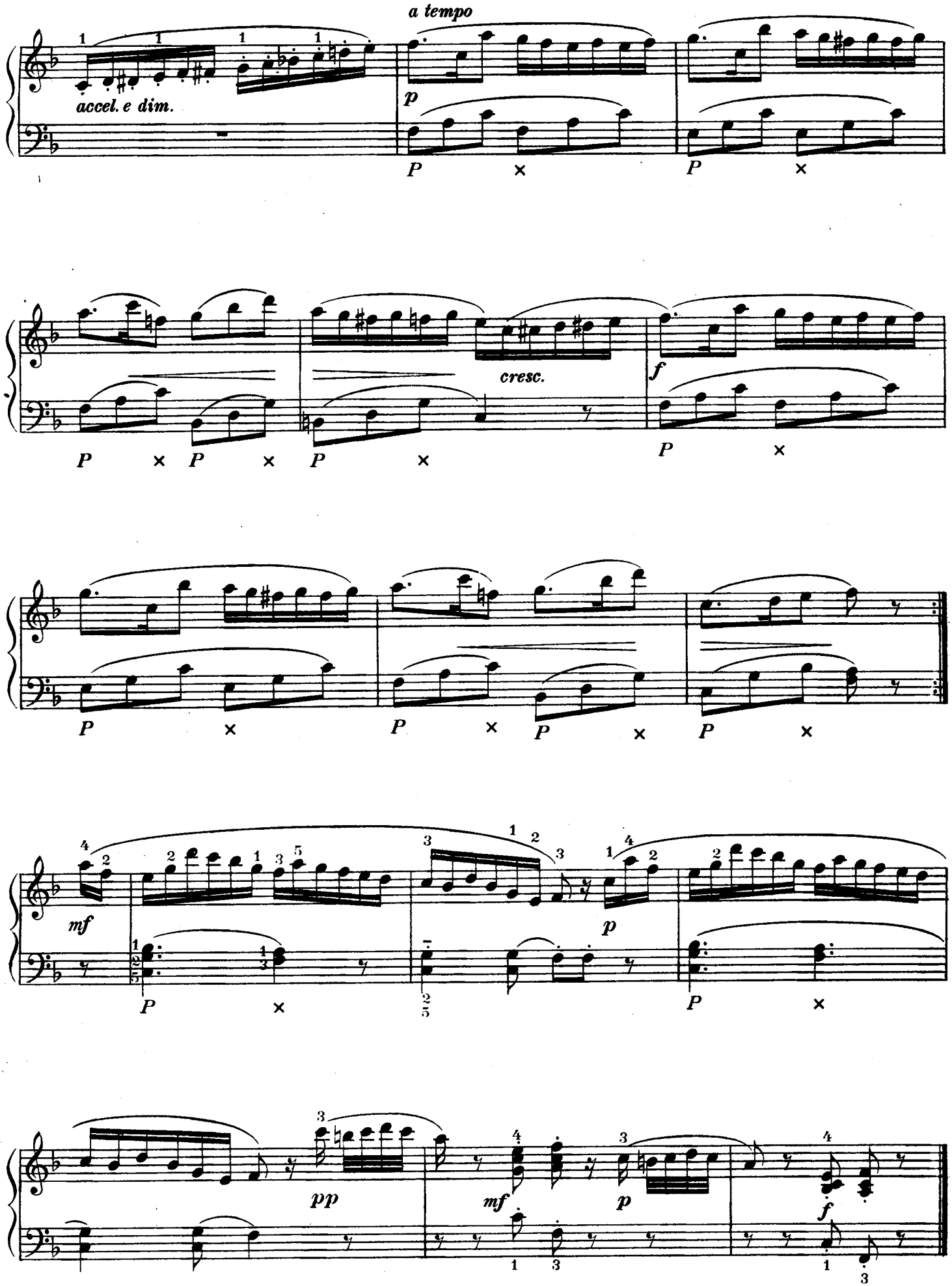
a tempo
accel. e dim.
p
cresc.
f
mf
p
pp
mf
p
f

ANDANTE

(SONATINA, OP. 1/2)

JAN KŘT. VAŇHAL
(1739–1813)

Andante (♩ = 80)

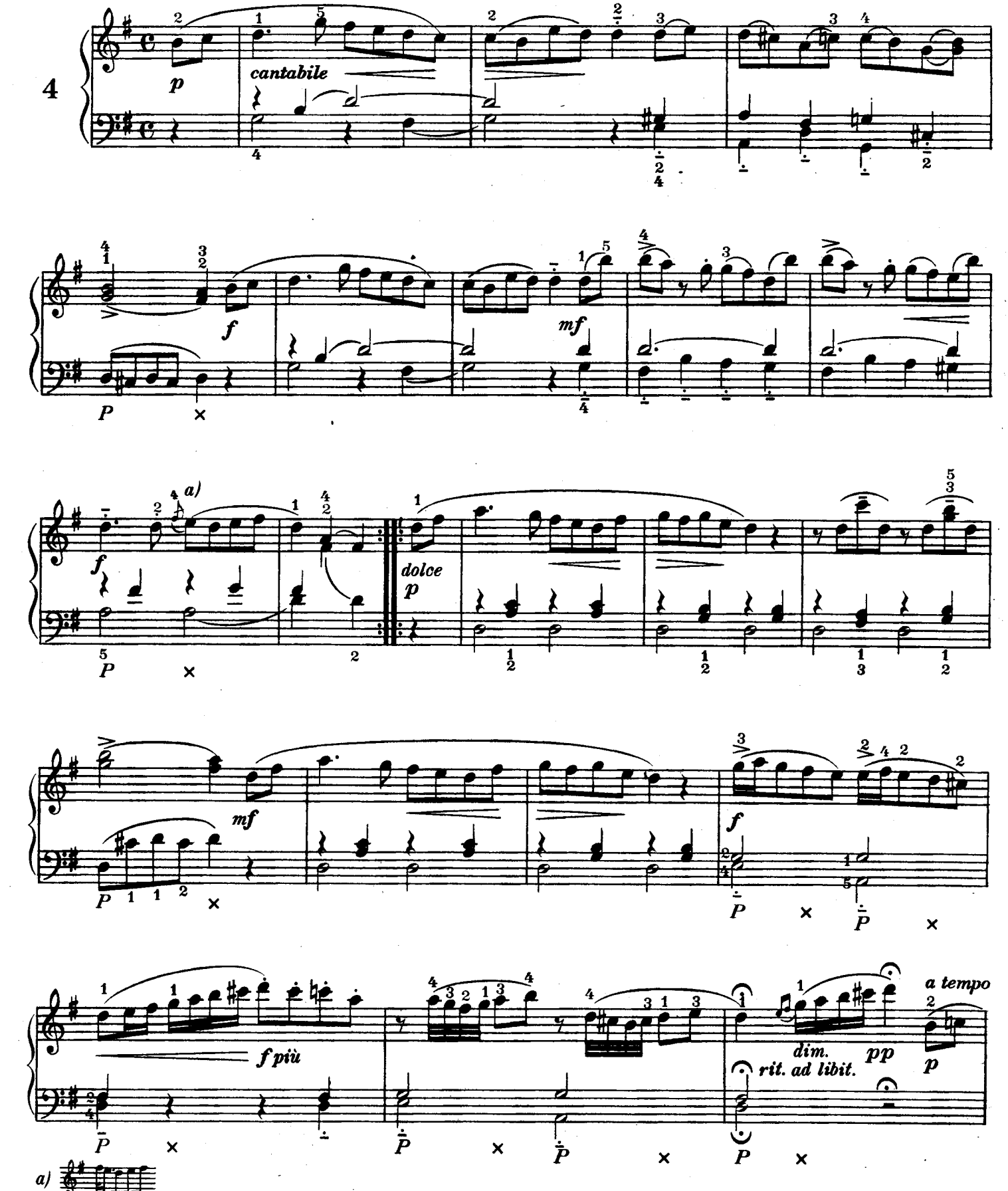

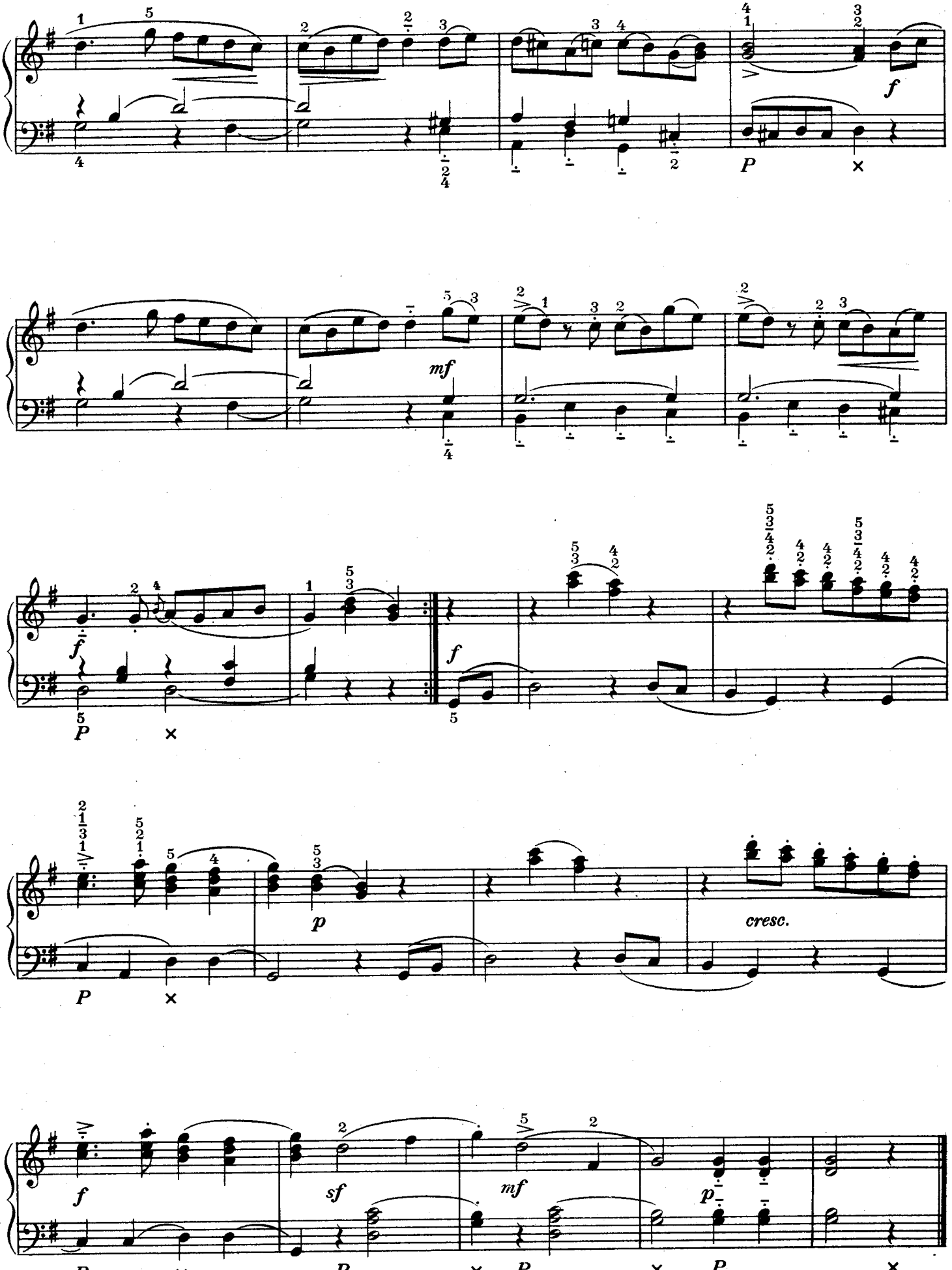
f
mf
f
f
p
cresc.
f
sf
mf
p

RONDO

SI ♭ MAGGIORE, B DUR)

JOSEF MYSLIVEČEK
(1737—1781)

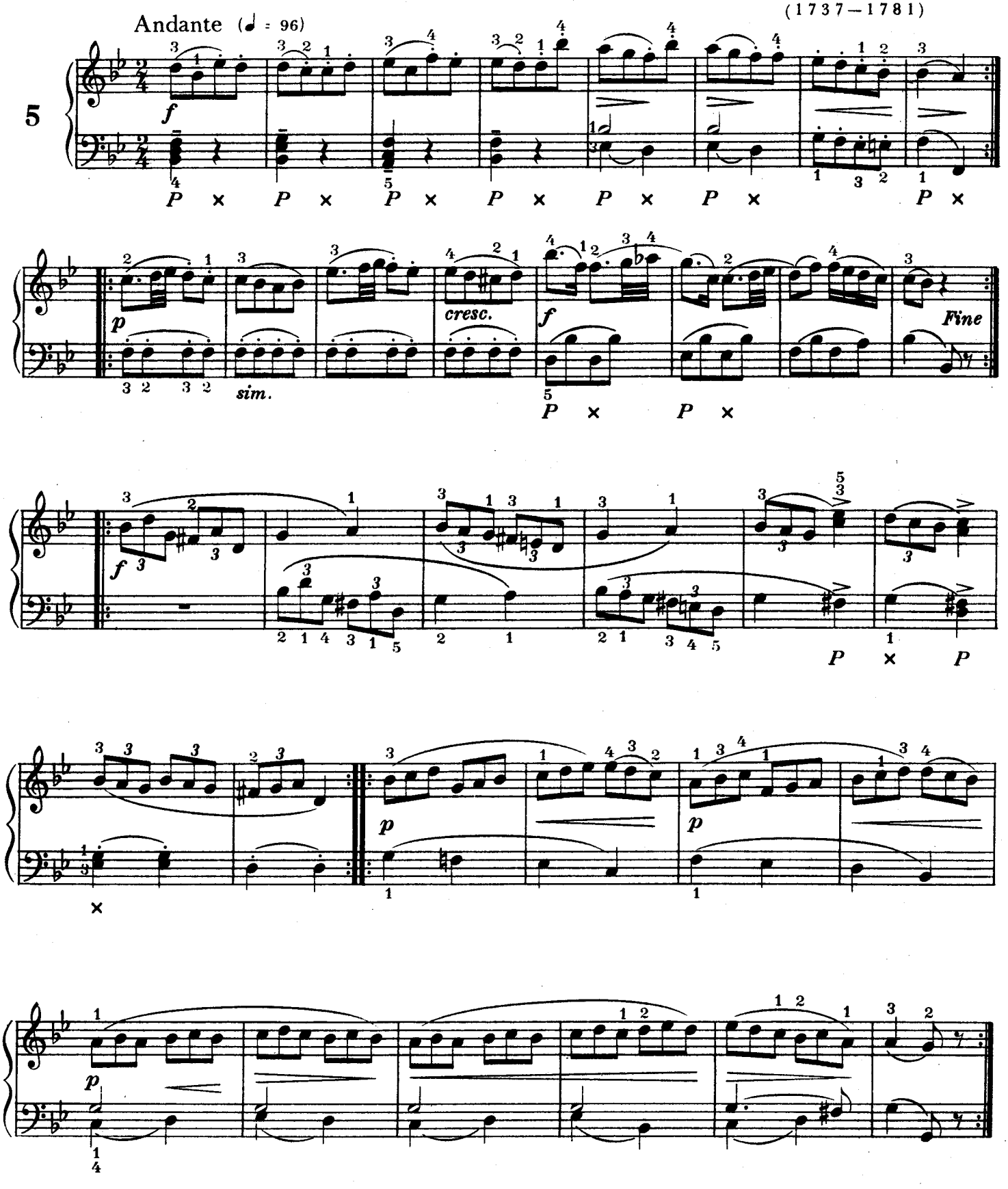

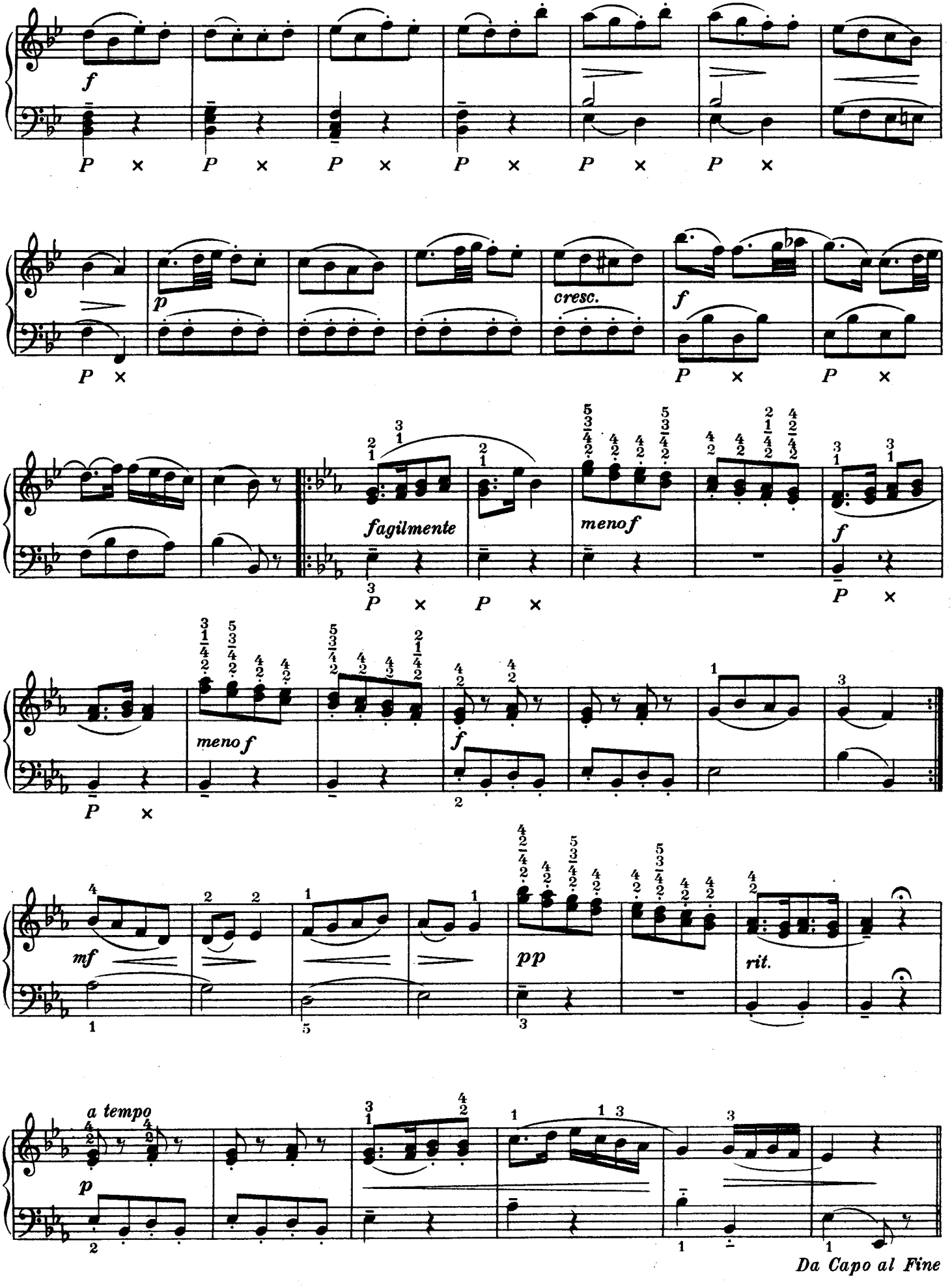
f
p
cresc.
f
fagilmente
menof
f
meno f
f
mf
pp
rit.
a tempo
p
Da Capo al Fine

RONDO

(LA MAGGIORE, A DUR)

JOSEF MYSLIVEČEK
(1737—1781)

Allegretto, non troppo presto (♩ = 120)

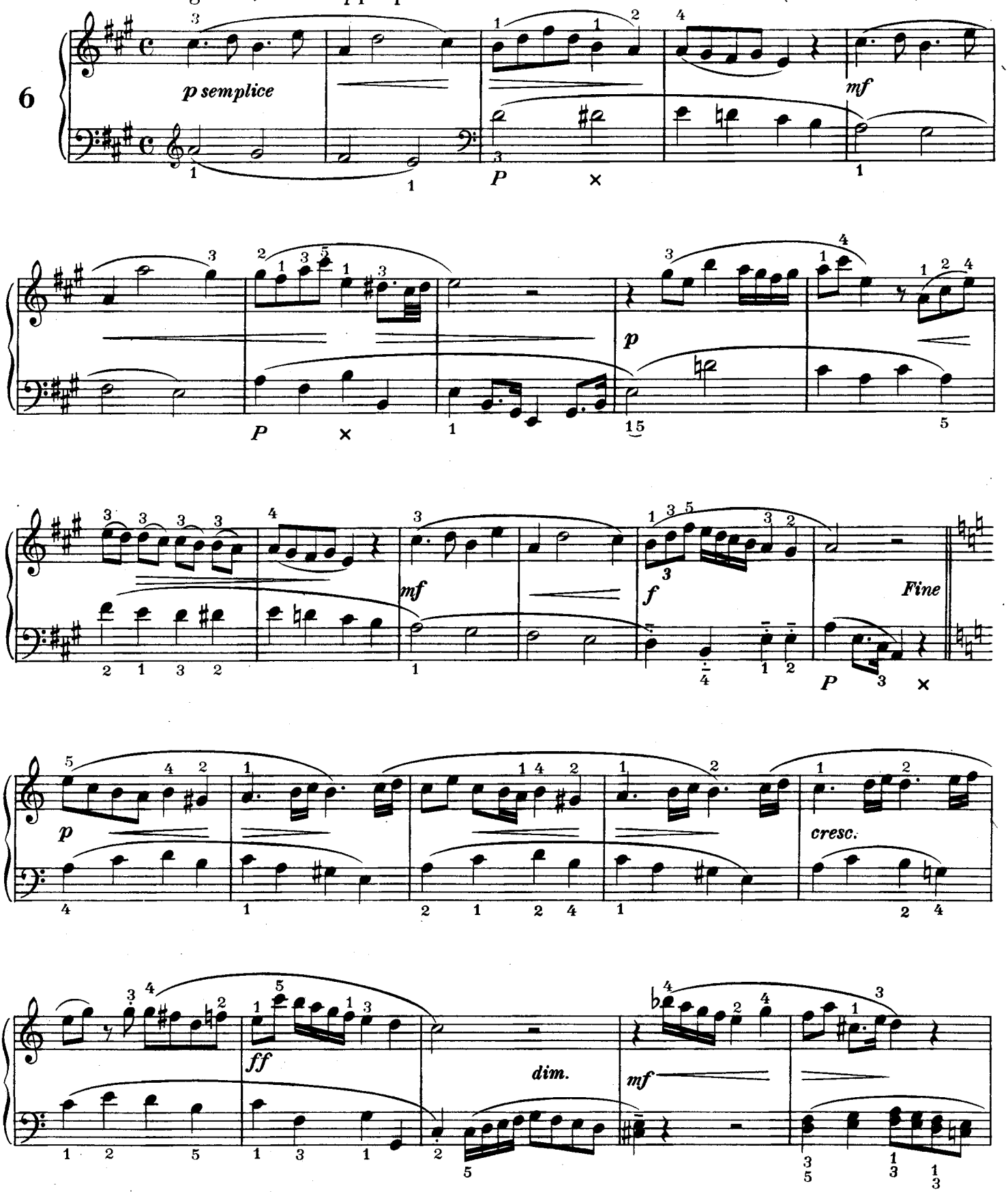

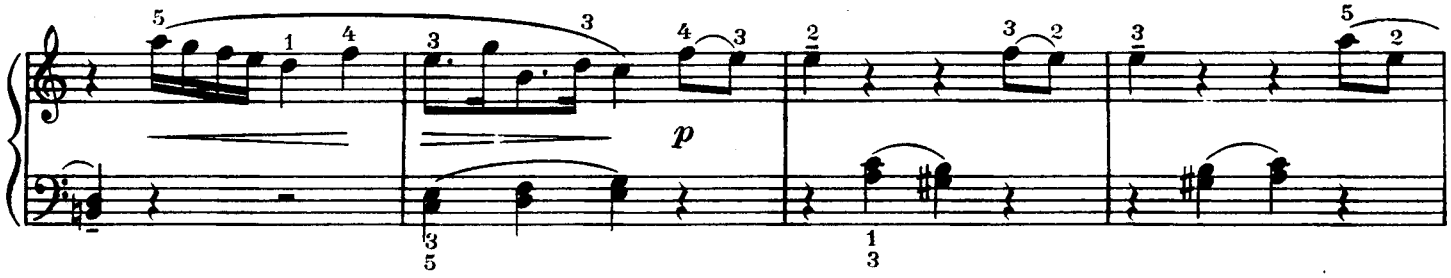
p

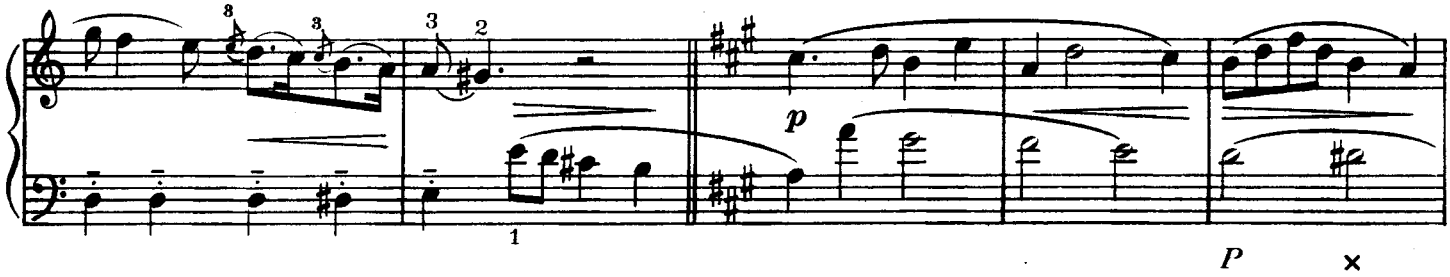
p
P

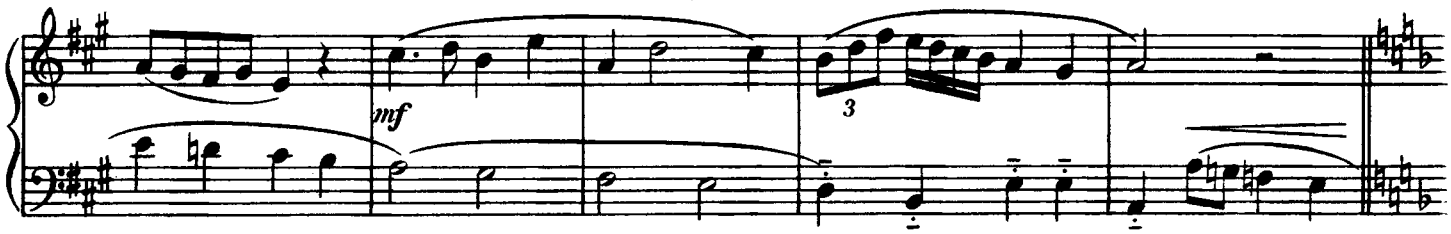
mf

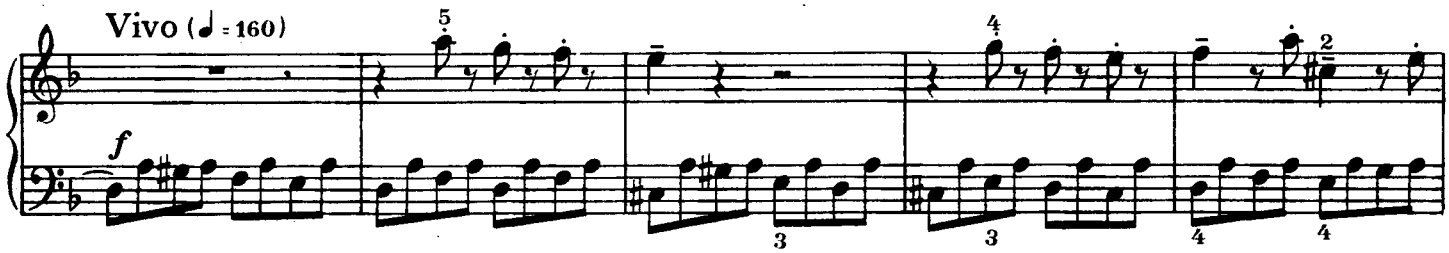
Vivo (♩ = 160)
f

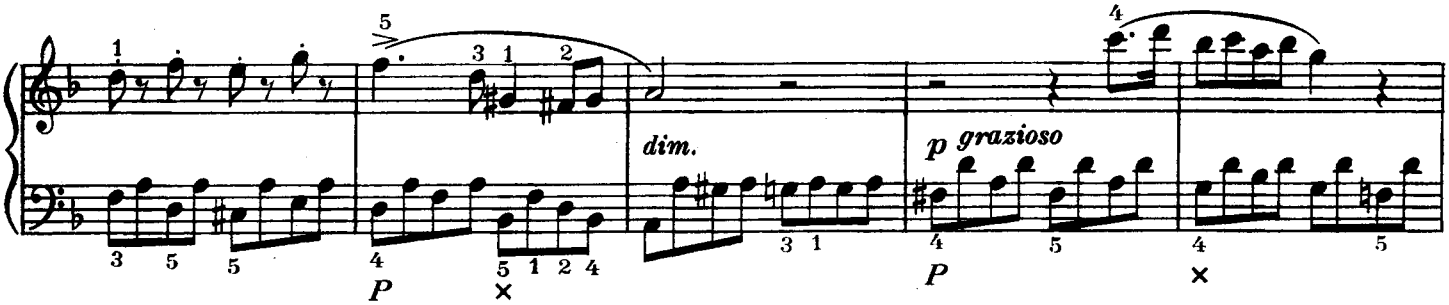
dim.
p grazioso
P
P

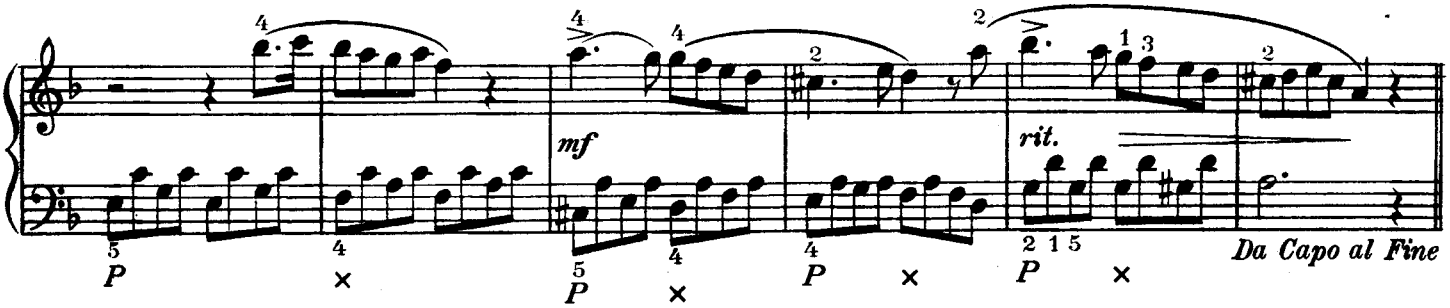
mf
rit.
Da Capo al Fine
P
P
P
P

TEMPO DI MARCIA

(SONATINA, OP. 2/6)

JAN KŘT. VAŇHAL
(1739–1813)

Tempo di marcia (♩ = 108)

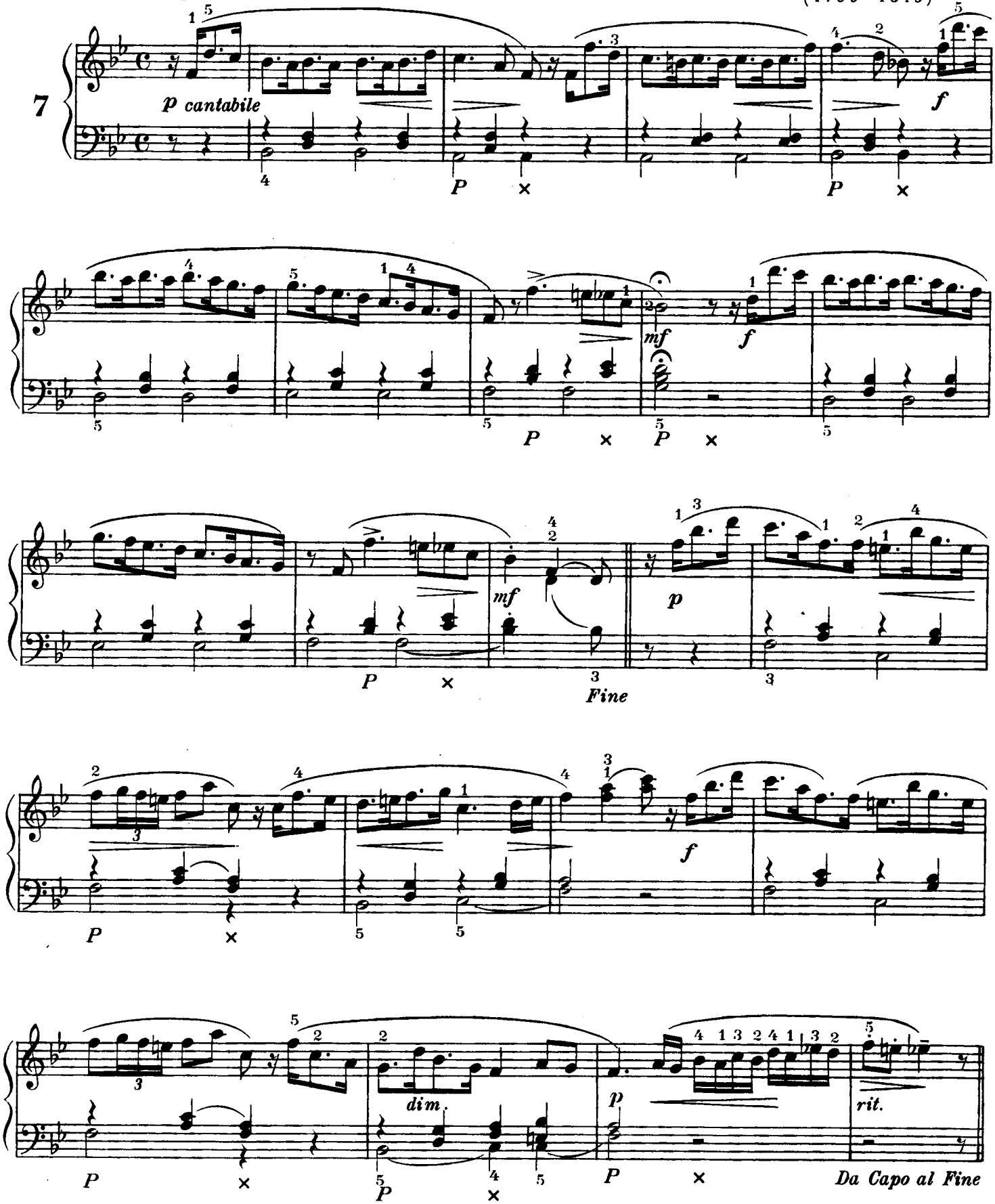

RONDO

(FA MAGGIORE, F DUR)

JOSEF MYSLIVEČEK
(1737–1781)

Andantino (♩ = 80)

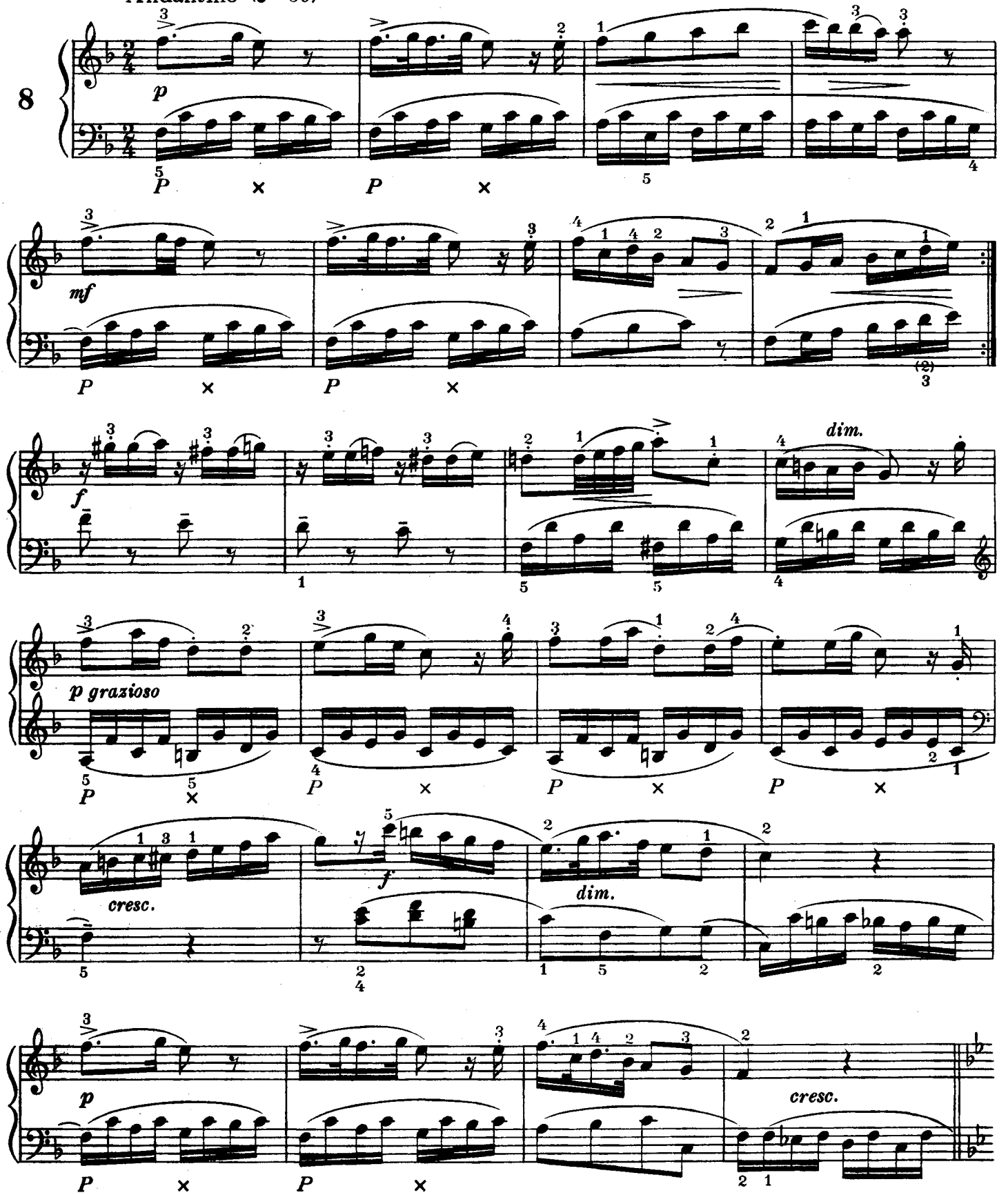

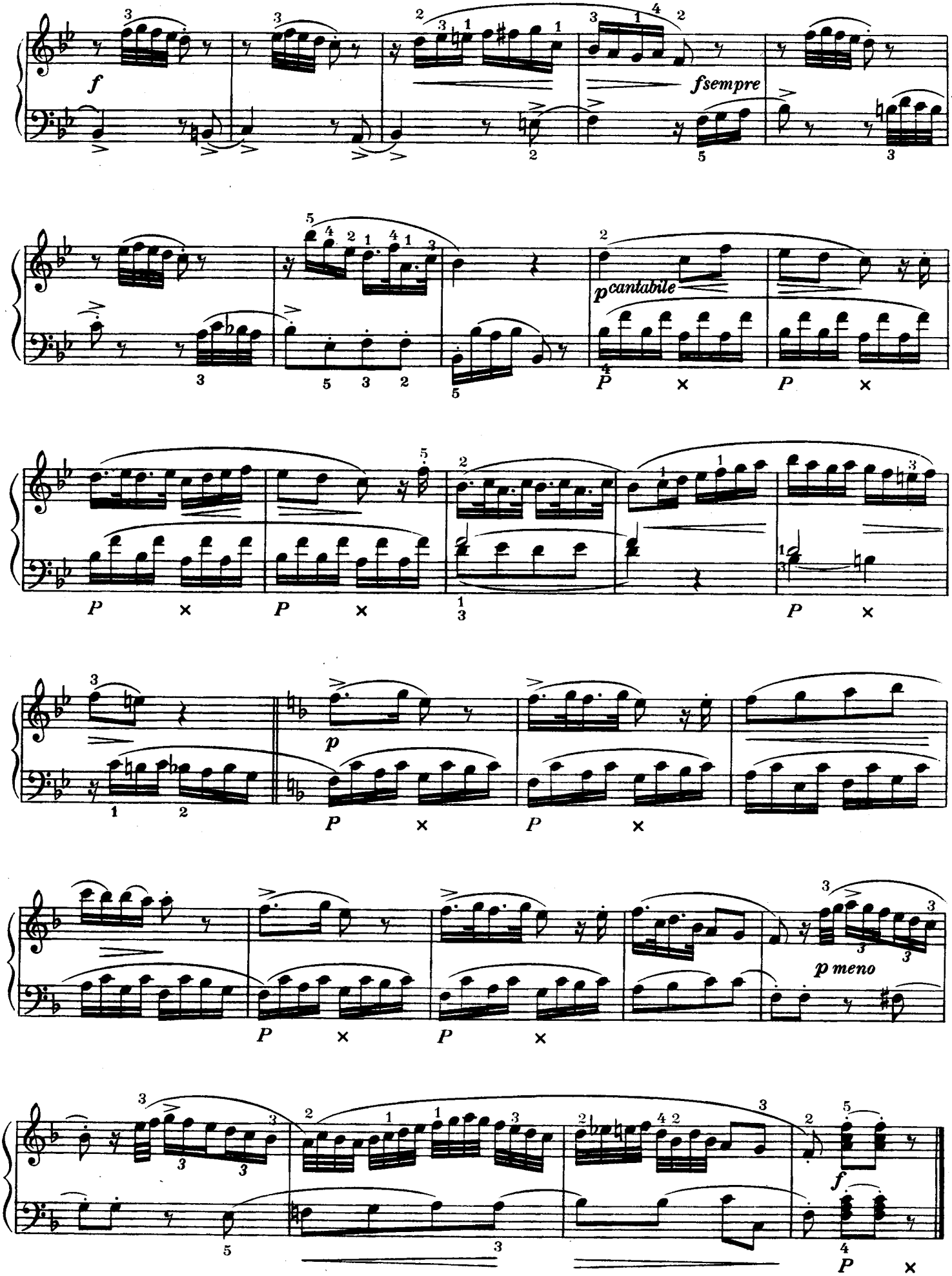
f
fsempre
pcantabile
p meno
f

MINUETTO

(RE MAGGIORE, D DUR)

JOSEF MYSLIVEČEK
(1737—1781)

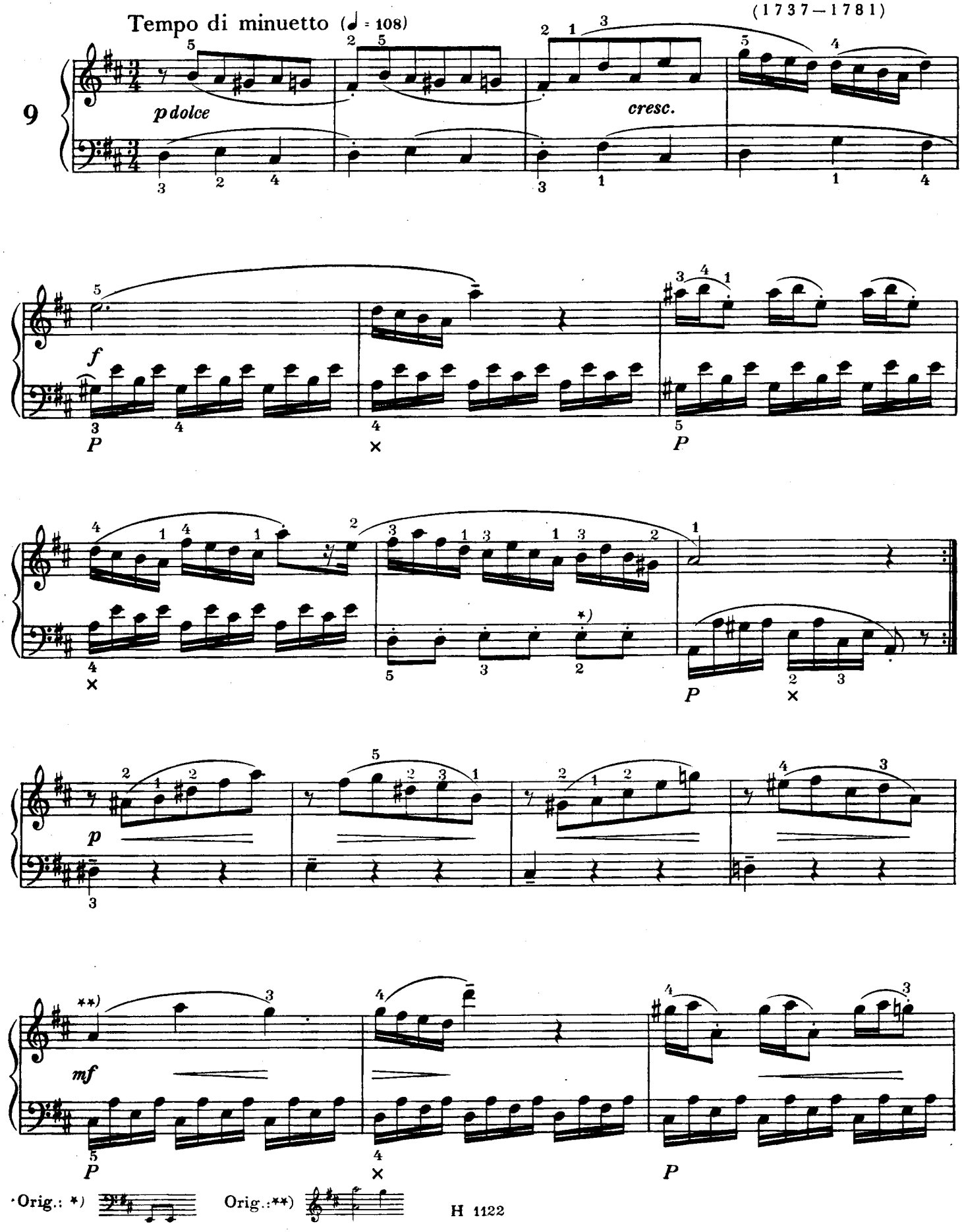

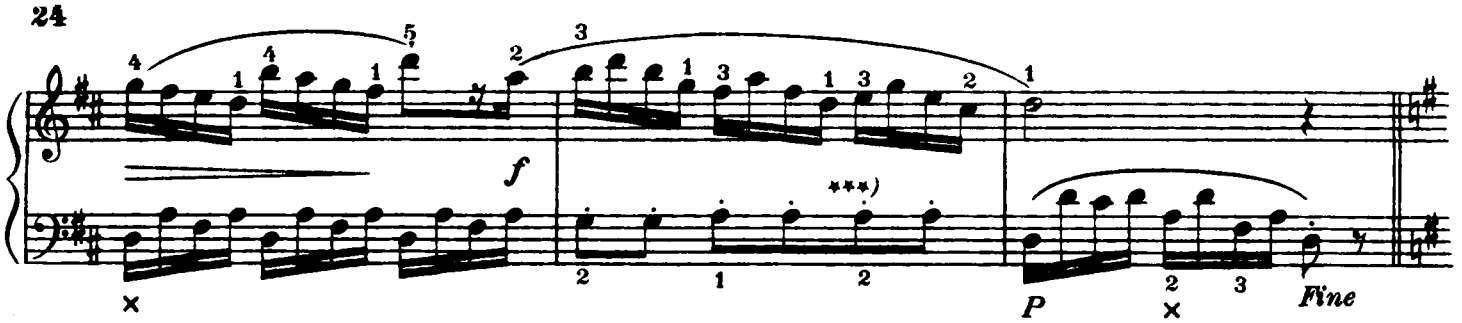

TRIO

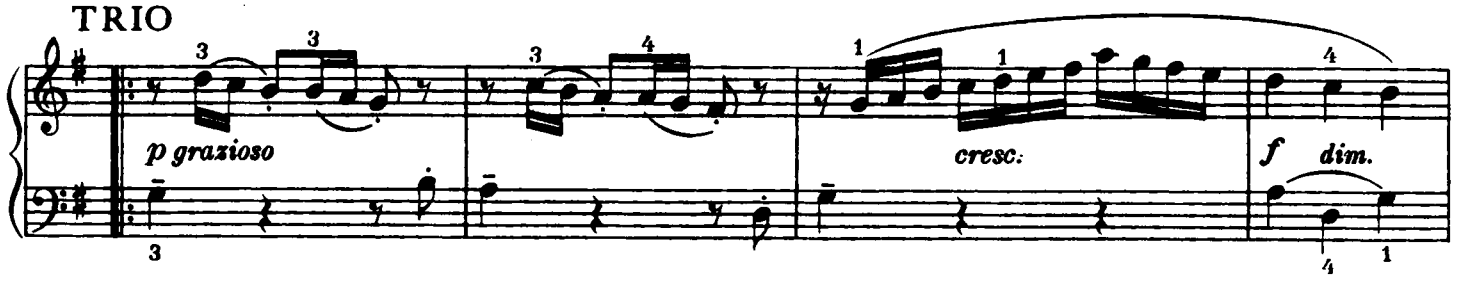

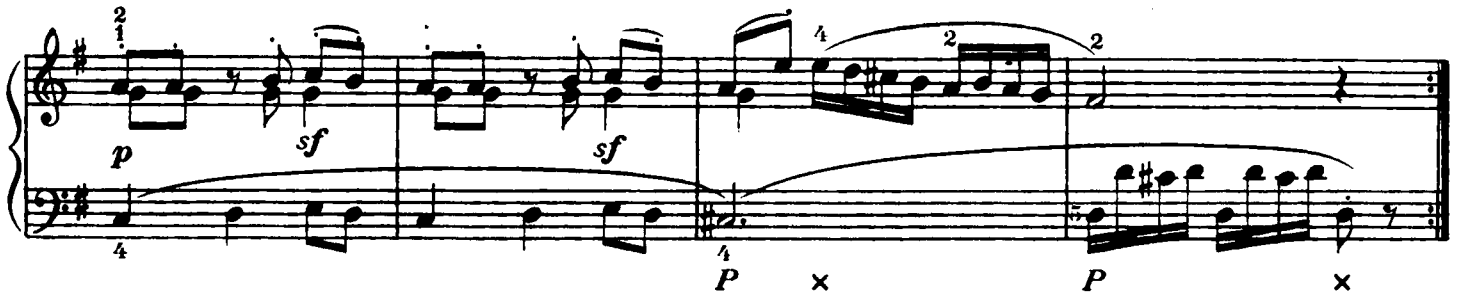

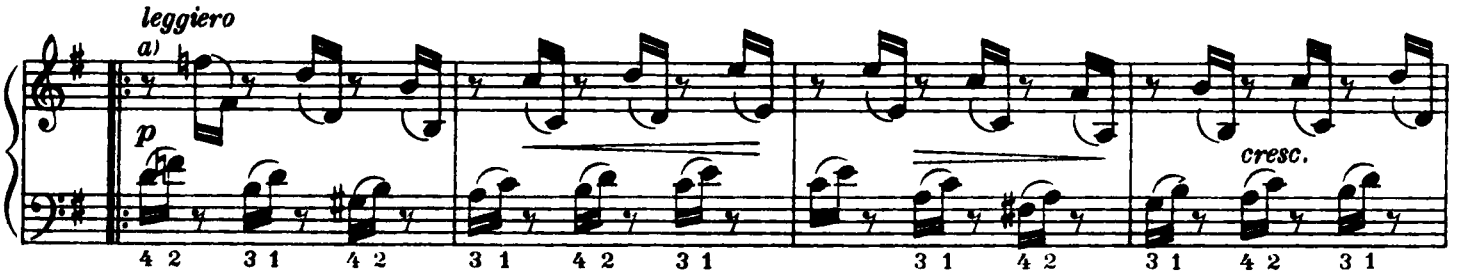

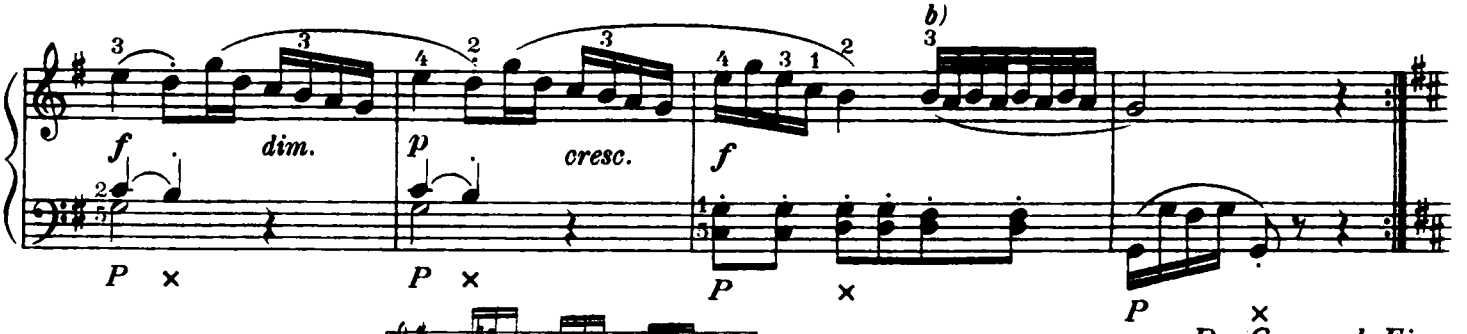

***) a) Orig.: etc. b)

RONDO

(DIVERTIMENTO SOL MAGGIORE, G DUR)

JOSEF MYSLIVEČEK
(1737–1781)

Allegretto (♩ = 88)

10

f *p* *mf* *f* *p* *Fine* *cresc.* *f* *dim.*

a) tr.

Orig.: *) a)

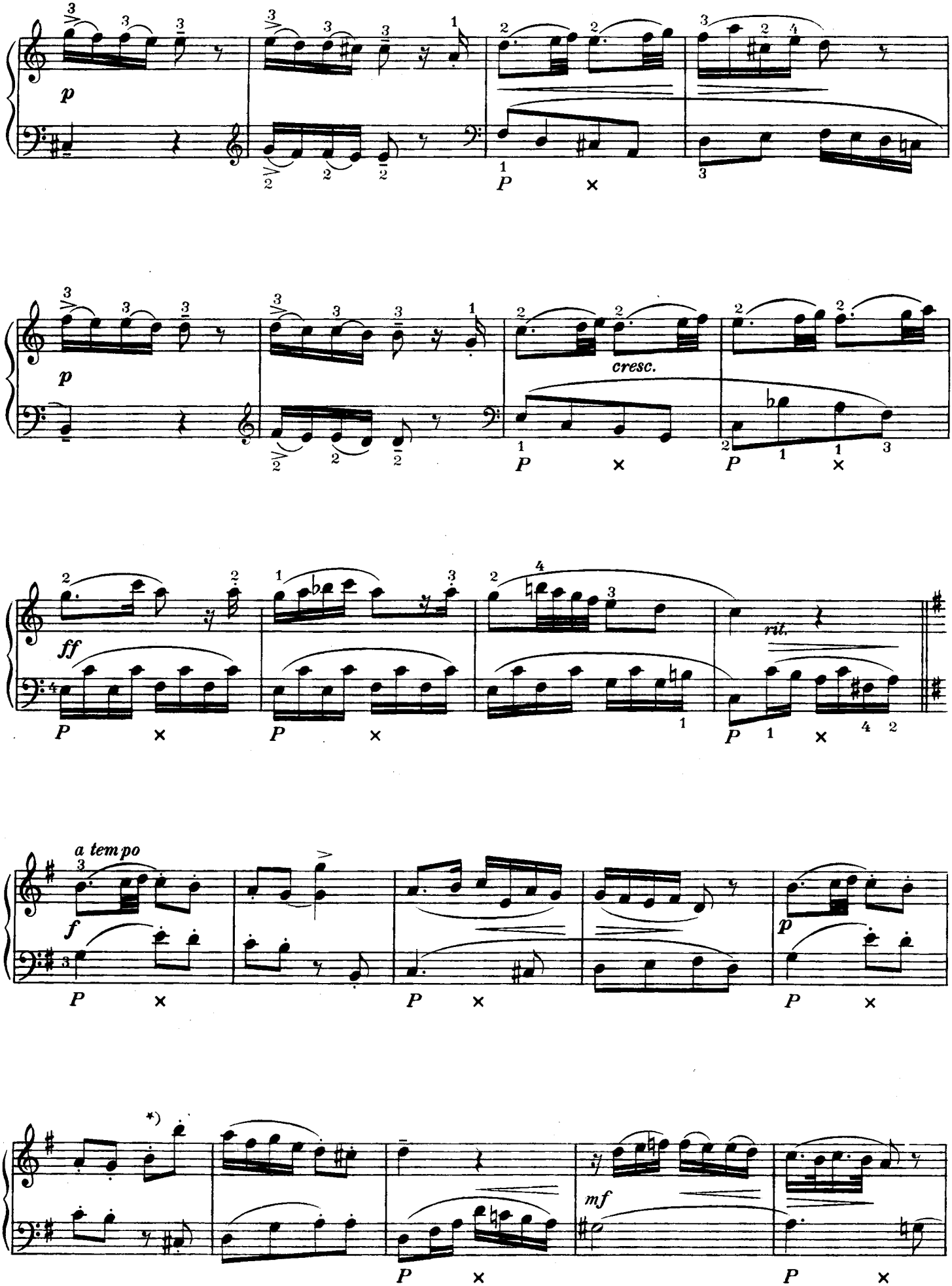

*) jako na str. 25

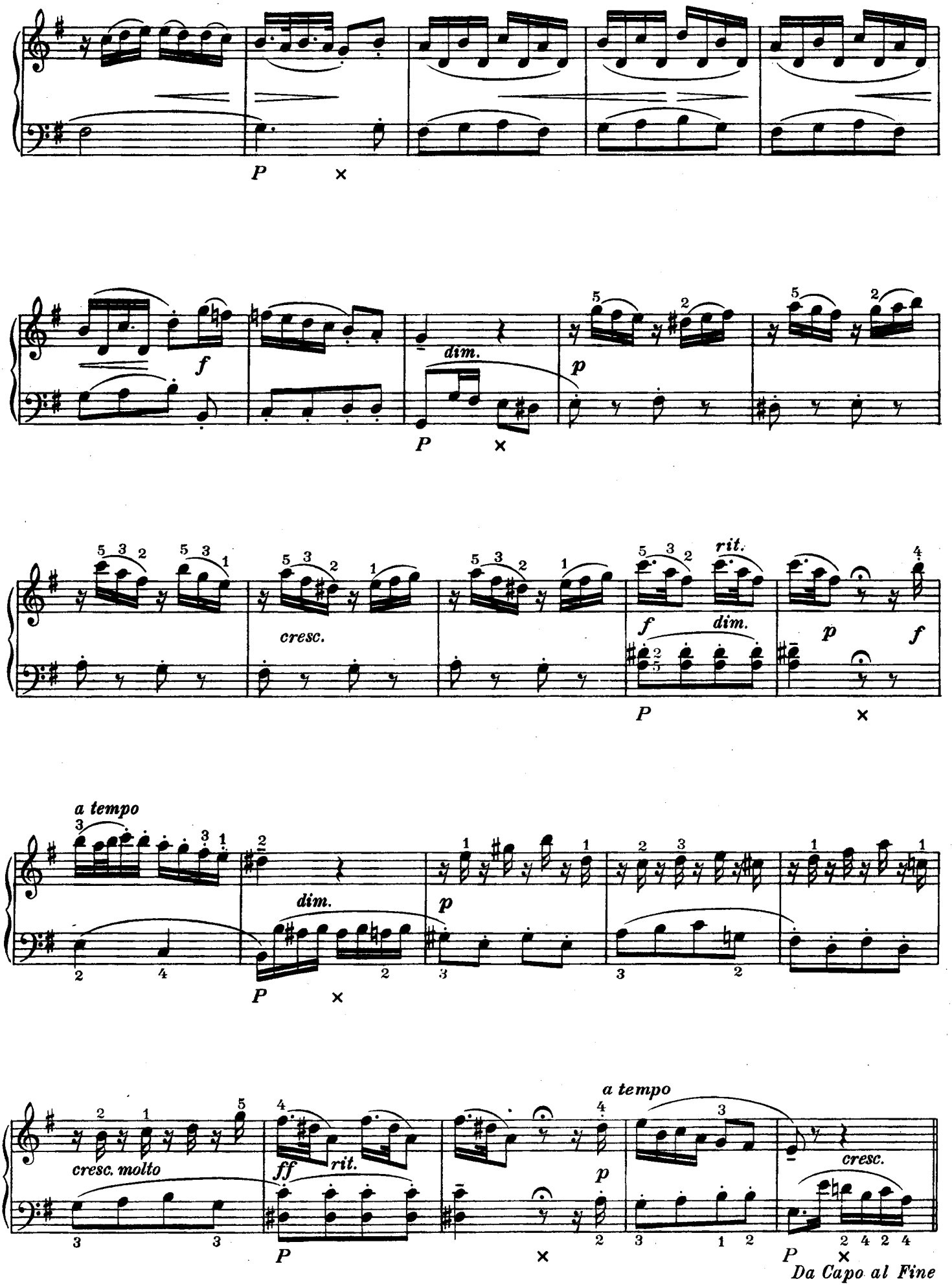
P
f
dim.
p
cresc.
rit.
a tempo
ff
cresc. molto
Da Capo al Fine

MINUETTO

(LA MAGGIORE, A DUR)

JOSEF MYSLIVEČEK
(1737–1781)

Tempo di minuetto (♩ = 108)

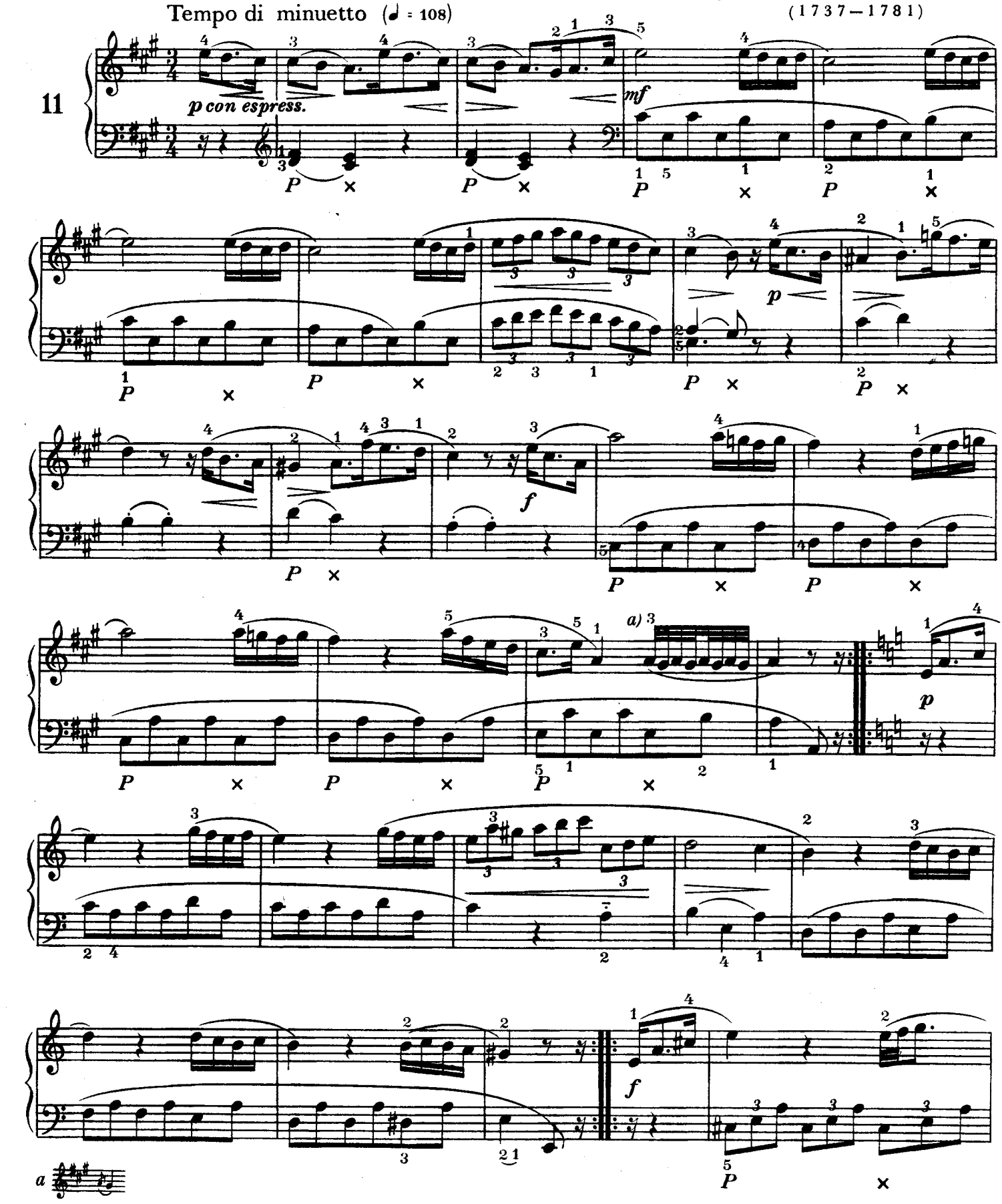

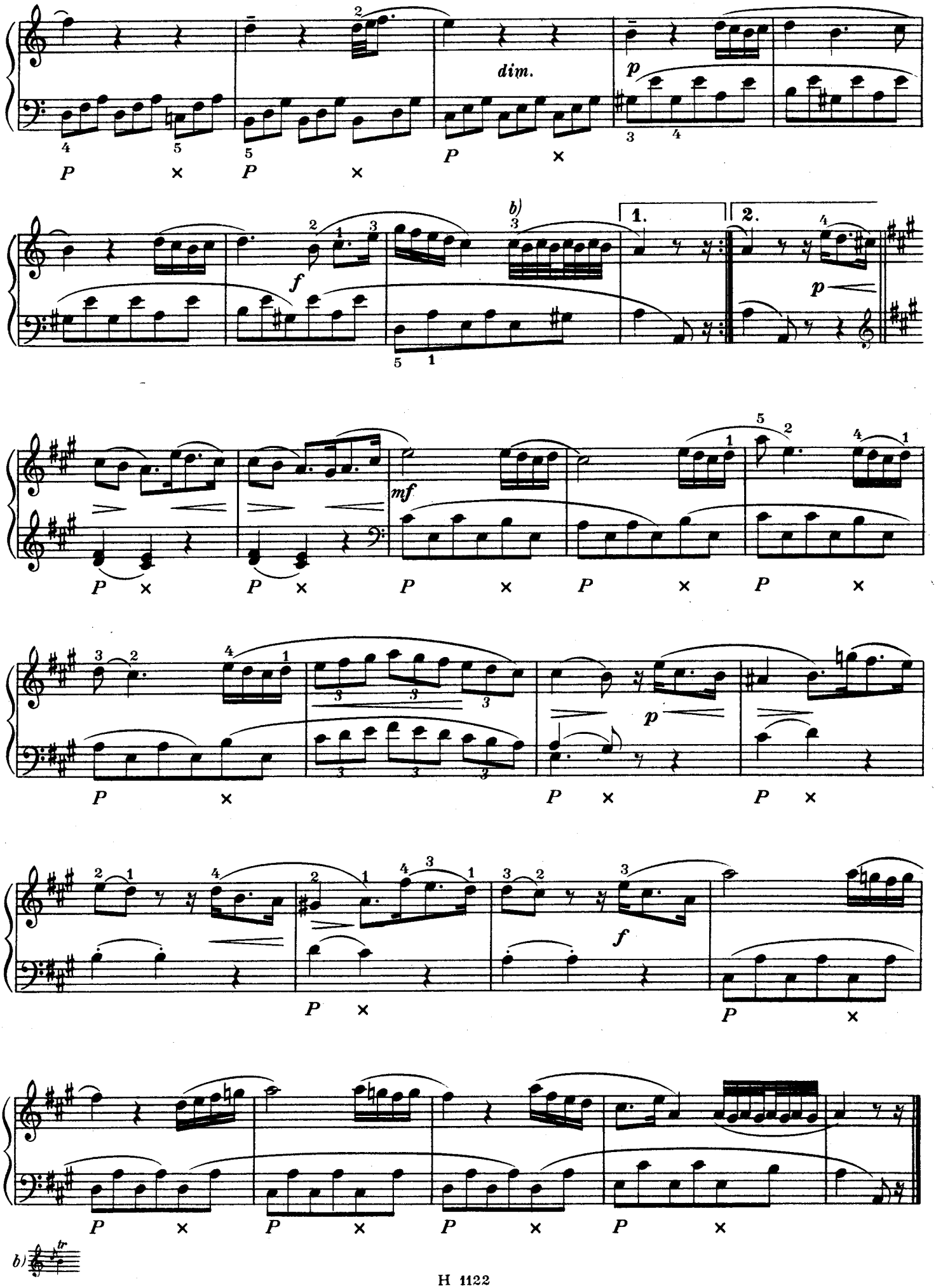
dim.
p
b)
1.
2.
f
p
mf
f
p
b)

PRESTO

(II. SONATA SI ♭ MAGGIORE, B DUR)

FRANT. X. DUŠEK
(1731—1799)

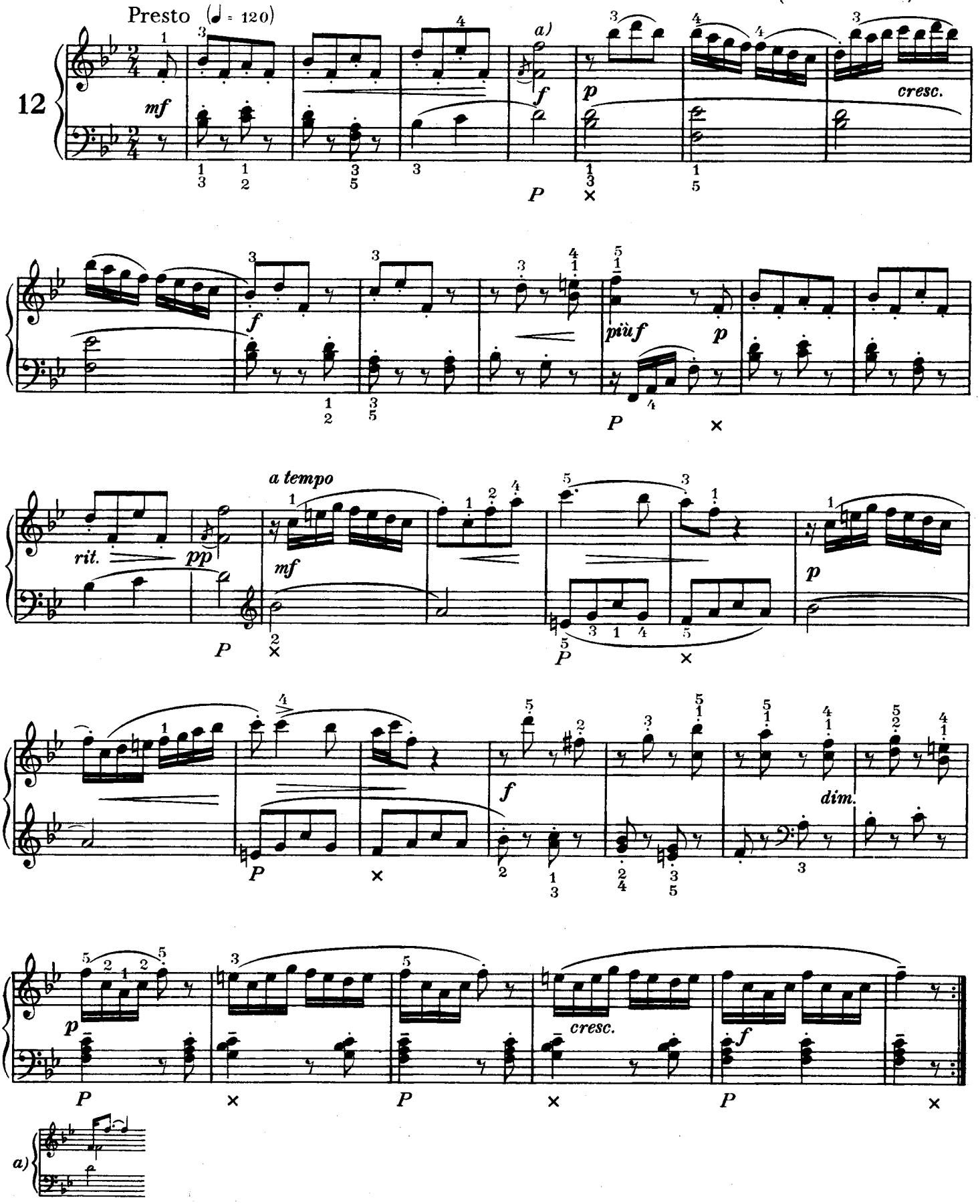

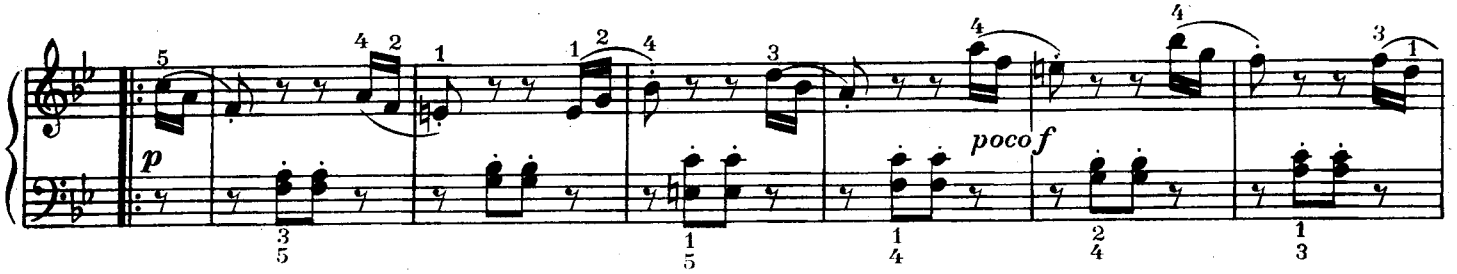

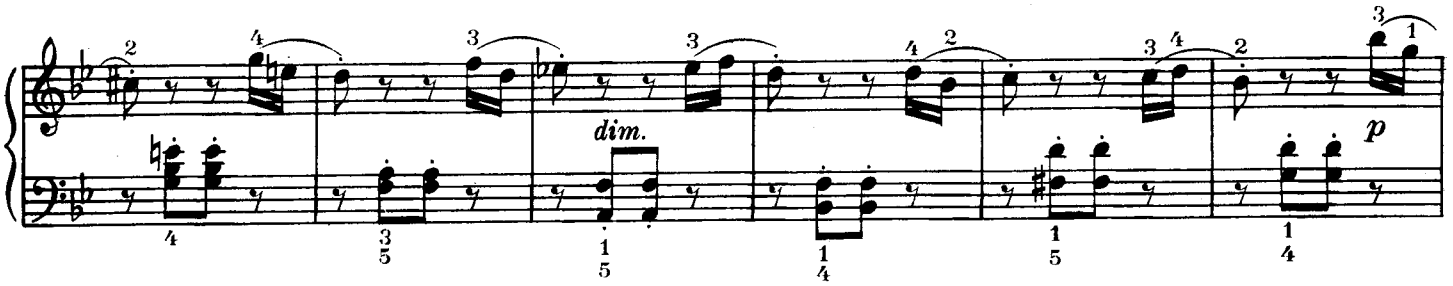

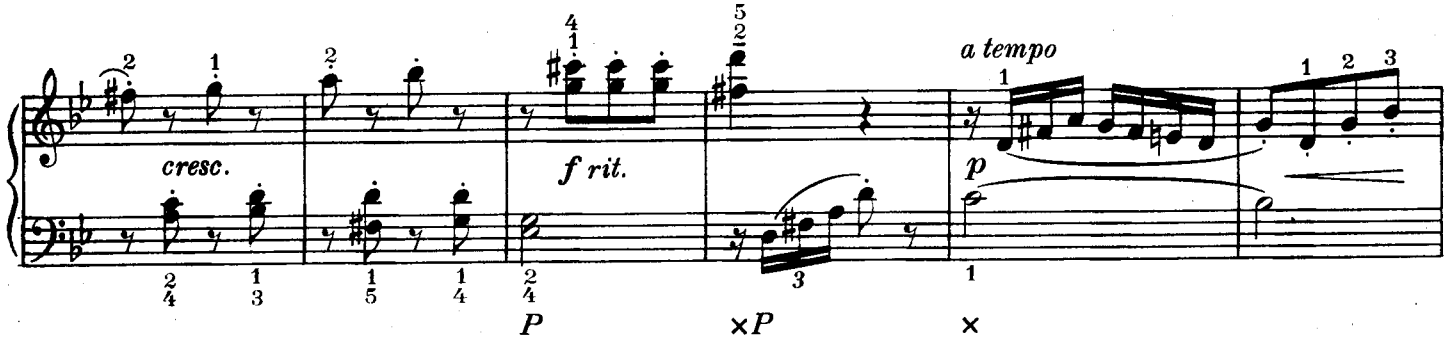

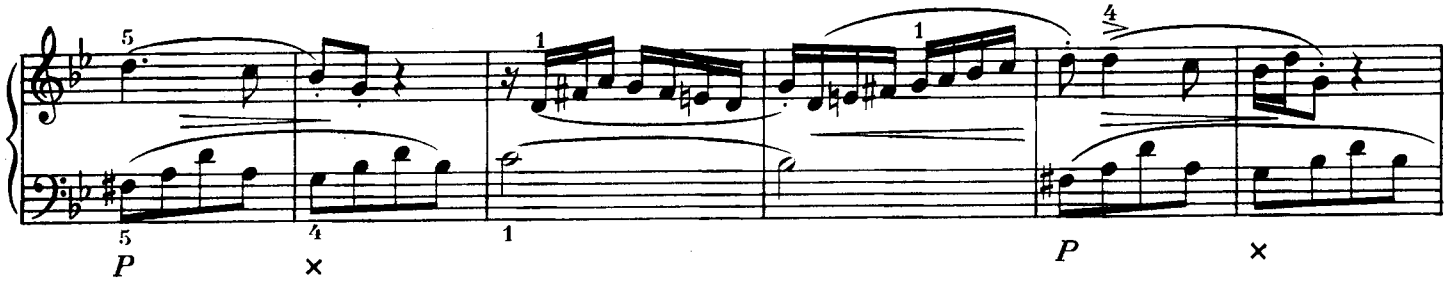

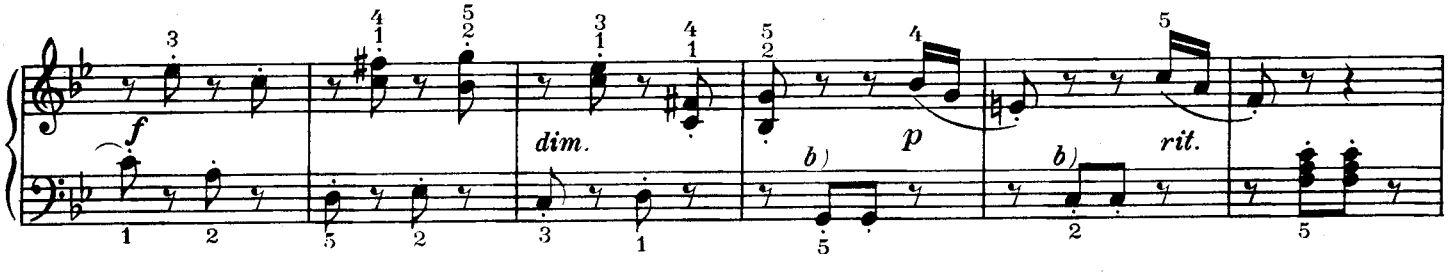

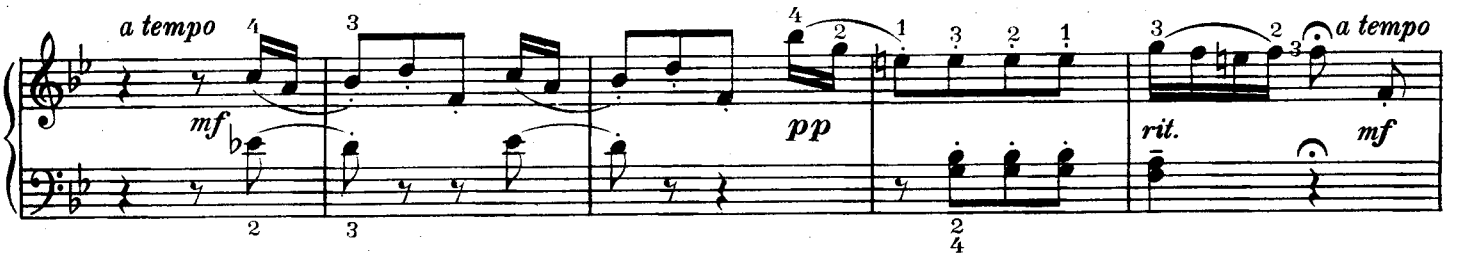

b) con 8va ad lib.

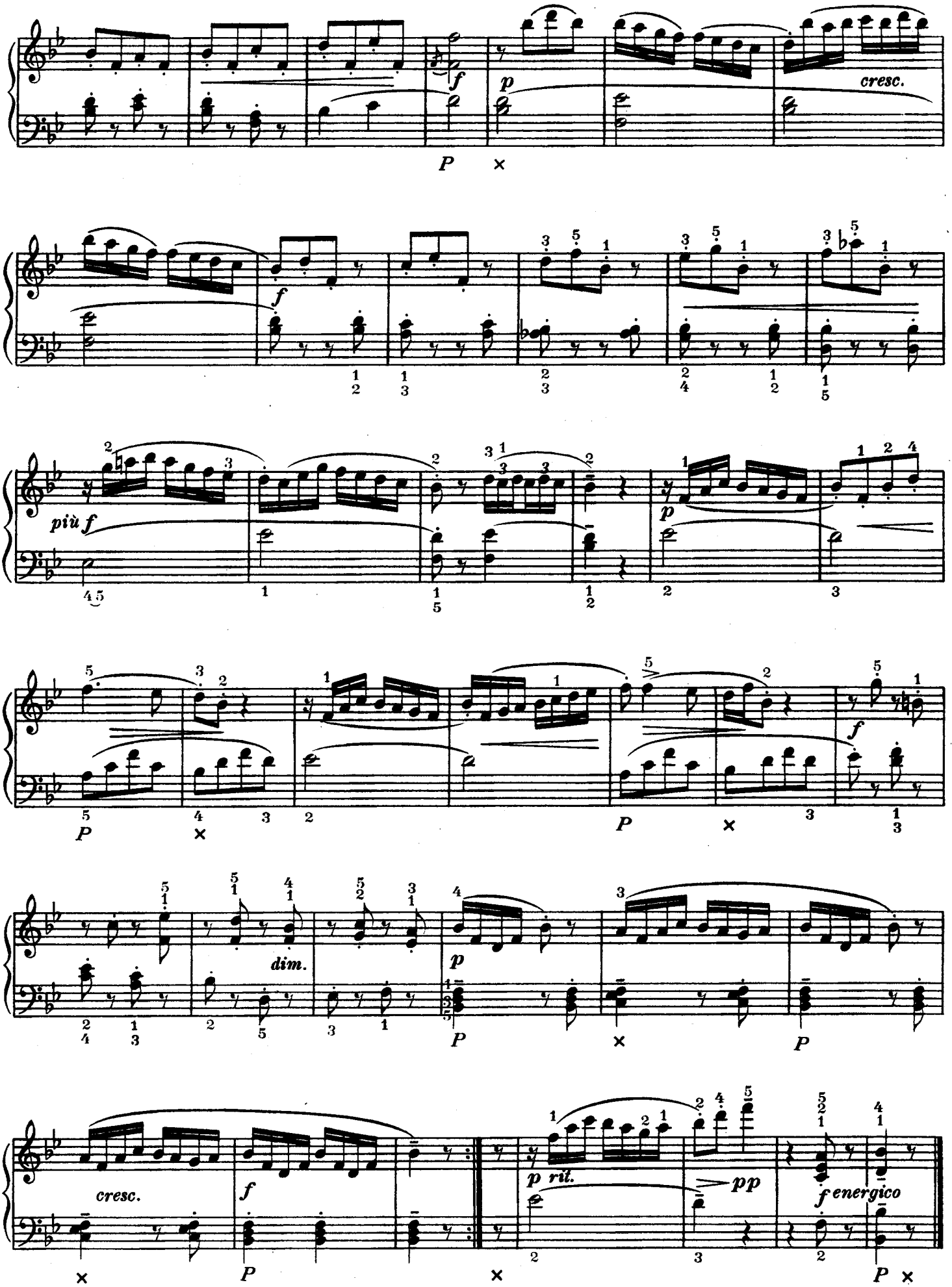
cresc.
più f
dim.
p ril.
pp
f energico

ALLEGRETTO

(SONATINA, OPUS 2/6)

JAN KŘT. VAŇHAL
(1739–1813)

Allegretto (♩.= 64)

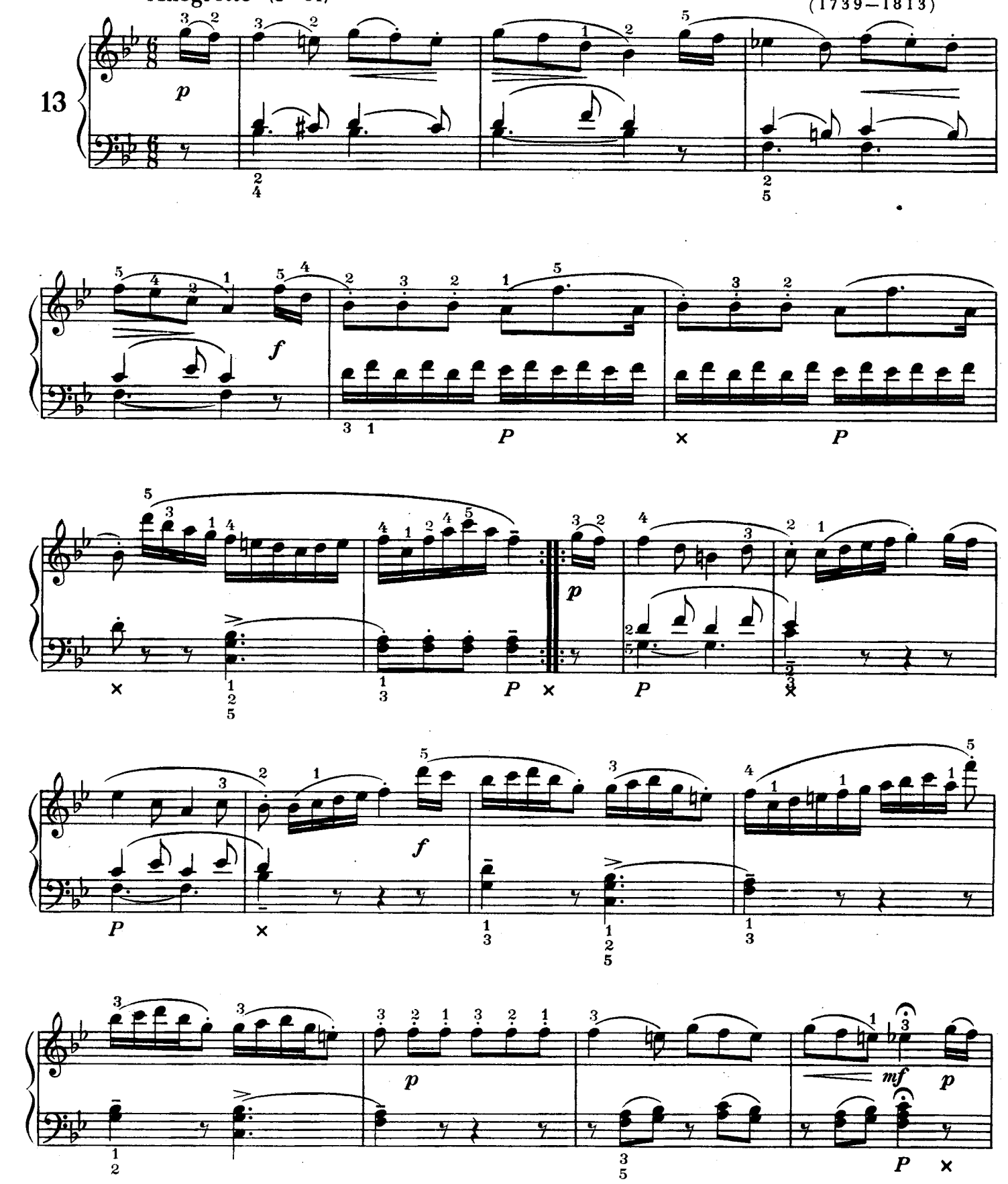

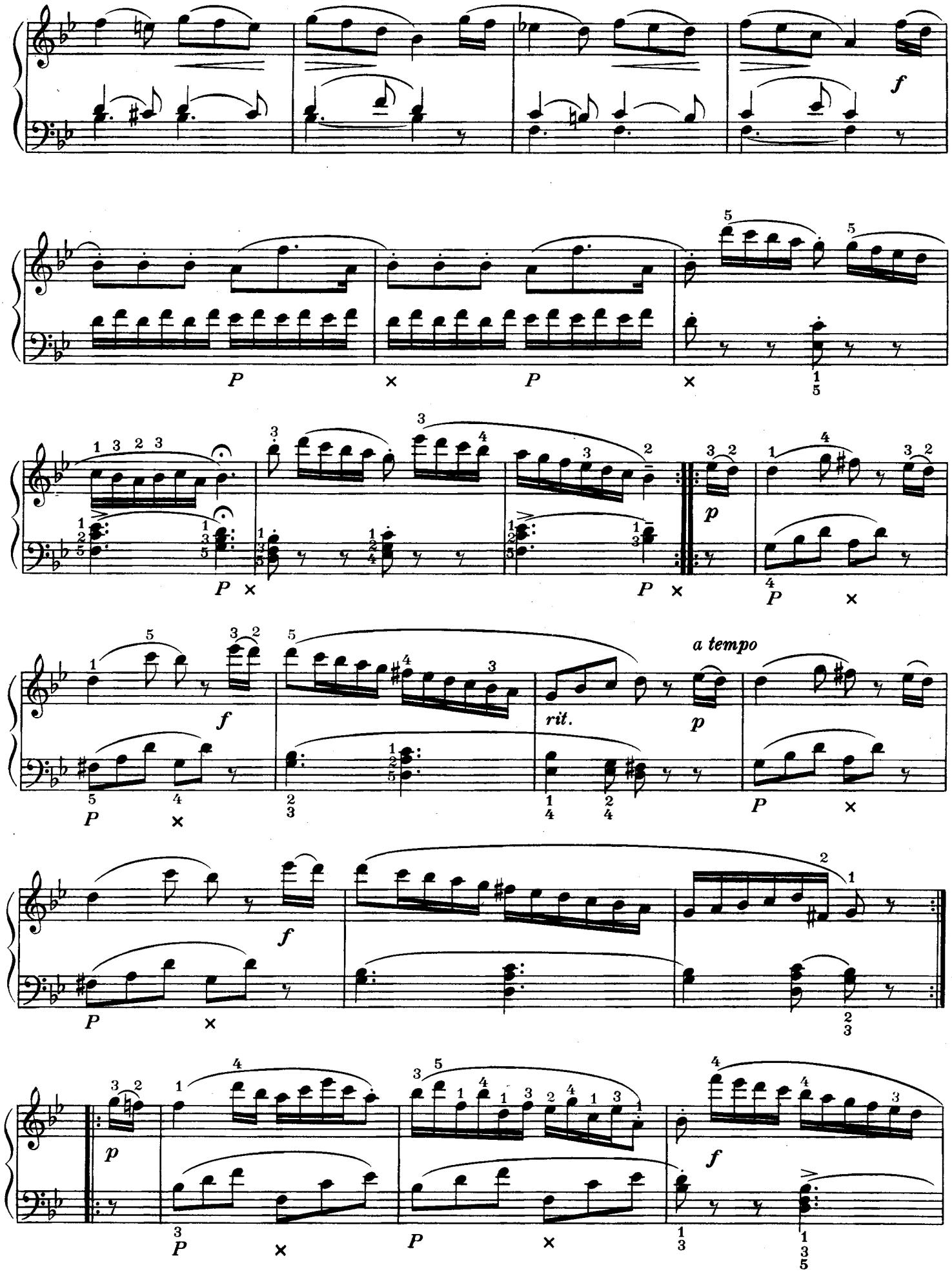
f
P
p
rit.
a tempo

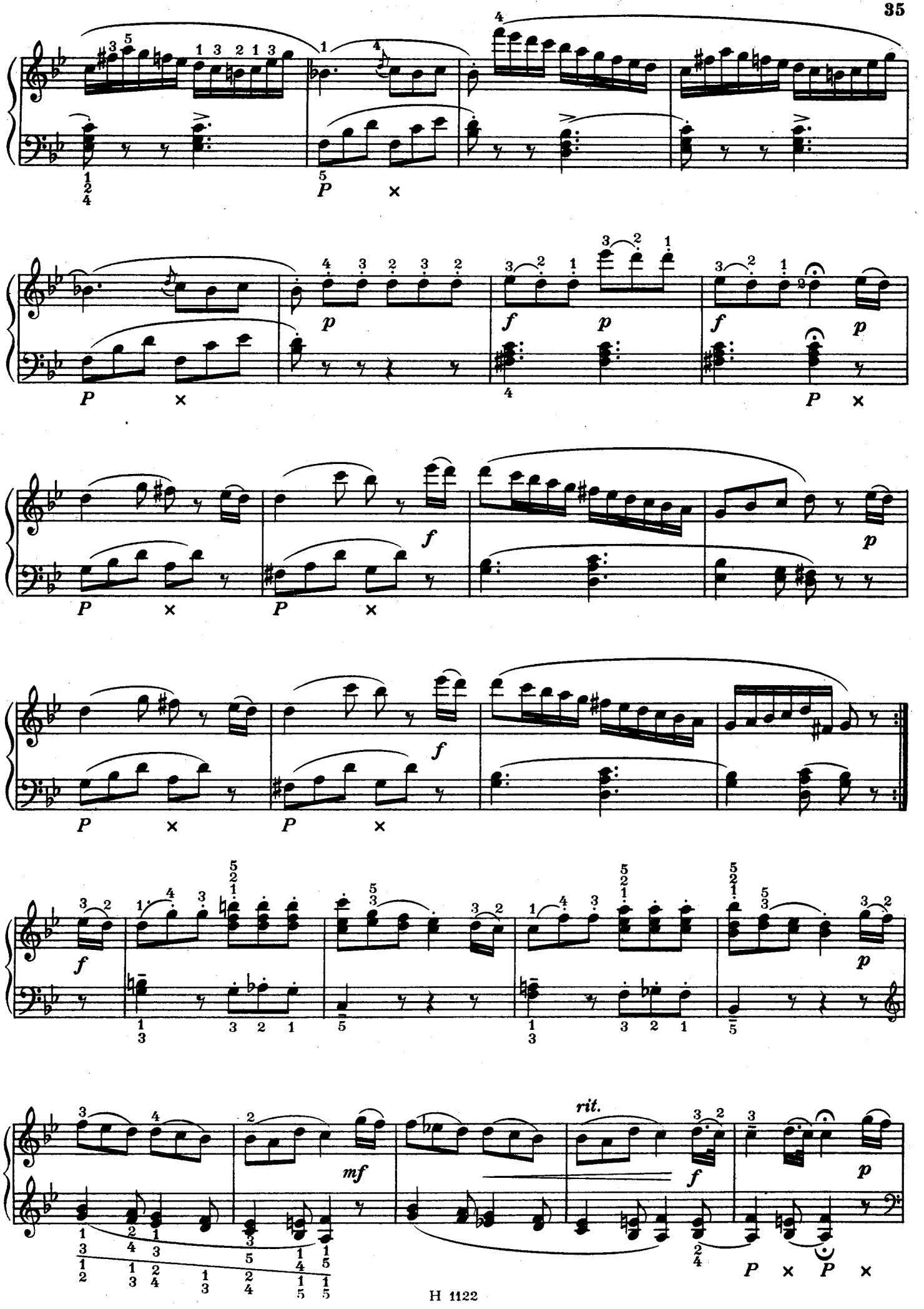
rit.

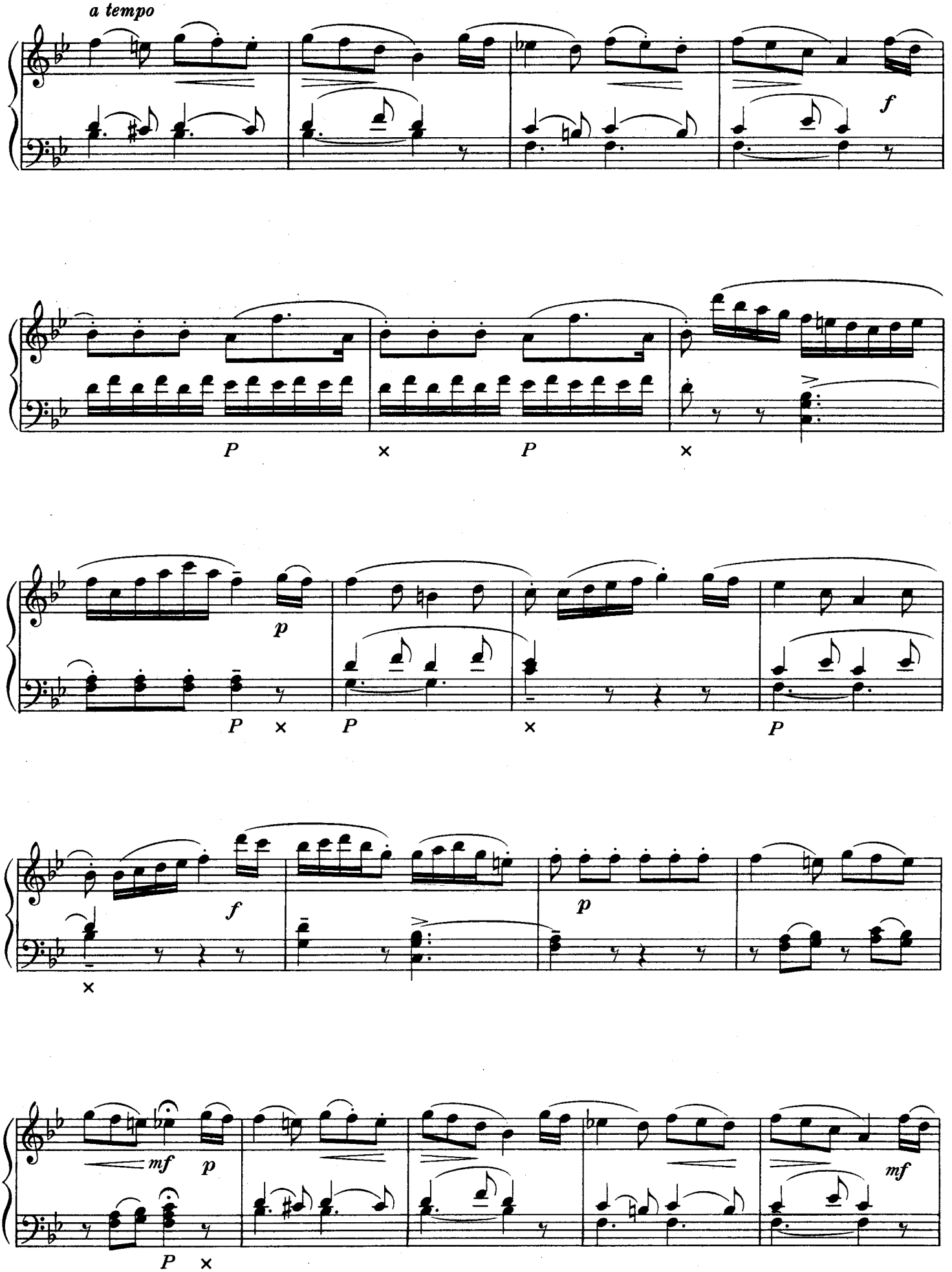
a tempo
f
P
×
P
×
p
P
×
P
×
P
f
×
p
mf
p
P
×
f
mf

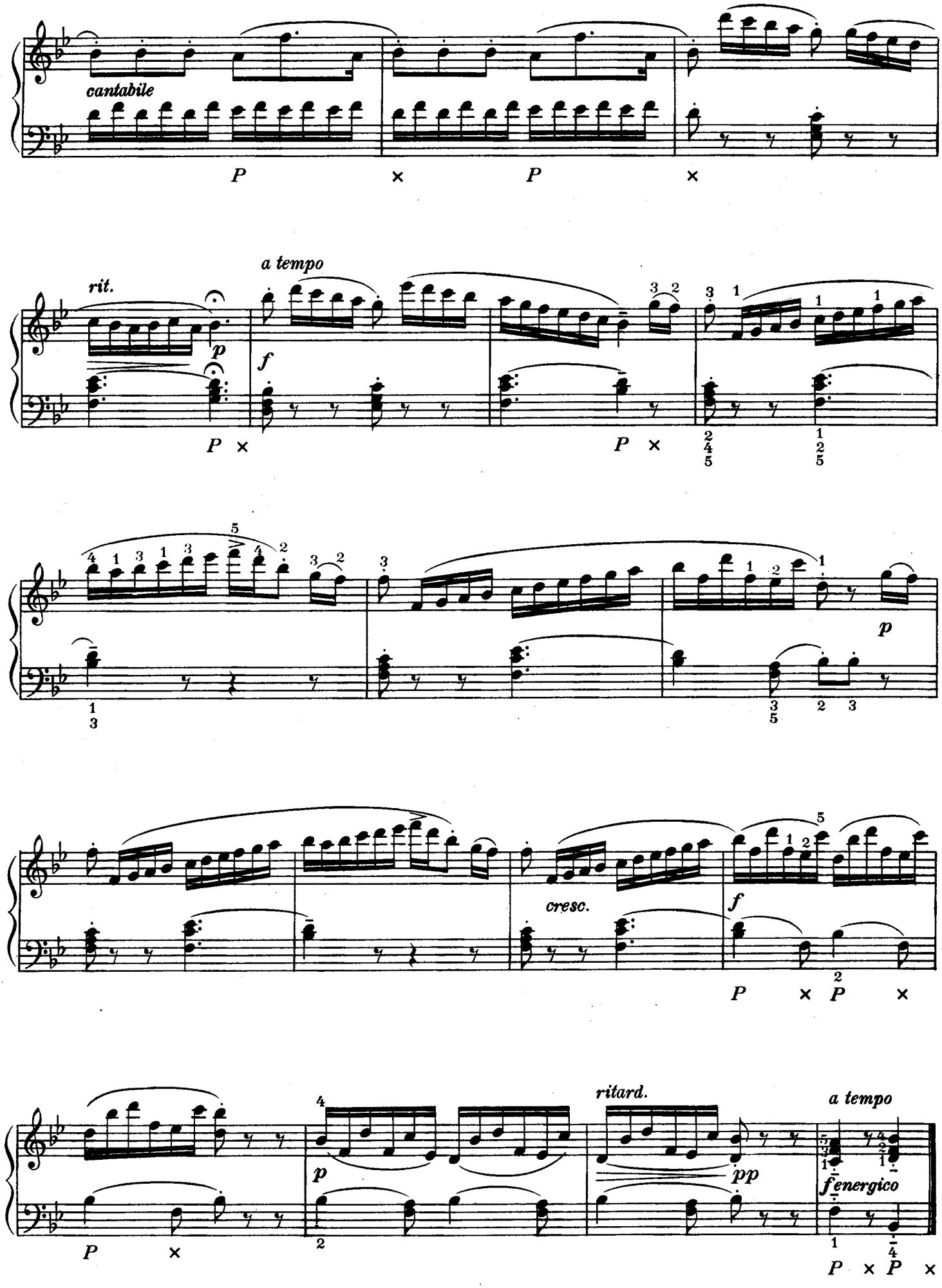
cantabile
rit.
a tempo
cresc.
ritard.
a tempo
energico

ALLEGRO

(SONATINA, OP. 2/1)

JAN KŘT. VAŇHAL
(1739–1813)

Allegro (♩. = 92)

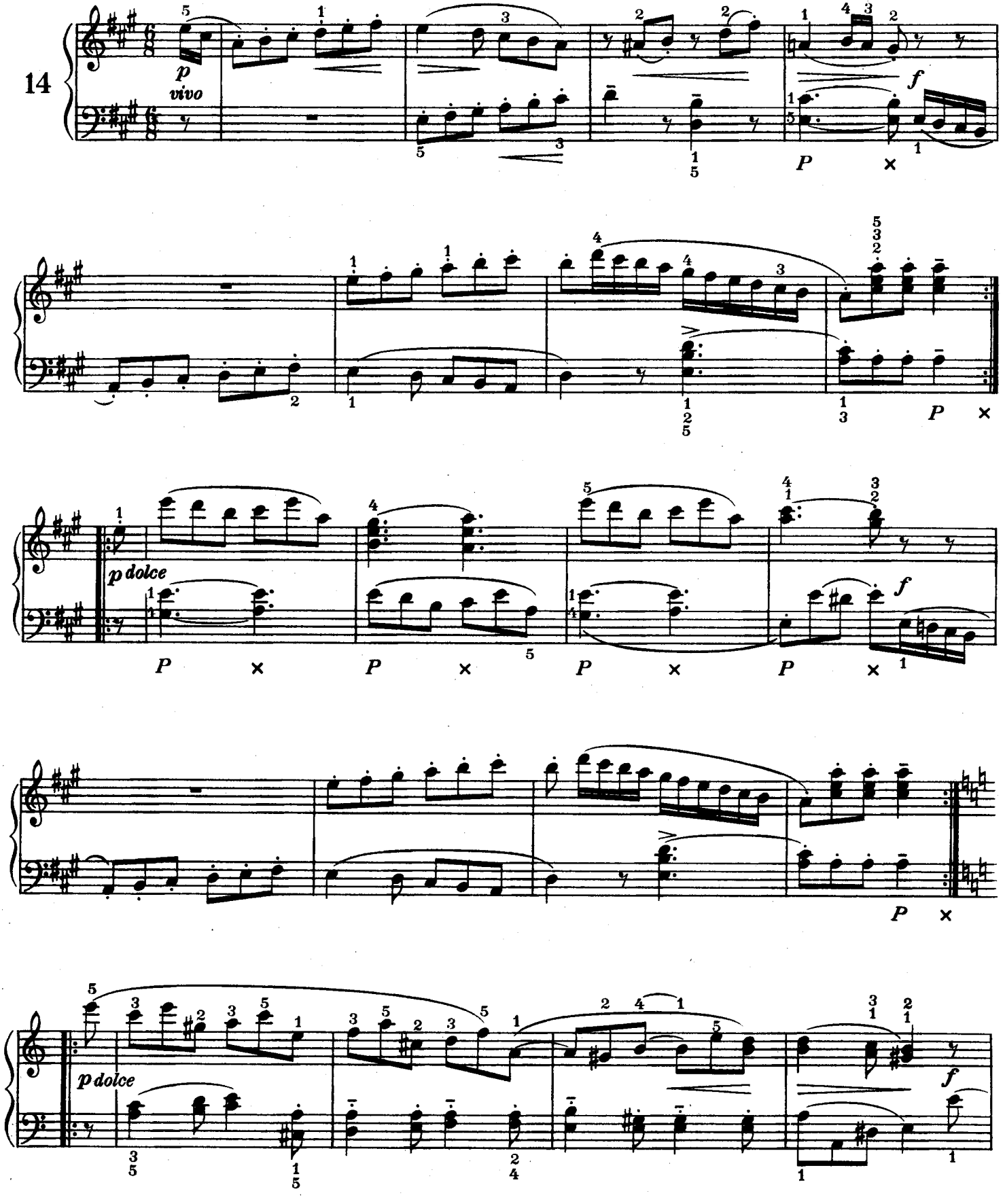

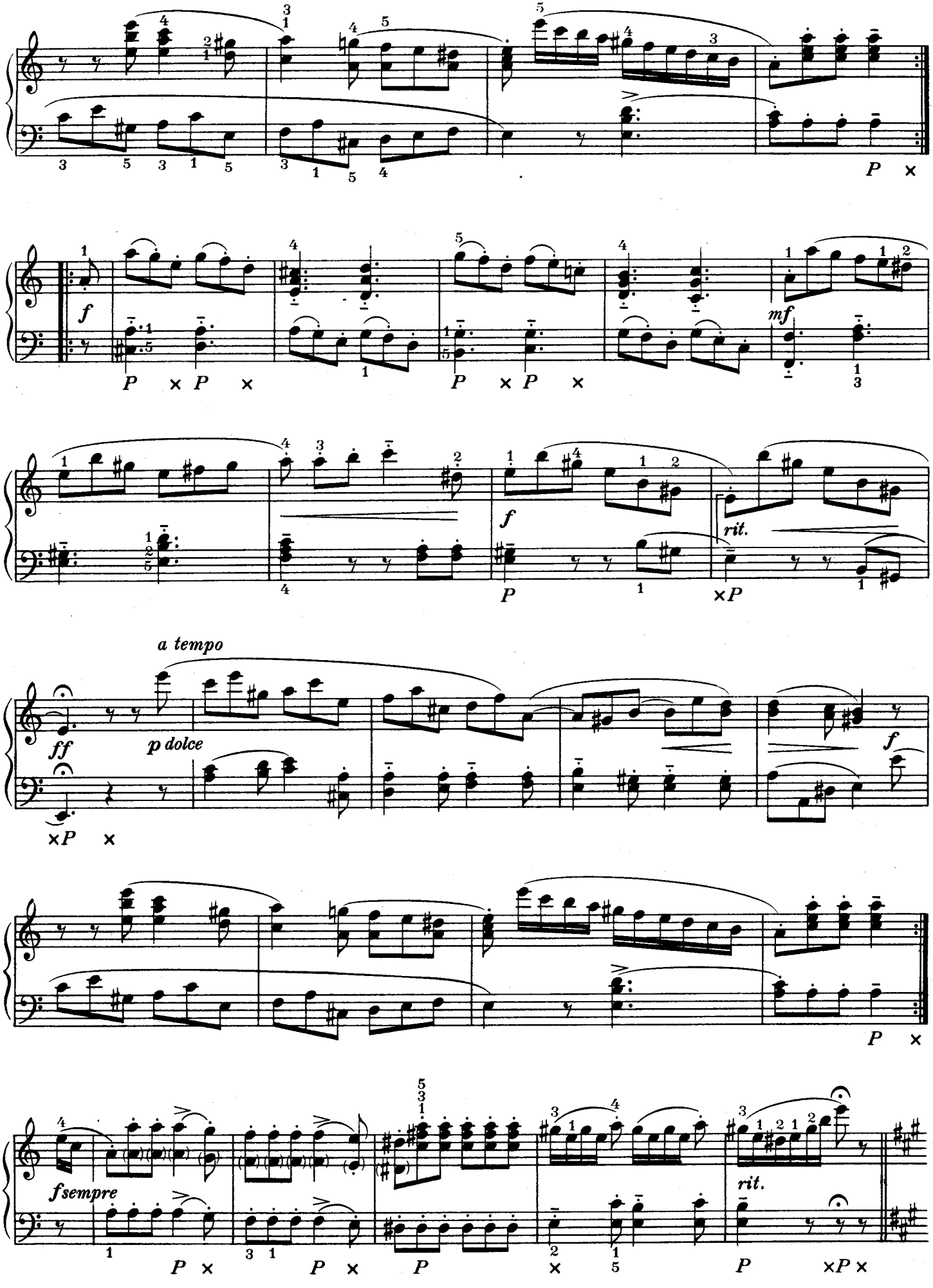
f
mf
rit.
a tempo
ff
p dolce
fsempre
rit.

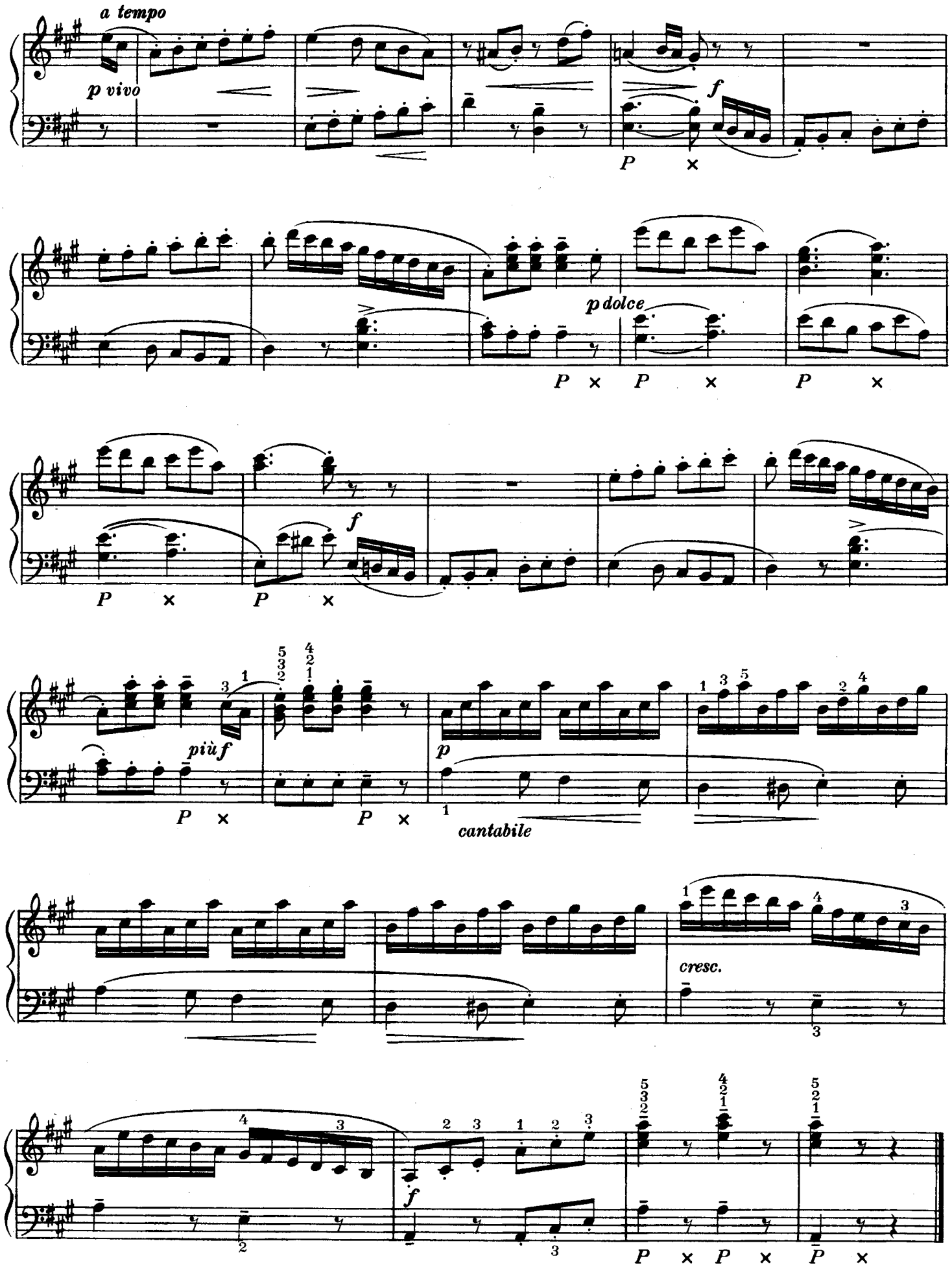
a tempo
p vivo
f
P
p dolce
più f
cantabile
cresc.

MINUETTO

(I. SONATA SI ♭ MAGGIORE, B DUR)

Tempo di minuetto più tosto allegro (♪ = 108)

FRANT. X. DUŠEK
(1731—1799)

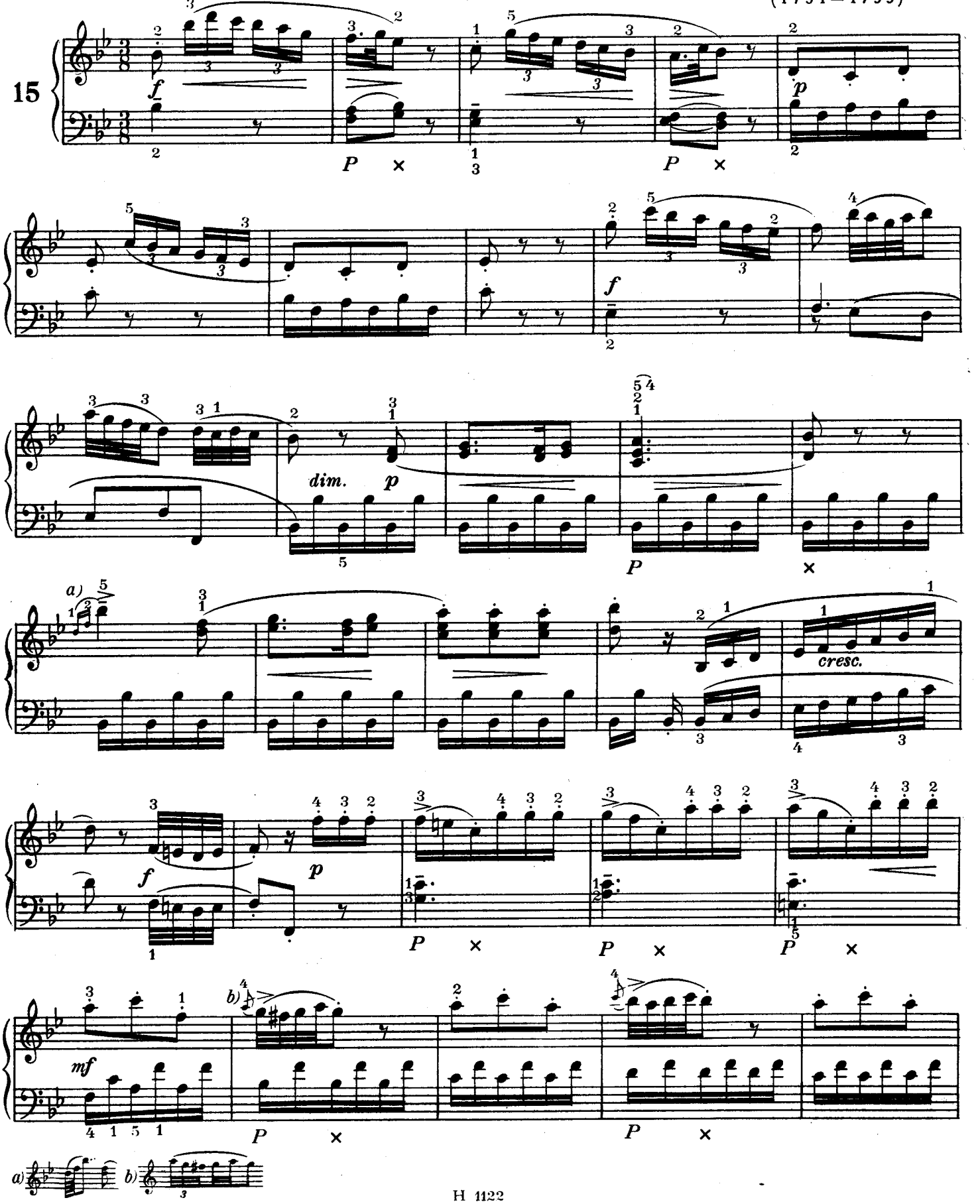

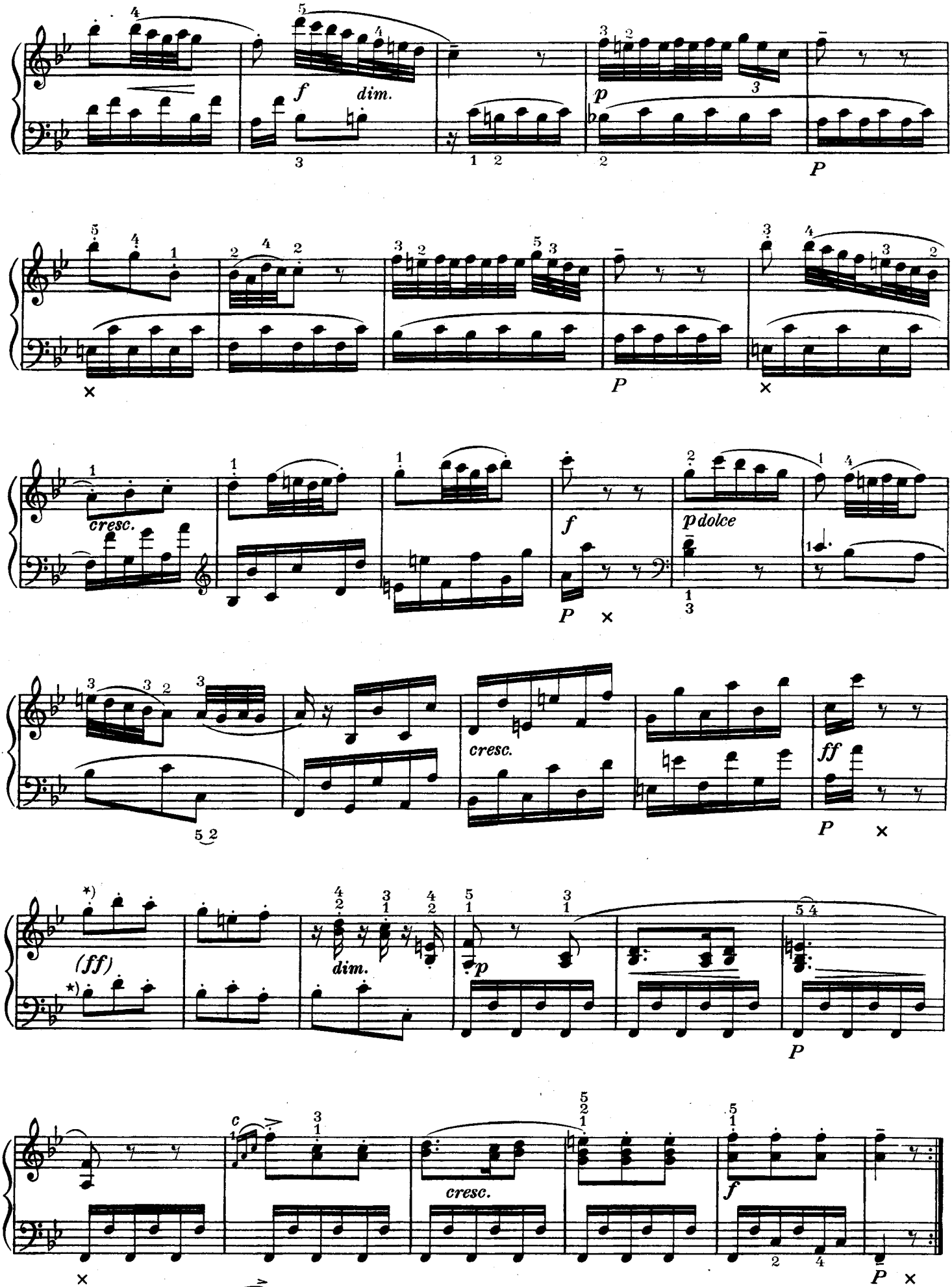
f
dim.
p
P
cresc.
f
p dolce
P
cresc.
ff
P
(ff)
dim.
p
P
c
cresc.
f
P
*) Orig.: con 8va c)

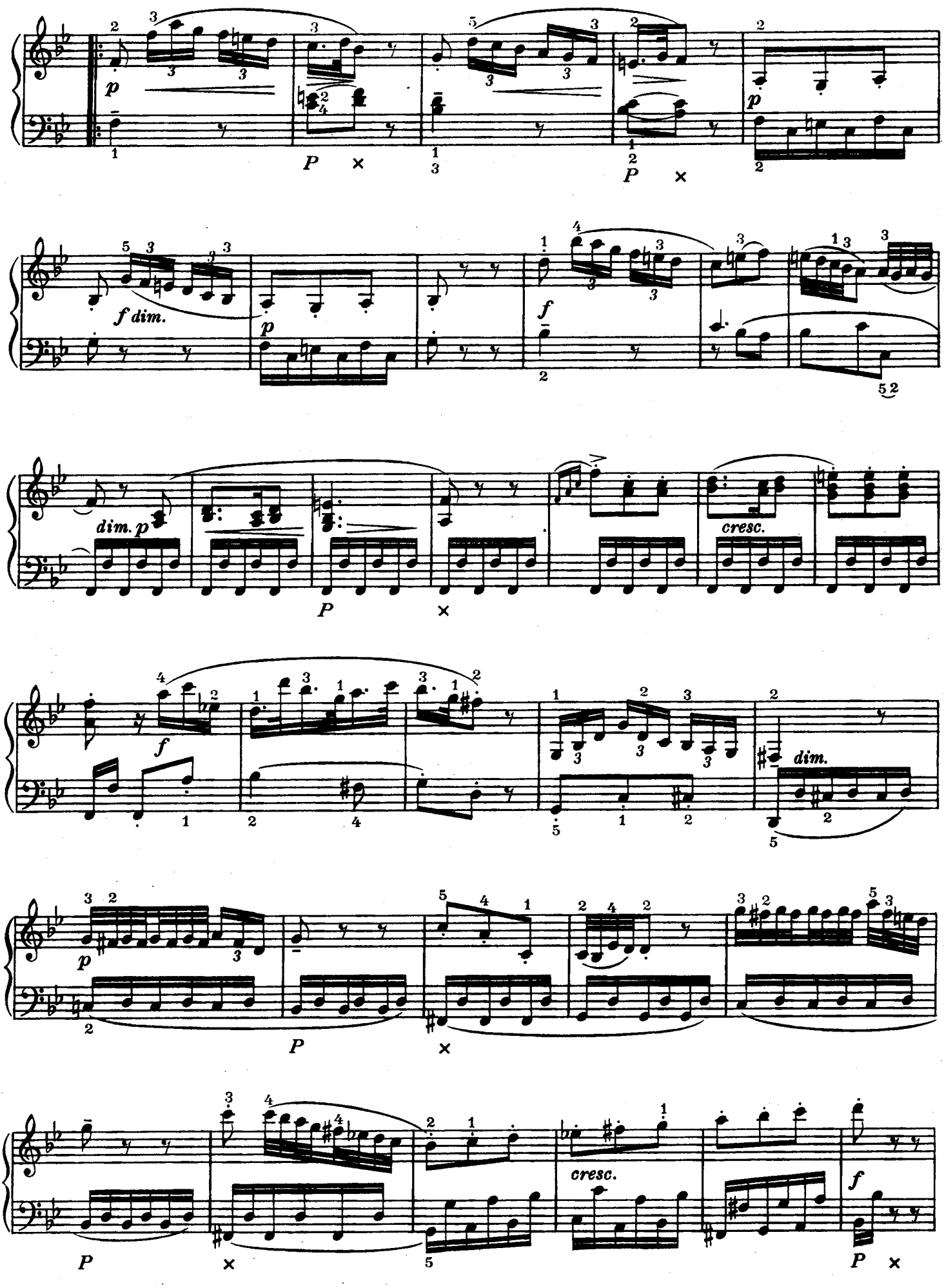
p
P
×
p
P
×
f dim.
p
f
dim. p
P
×
cresc.
f
dim.
p
P
×
P
×
cresc.
f
P
×

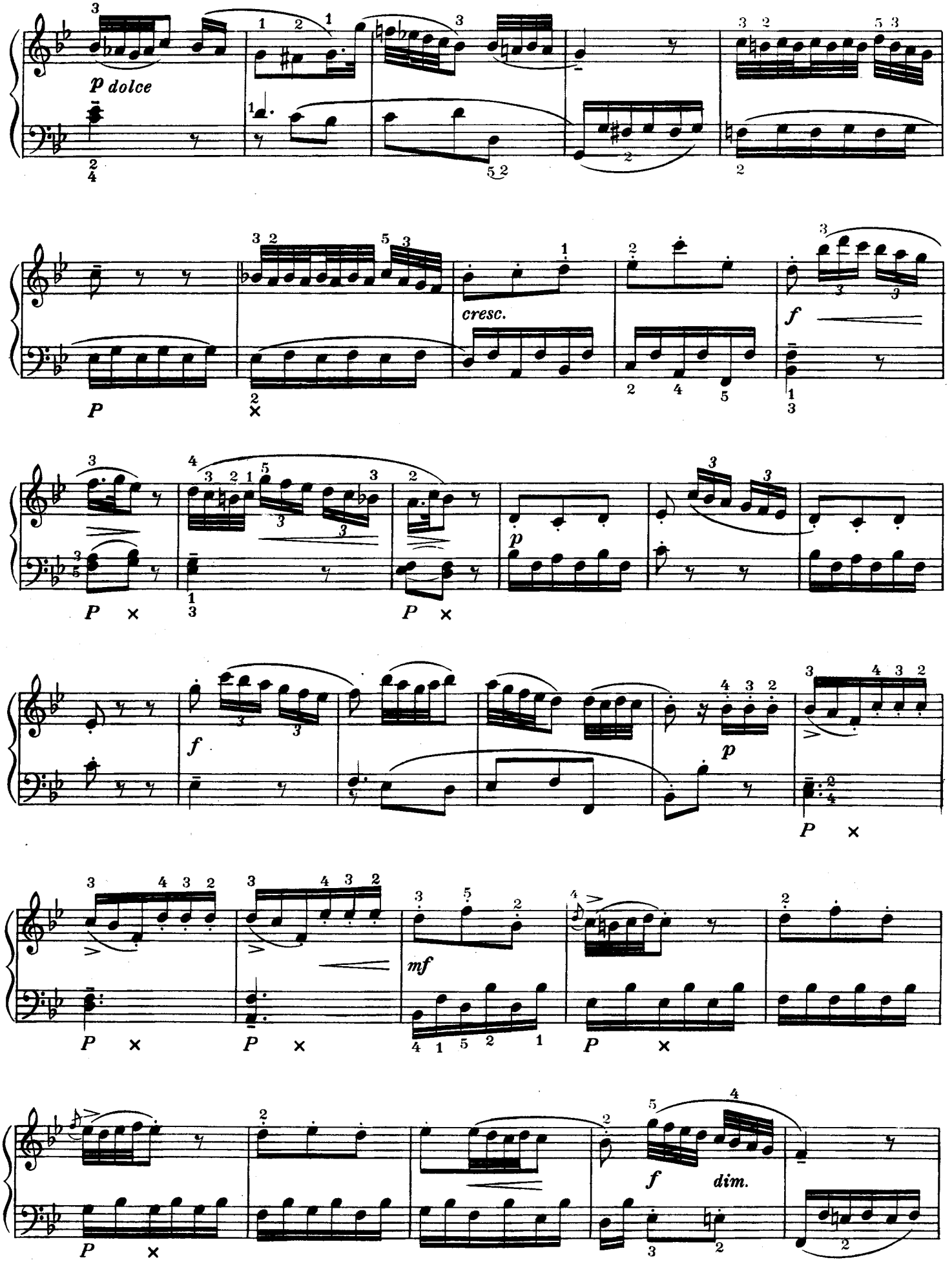
p dolce
cresc.
f
p
f
p
mf
f
dim.

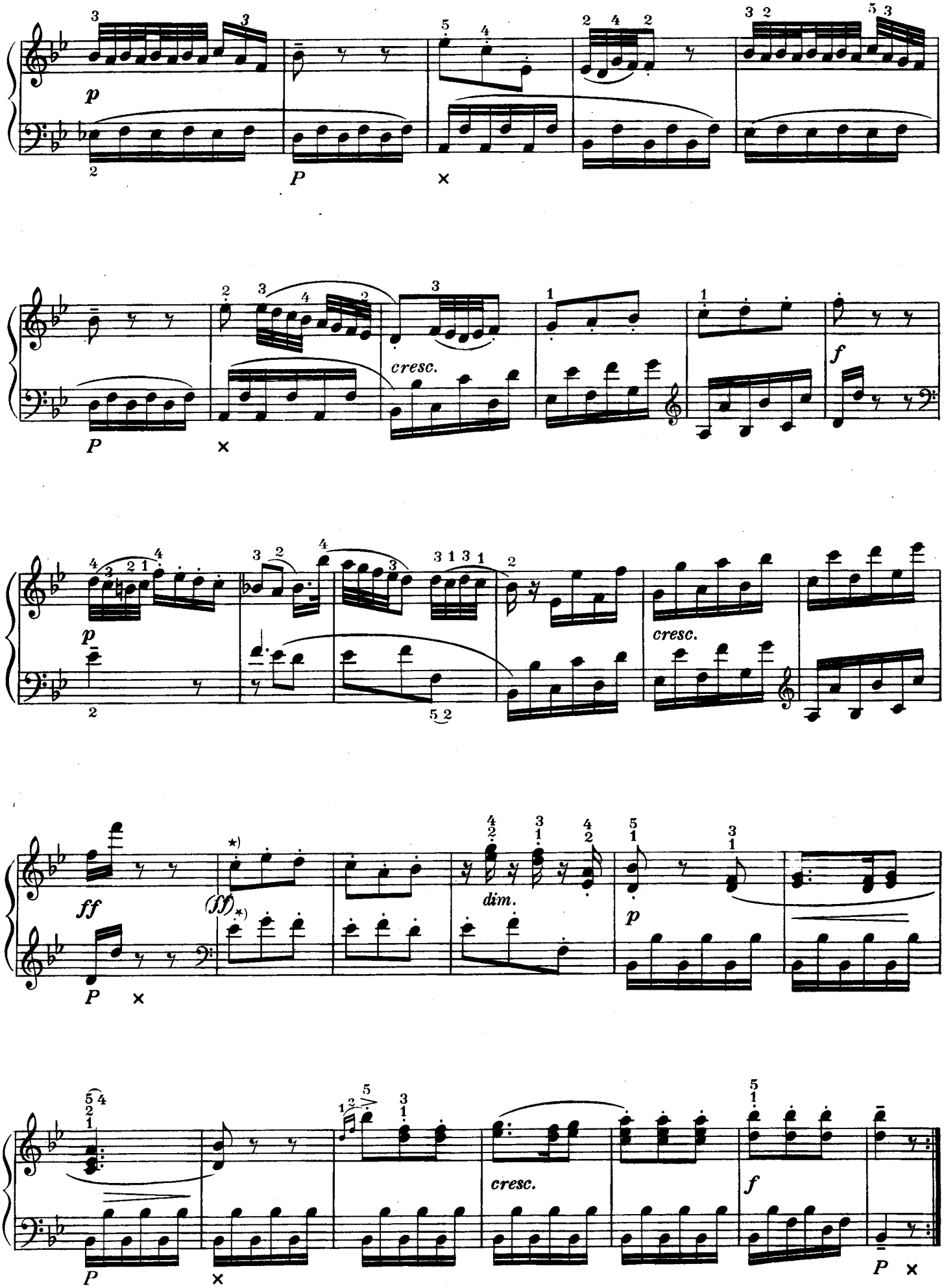

*) Orig.: con 8va

RONDO

(OP. 18/1)

JAN VÁCLAV (HUGO) VOŘÍŠEK
(1791—1825)

Allegro (♩.= 96)

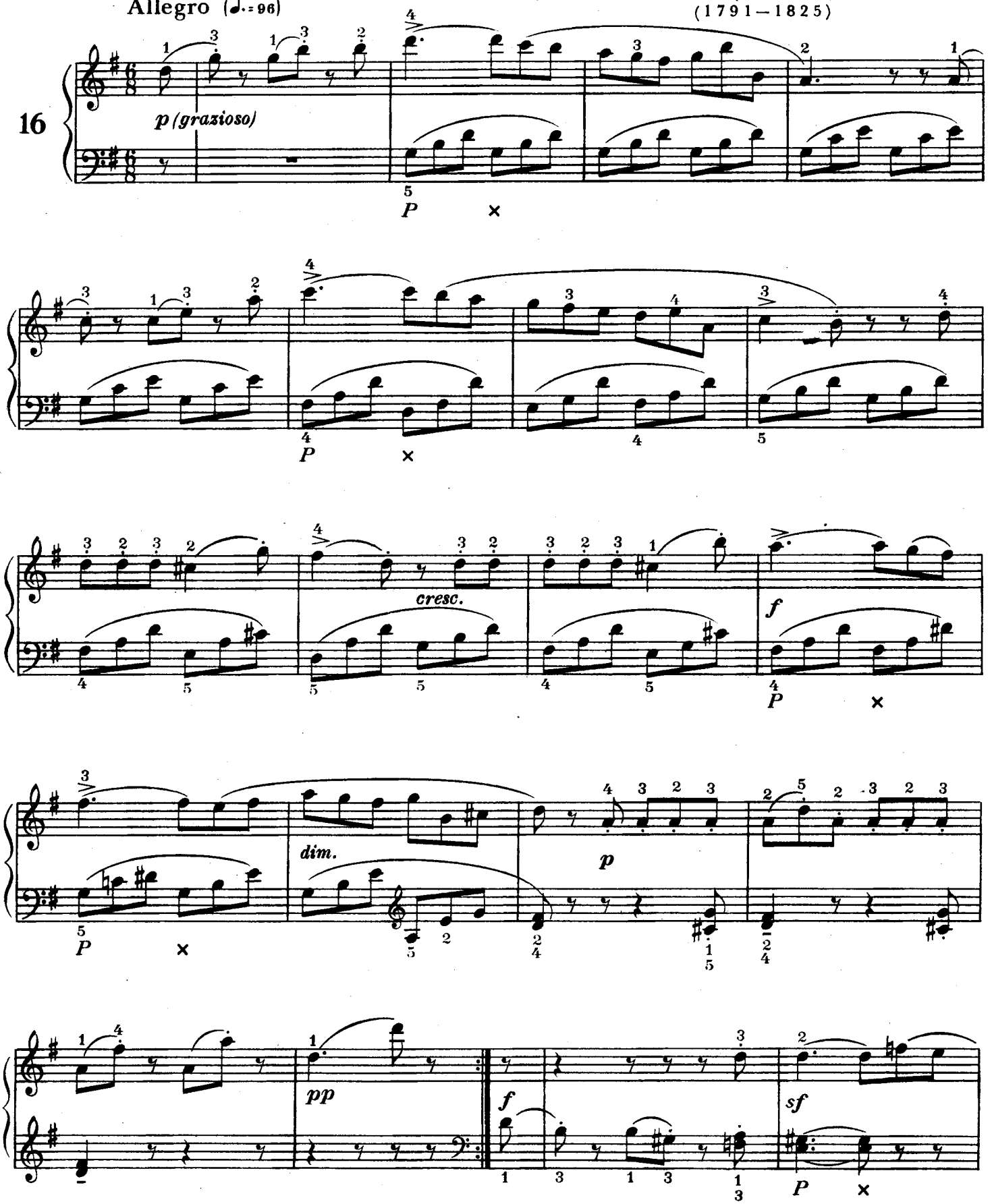

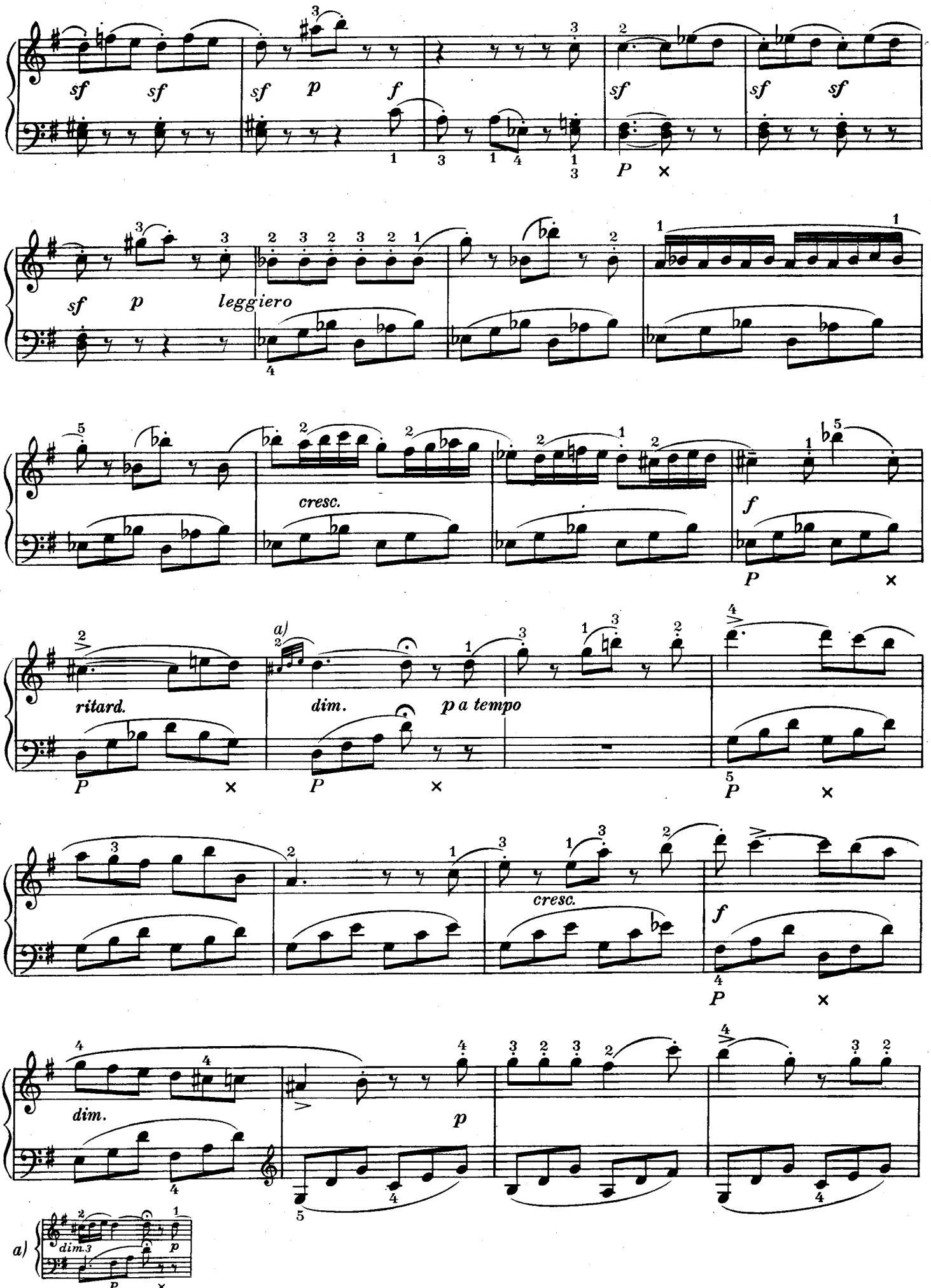
sf sf
sf p f
sf
sf sf
sf p leggiero
cresc.
f
ritard.
a)
dim.
p a tempo
cresc.
f
dim.
p
a)
dim.3
p

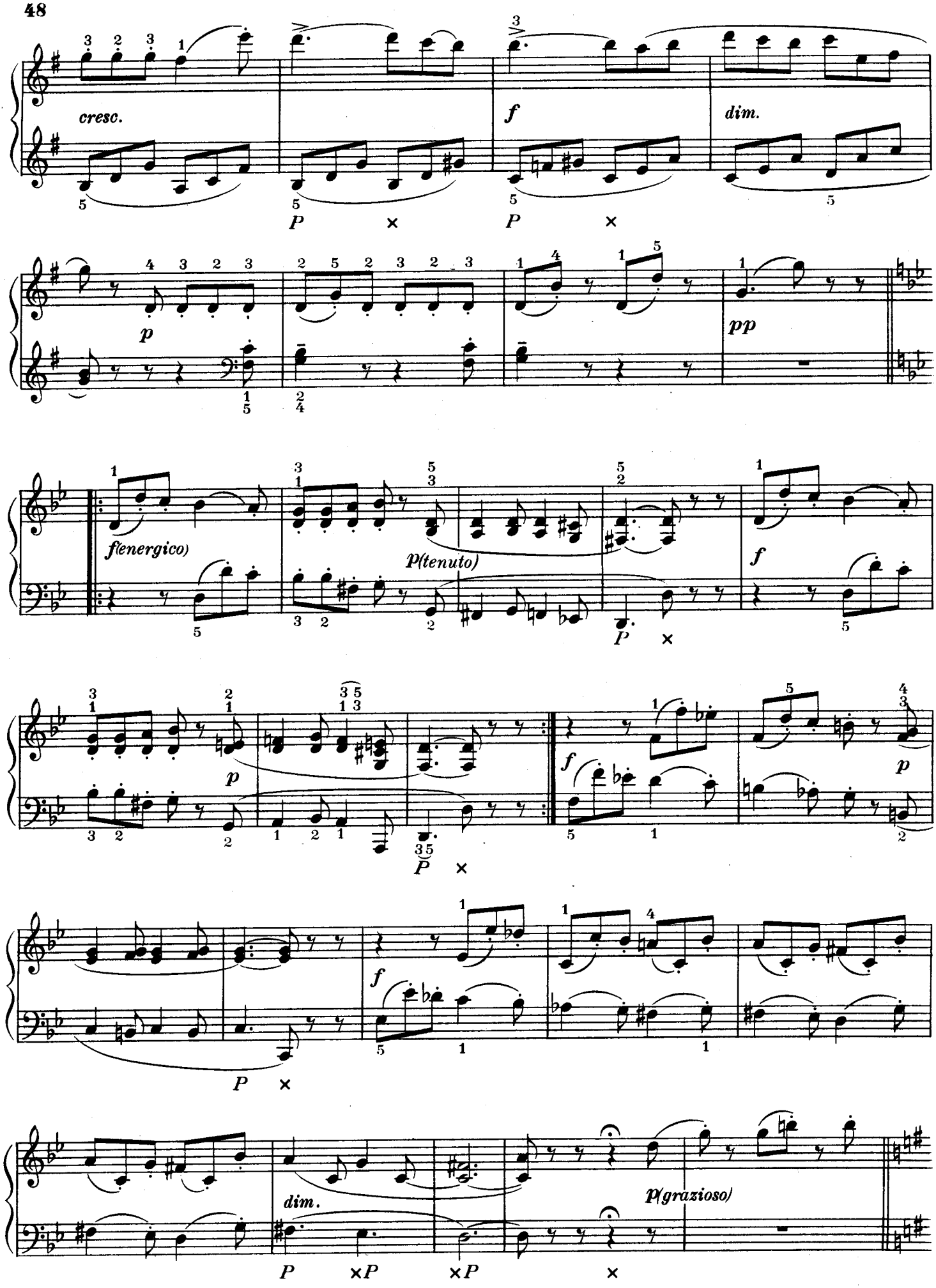
cresc.
f
dim.
p
pp
f(energico)
p(tenuto)
f
p
f
p
dim.
p(grazioso)

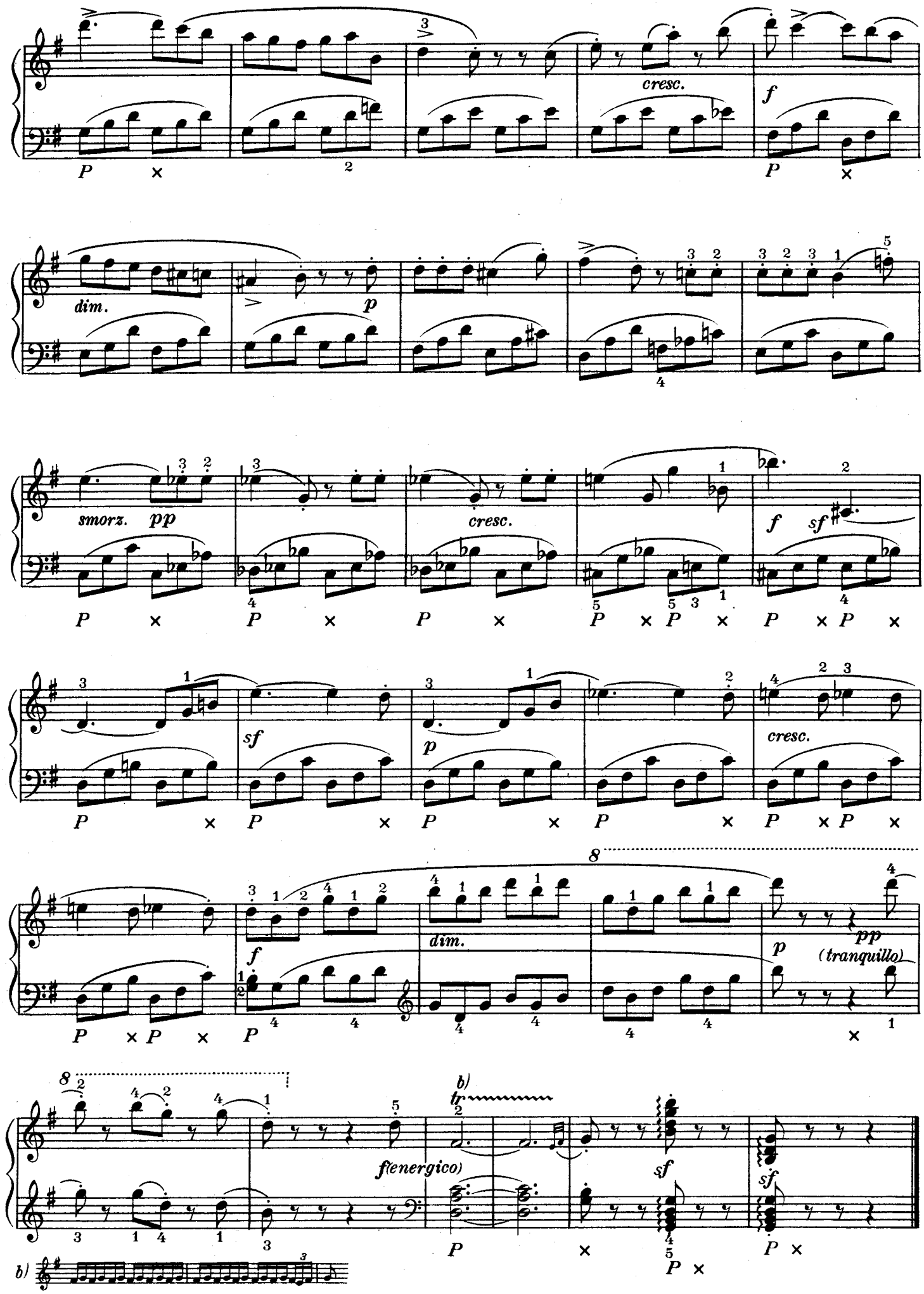
cresc.
f
dim.
p
smorz. pp
cresc.
f sf
sf
p
cresc.
8
f
dim.
p
pp
(tranquillo)
8
b/
tr
f(energico)
sf
sf
b/

SONATINA

(LA MINORE, A MOLL)

JIŘÍ A. BENDA
(1722—1795)

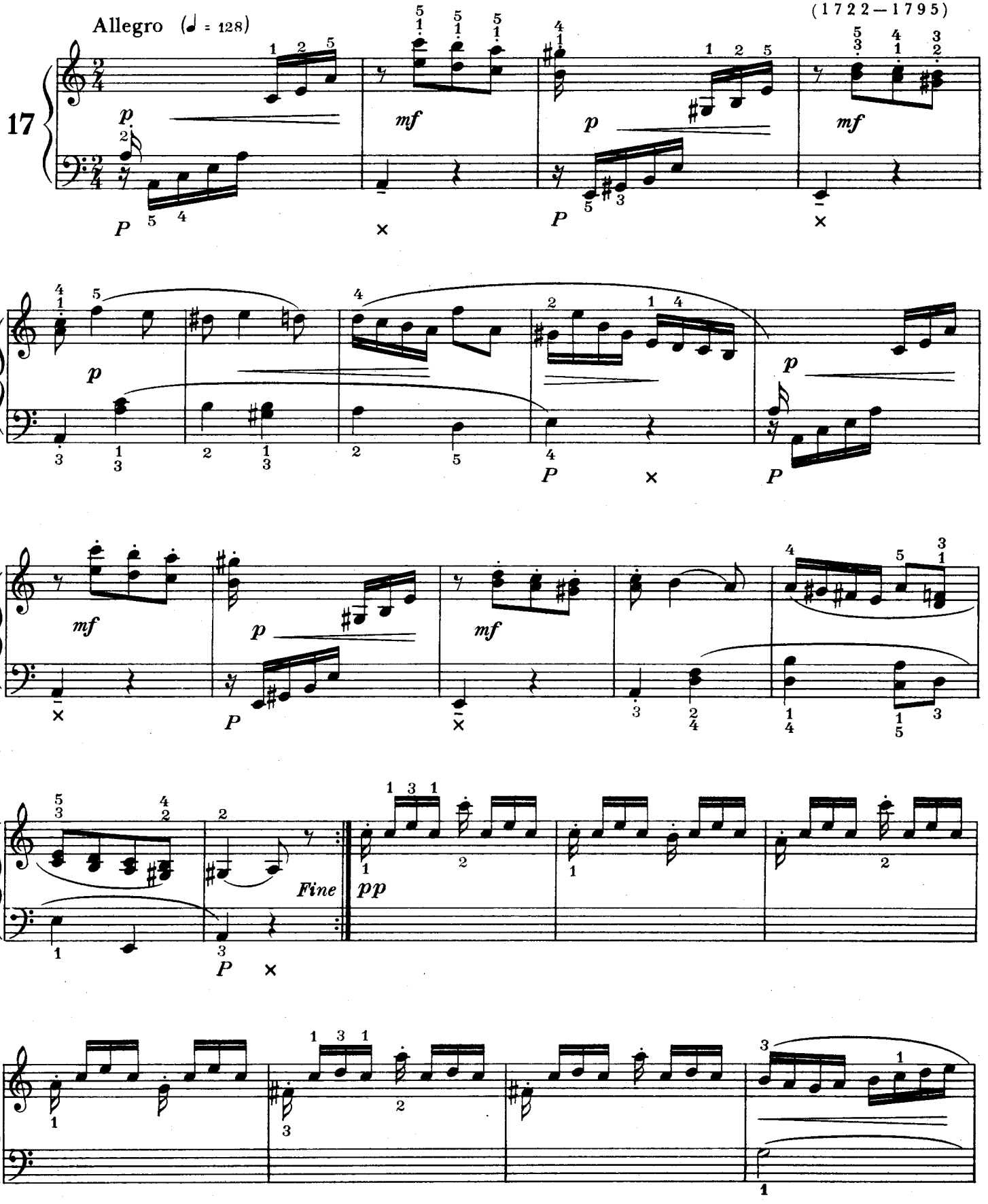

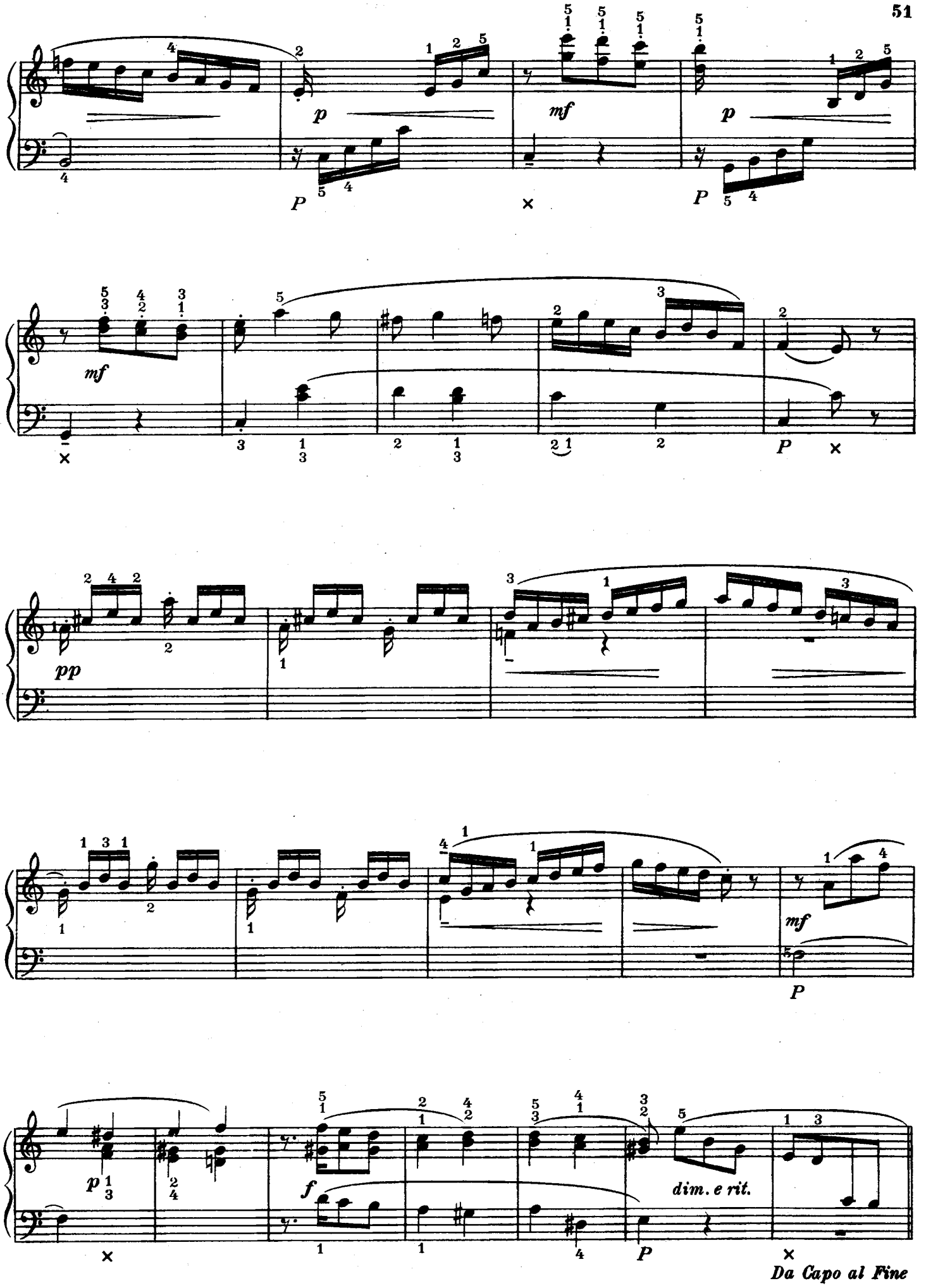
p
mf
p
mf
pp
mf
f
dim. e rit.
Da Capo al Fine

SONATINA-RONDO

(RE MAGGIORE, D DUR)

JIŘÍ A. BENDA
(1722—1795)

Andante (♩ = 72)

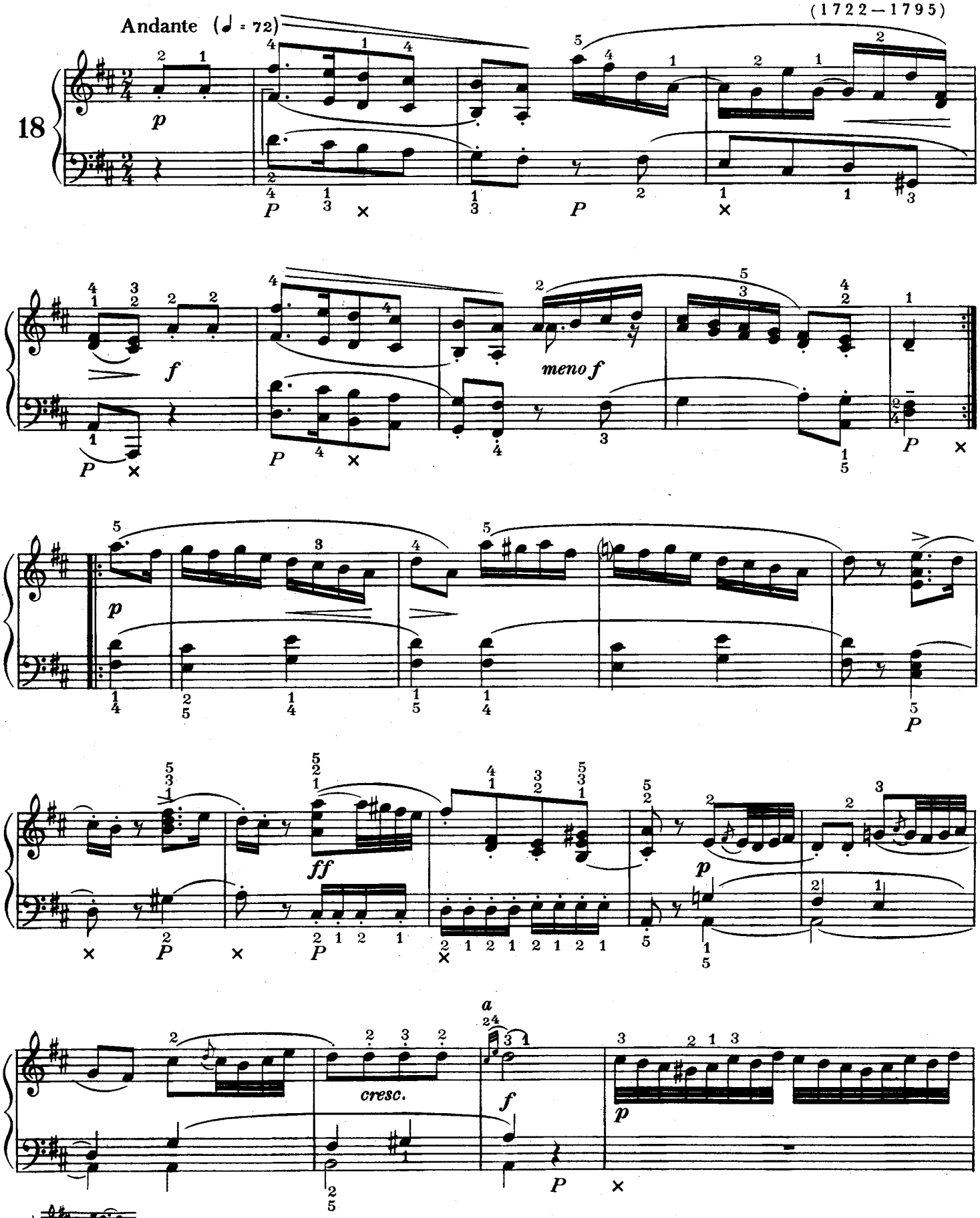

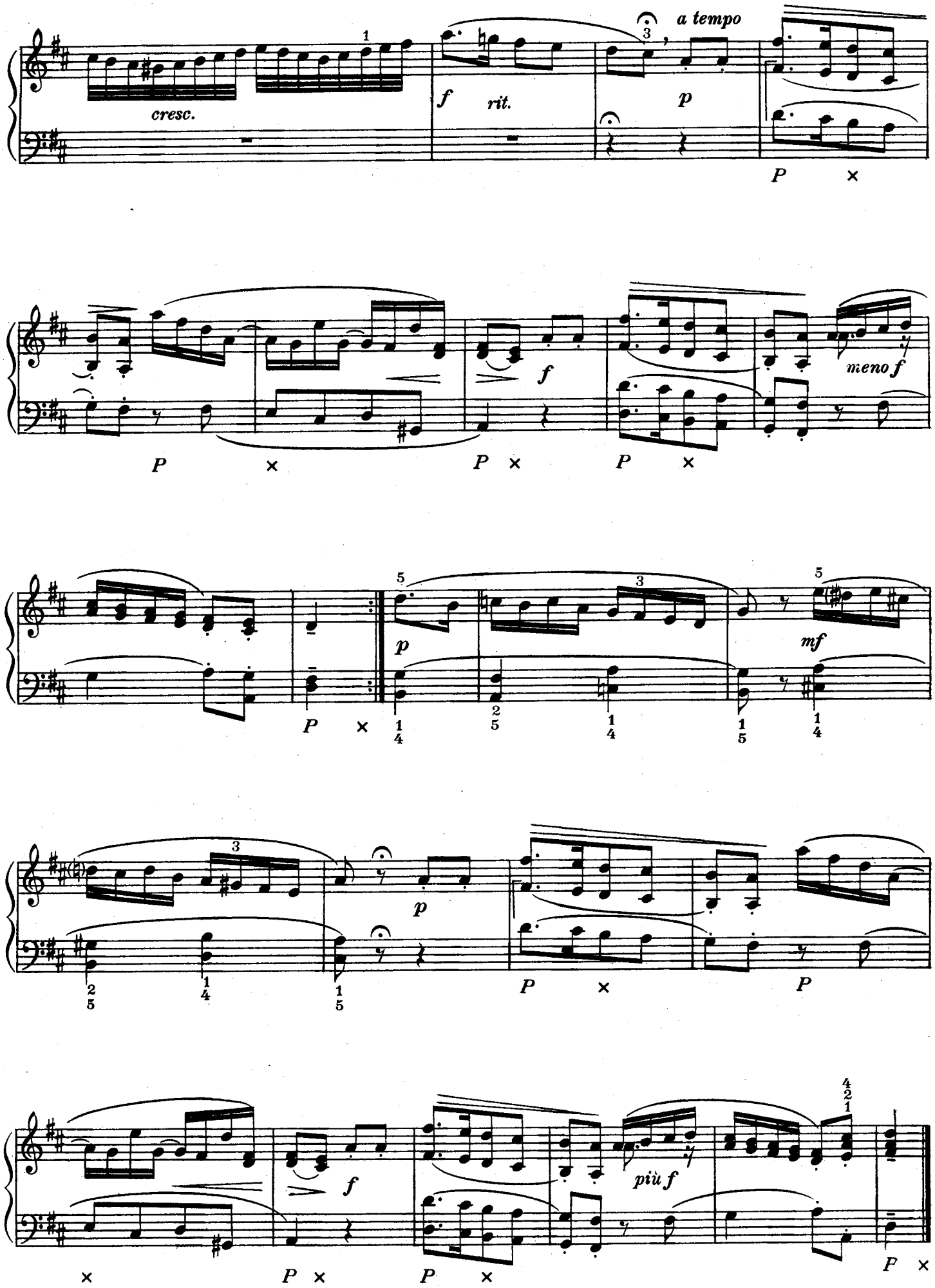
cresc.
f
rit.
a tempo
p
P
meno f
mf
più f

SONATA

(RE MAGGIORE, D DUR)

I

JOSEF MYSLIVEČEK
(1737–1781)

Allegro con brio (♩ = 128)

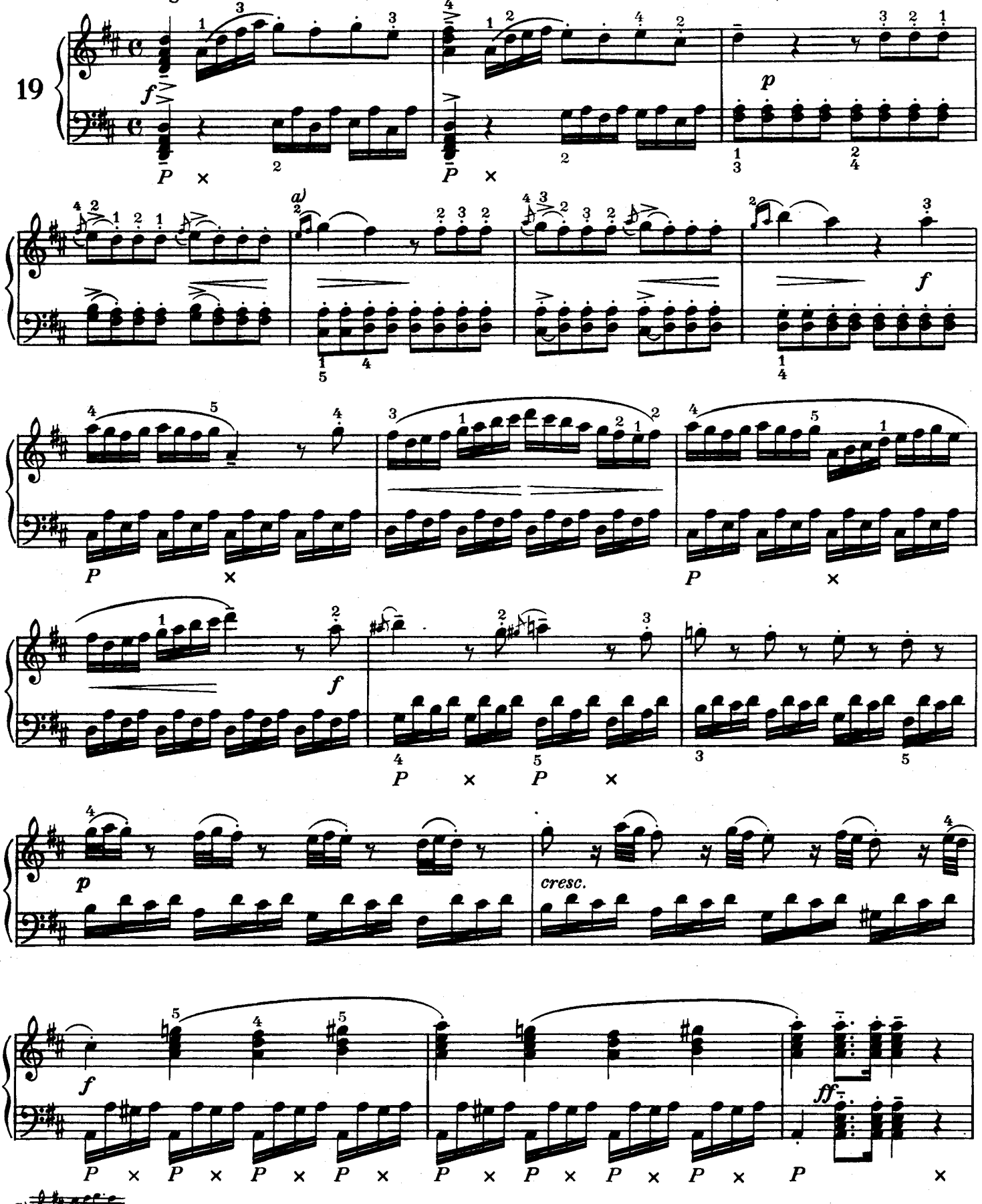

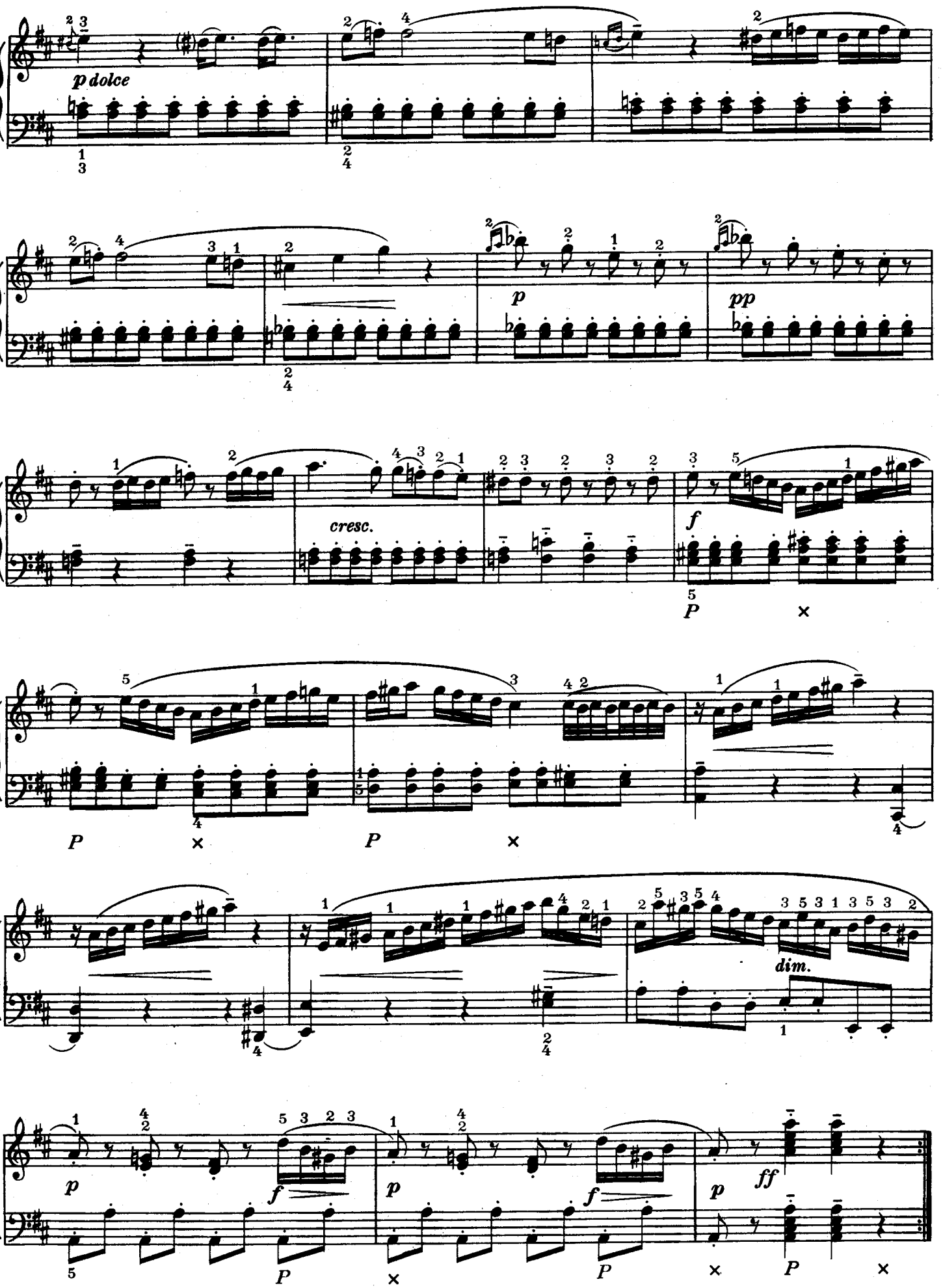
p dolce
p
pp
cresc.
f
dim.
p
ff

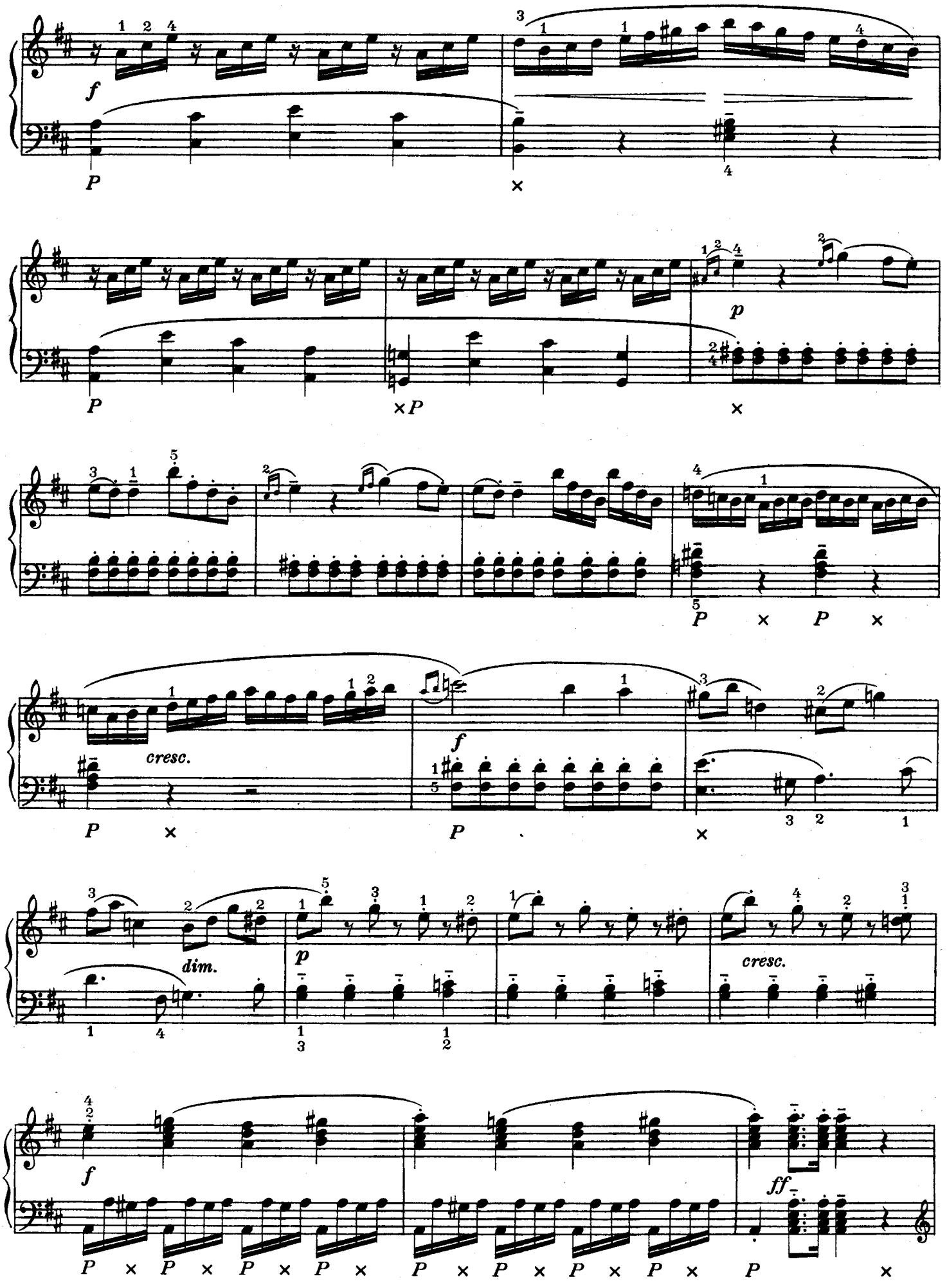
f
P
×
p
×P
cresc.
f
dim.
p
cresc.
f
ff
H 1122

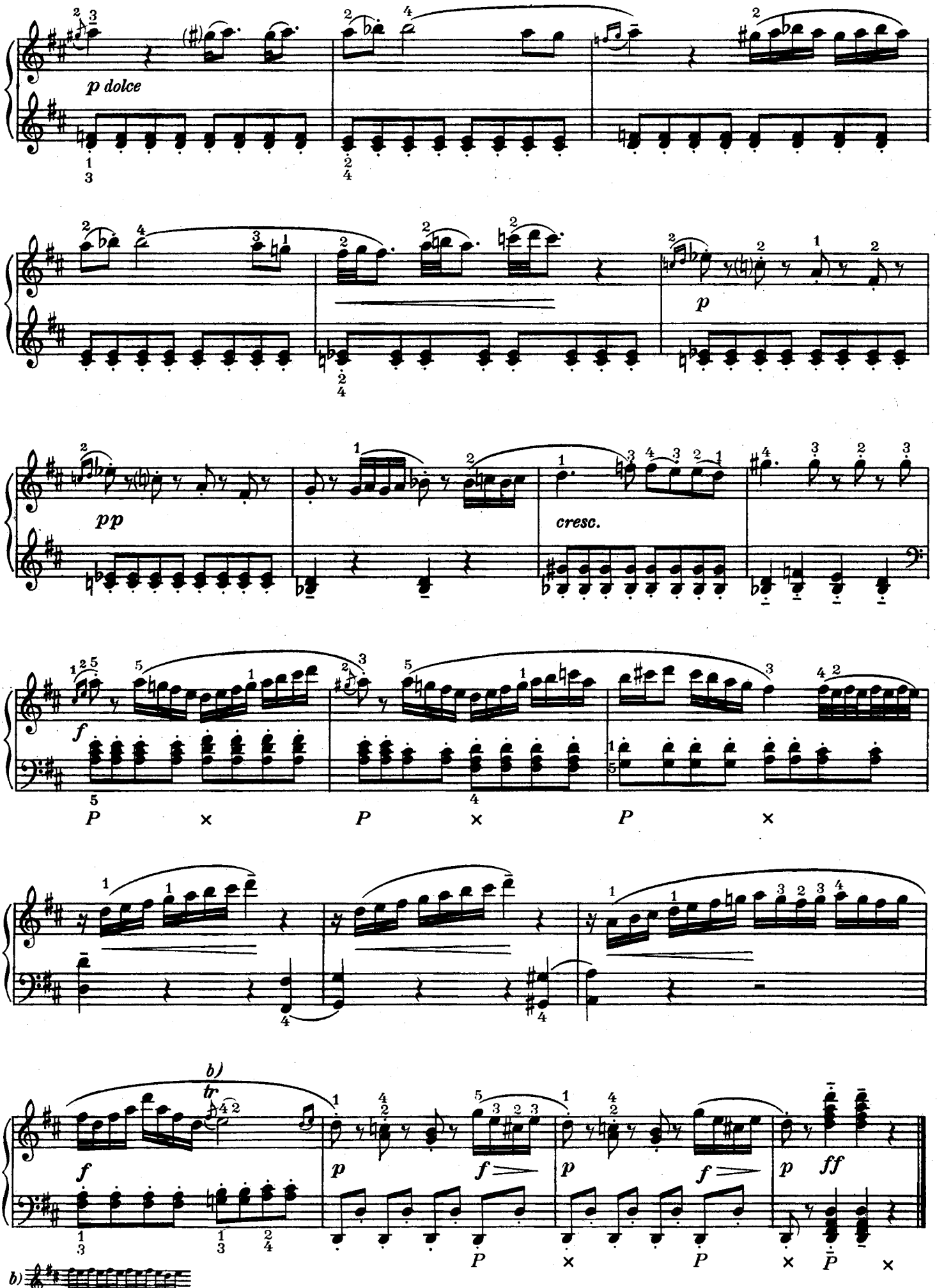
p dolce
p
pp
cresc.
f
b)
tr
f
p
ff
b)

II

Tema

Minuetto (♩ = 96)

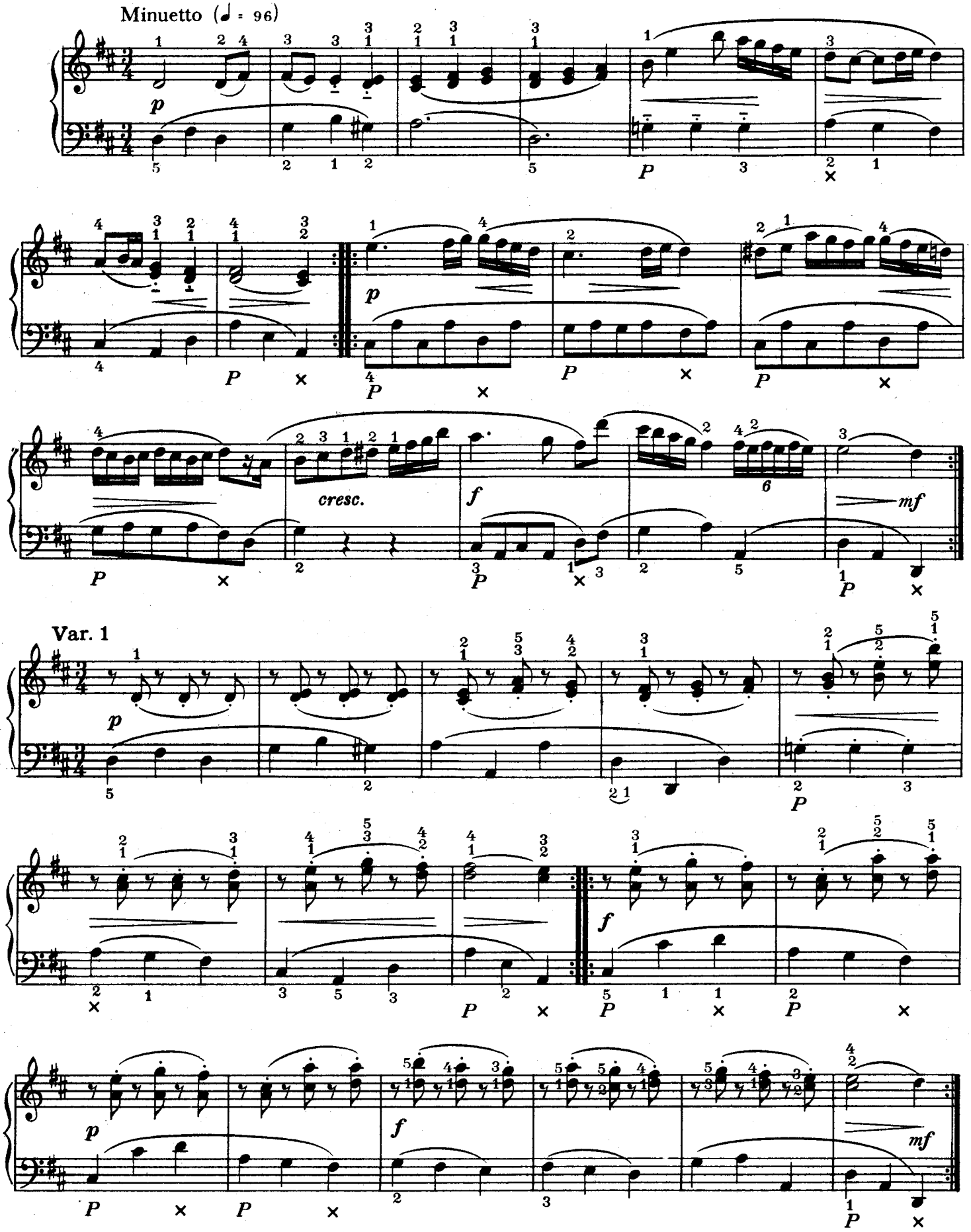

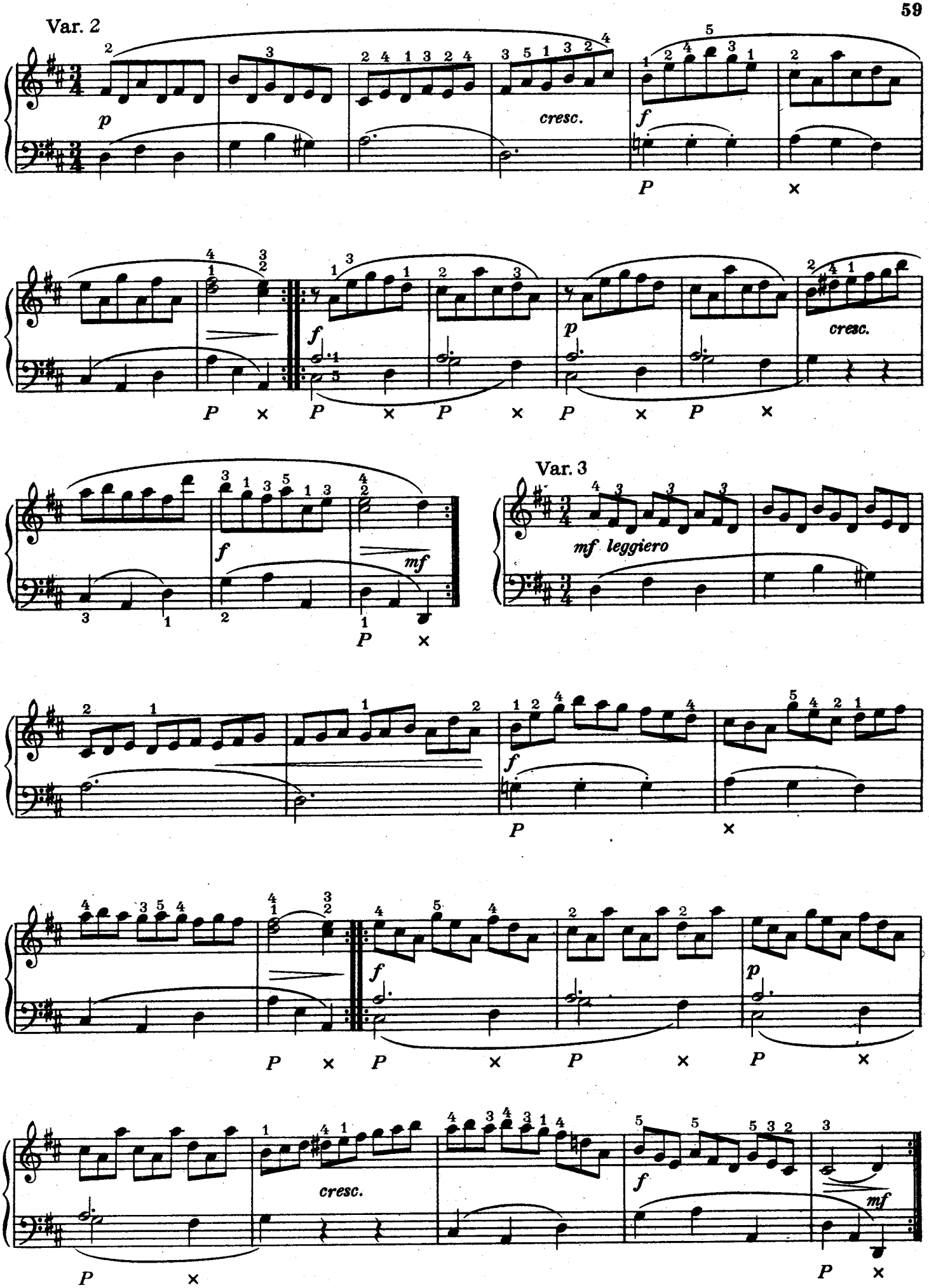
Var. 2
p
cresc.
f
P
×
f
p
cresc.
Var. 3
mf leggiero
mf

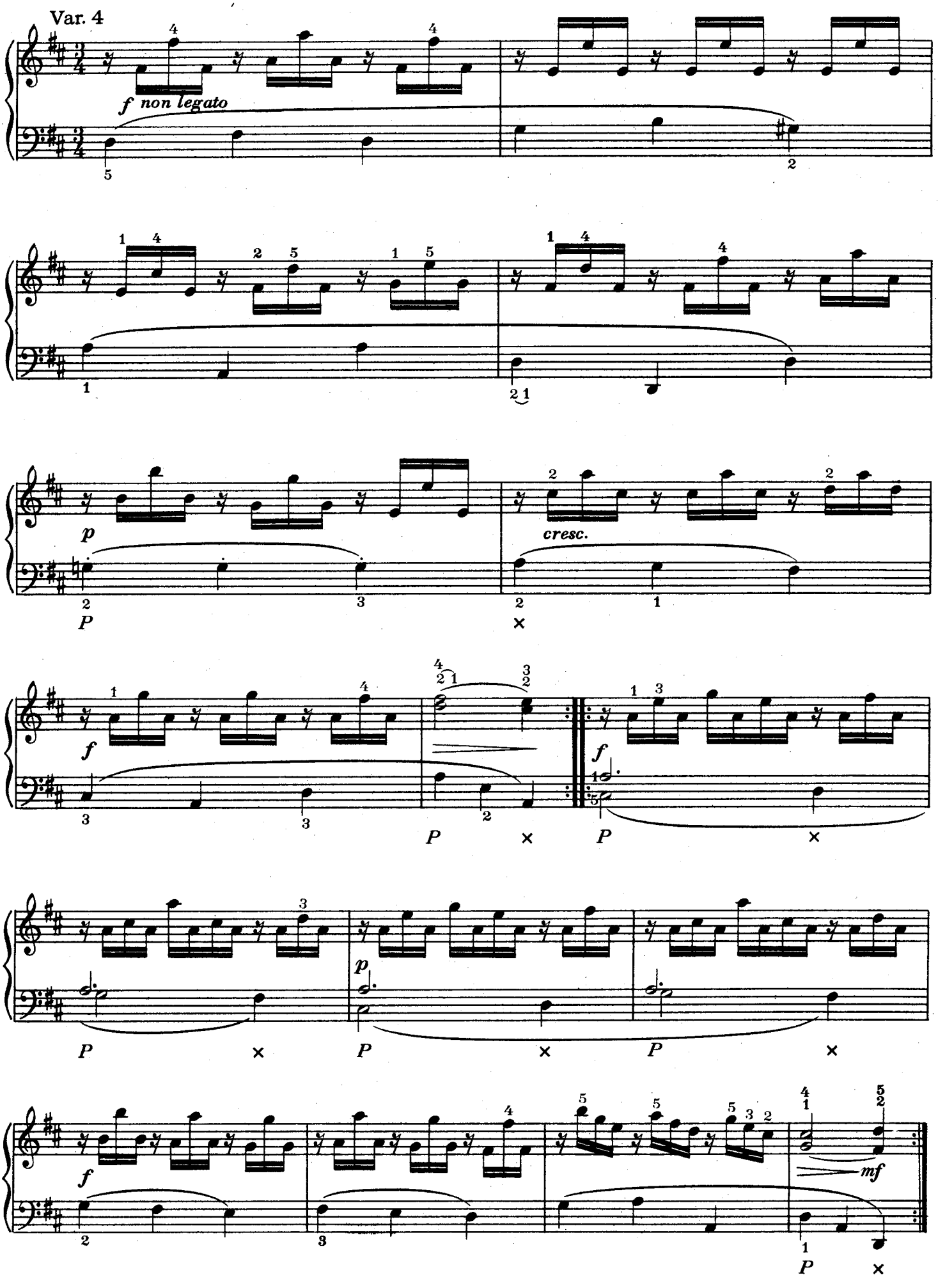
Var. 4
f non legato
p
cresc.
f
P
mf

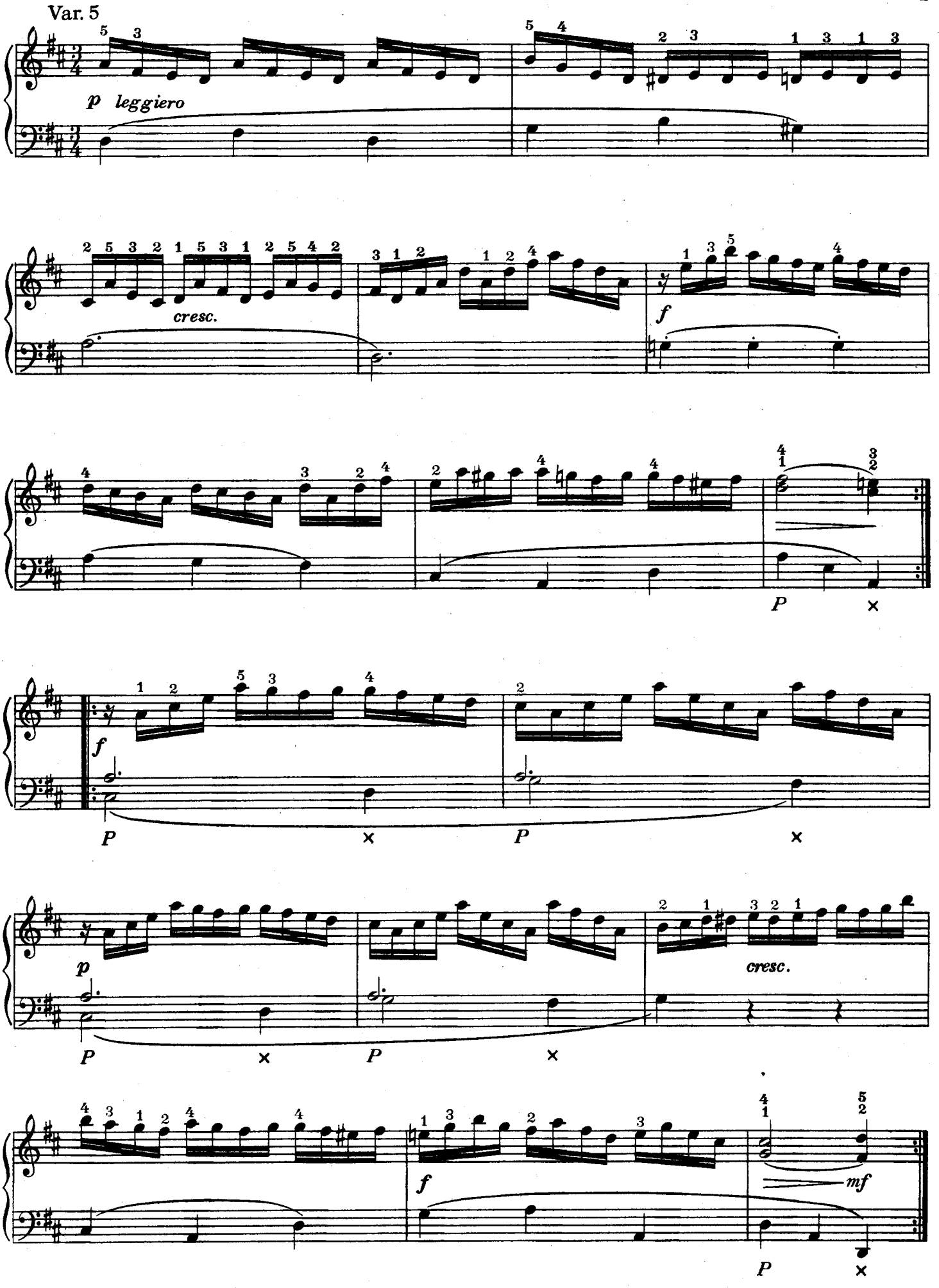
Var. 5
p leggiero
cresc.
f
P
f
P
P
p
P
cresc.
f
mf
P

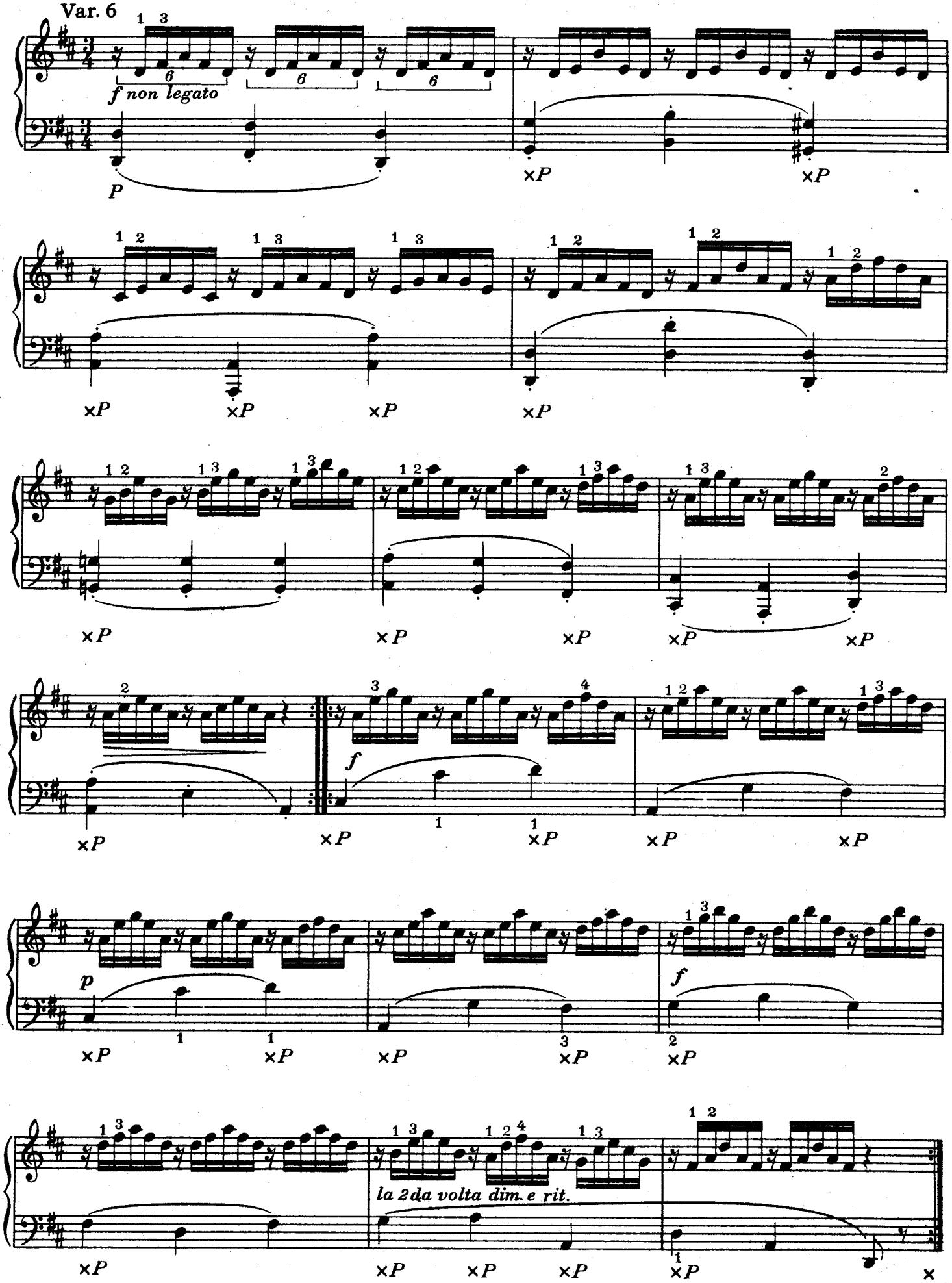
Var. 6
f non legato
la 2da volta dim. e rit.

ALLEGRO

(VI. SONATA)

JIŘÍ A. BENDA
(1722–1795)

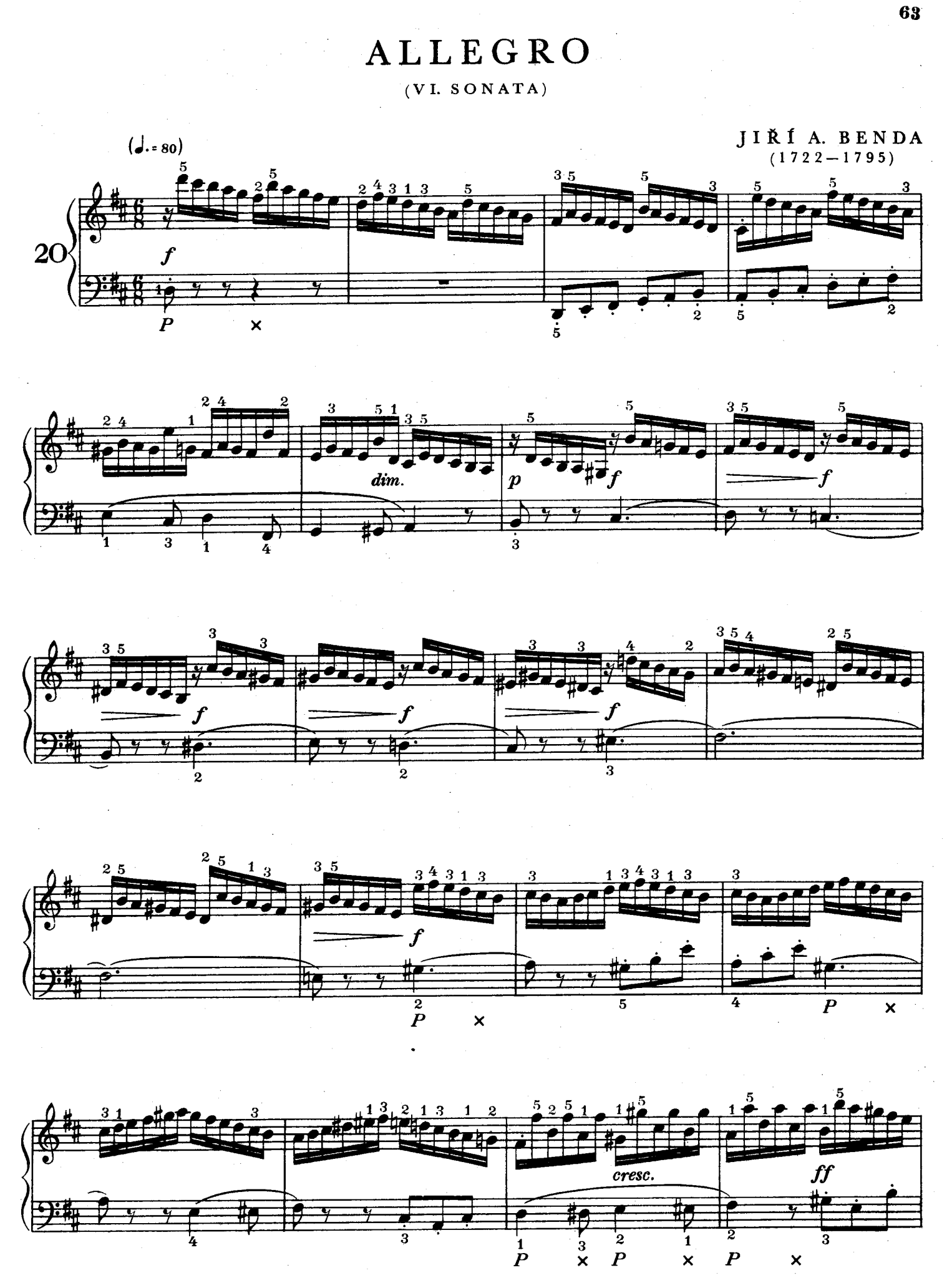

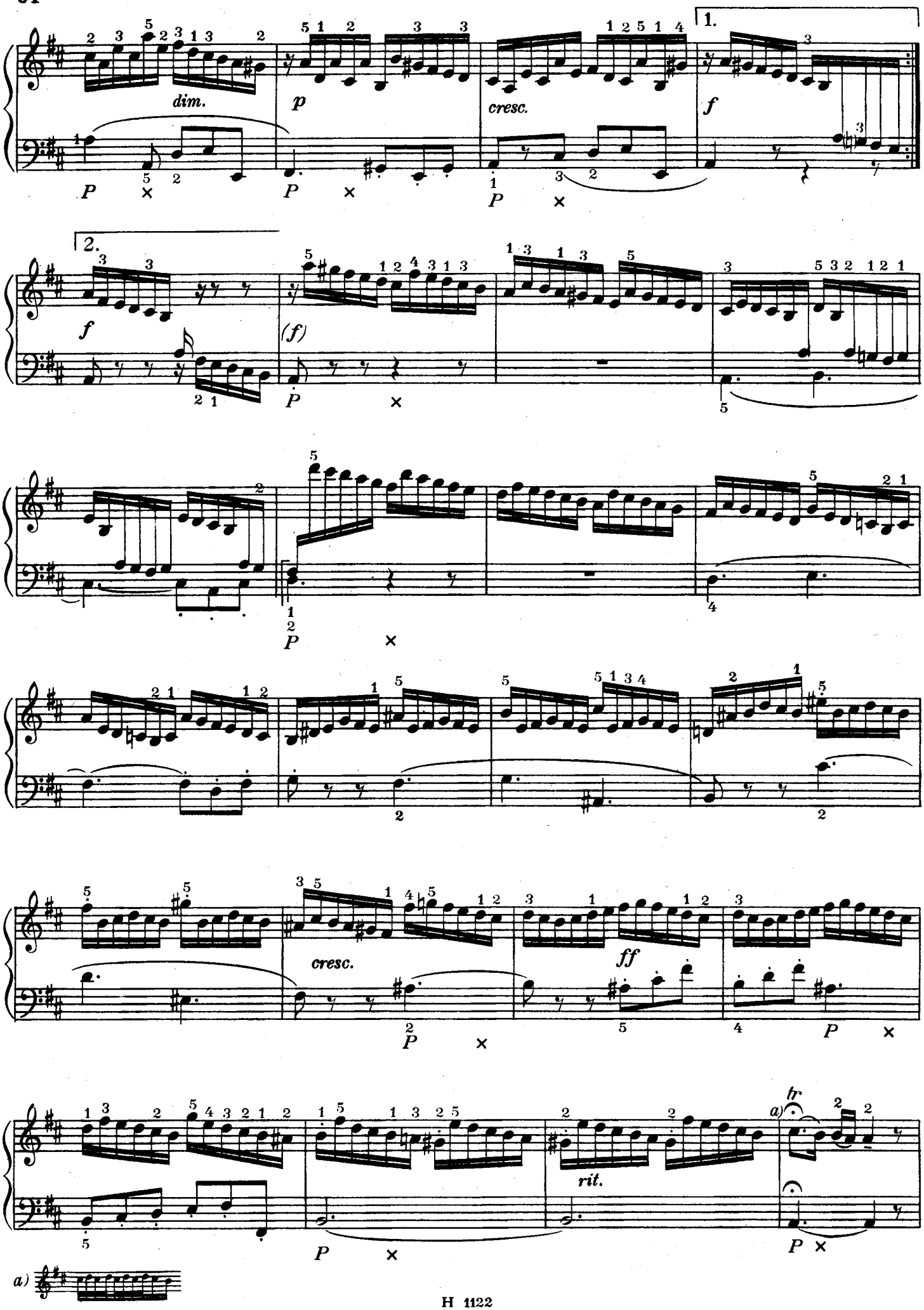
1.
2.
dim.
p
cresc.
f
(f)
ff
rit.
tr
a)

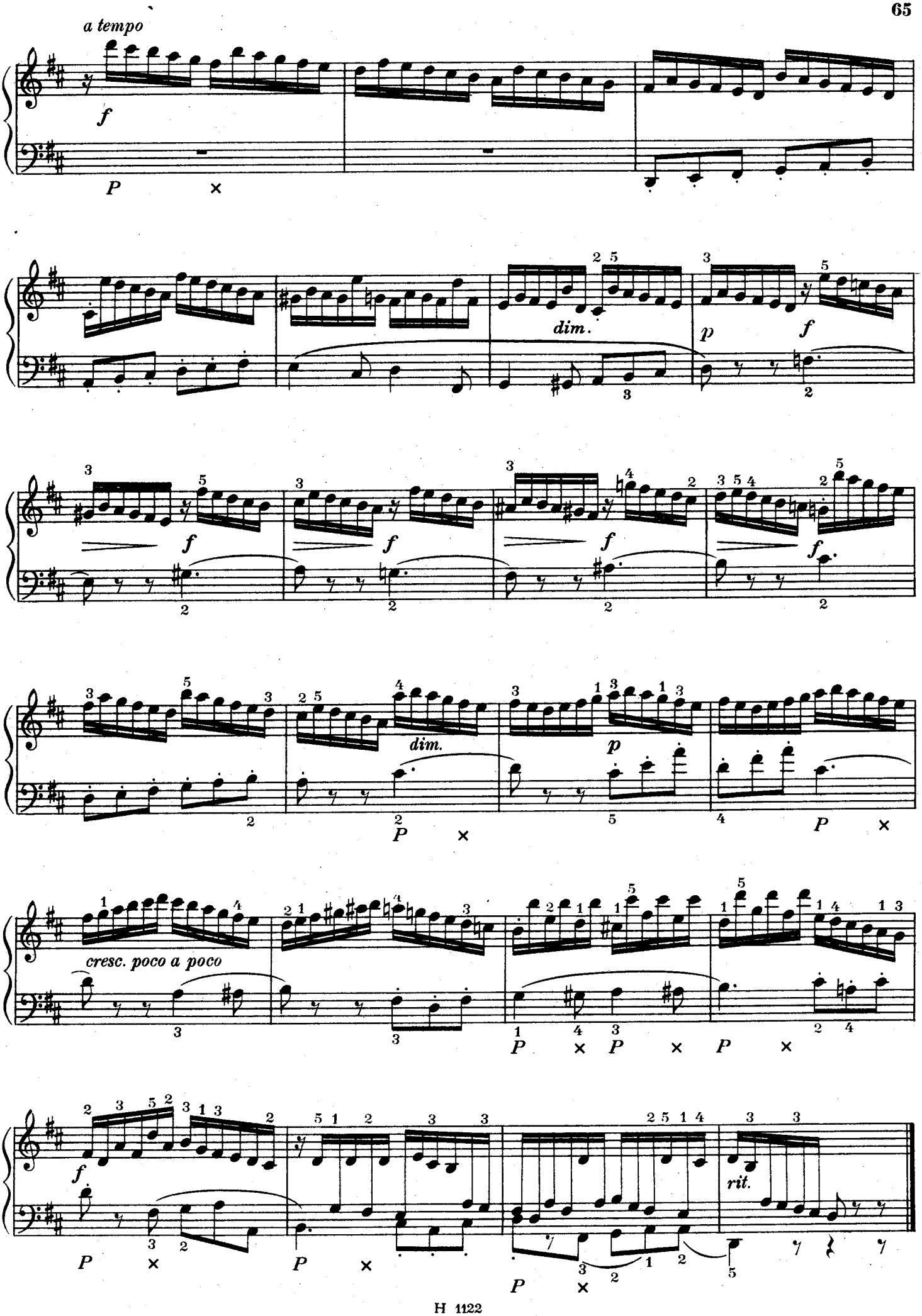
a tempo
f
P
×
dim.
p
f
cresc. poco a poco
rit.

ALLEGRO

(SONATA, OP. 35)

LEOPOLD ANT. KOŽELUH
(1752—1818)

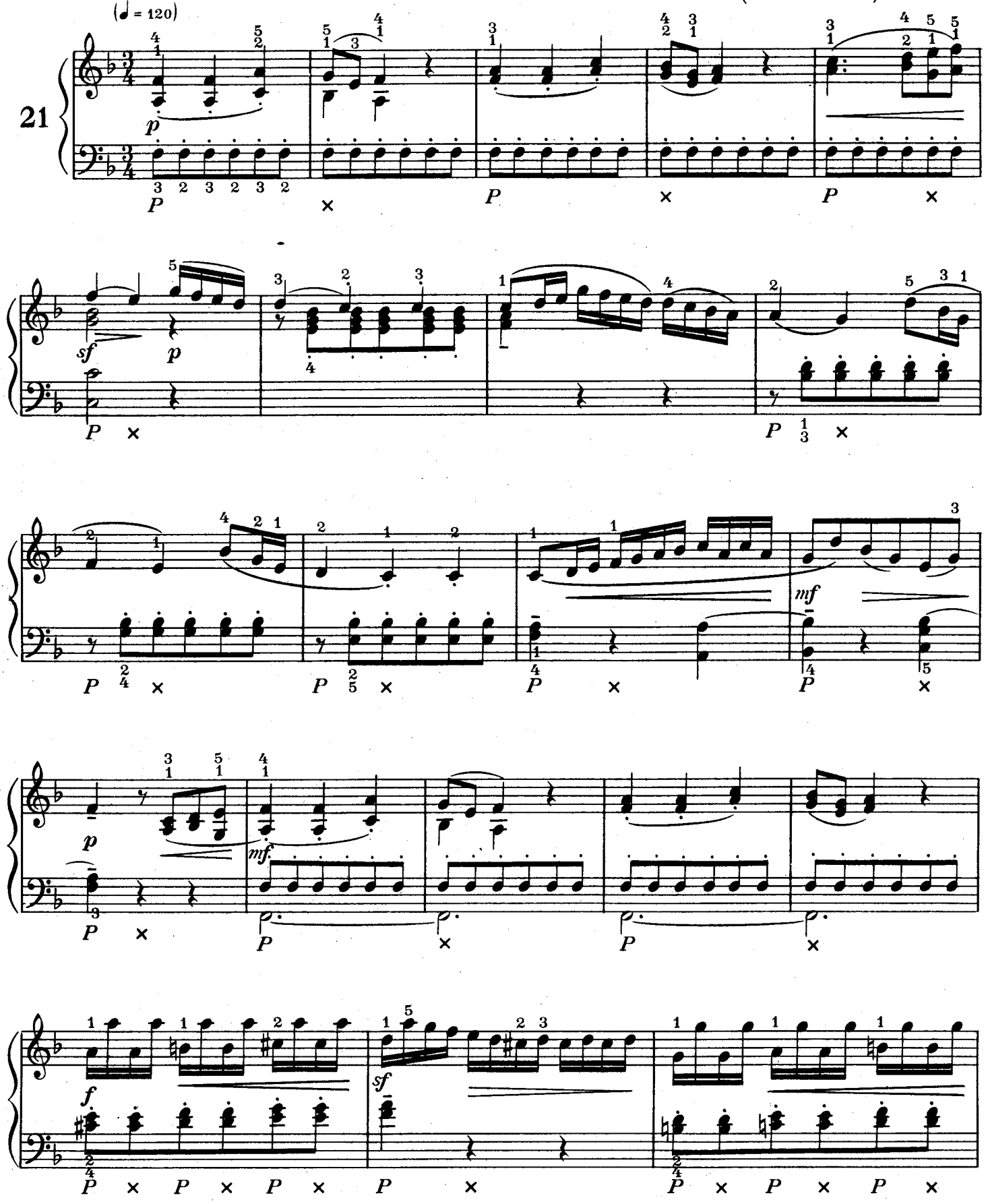

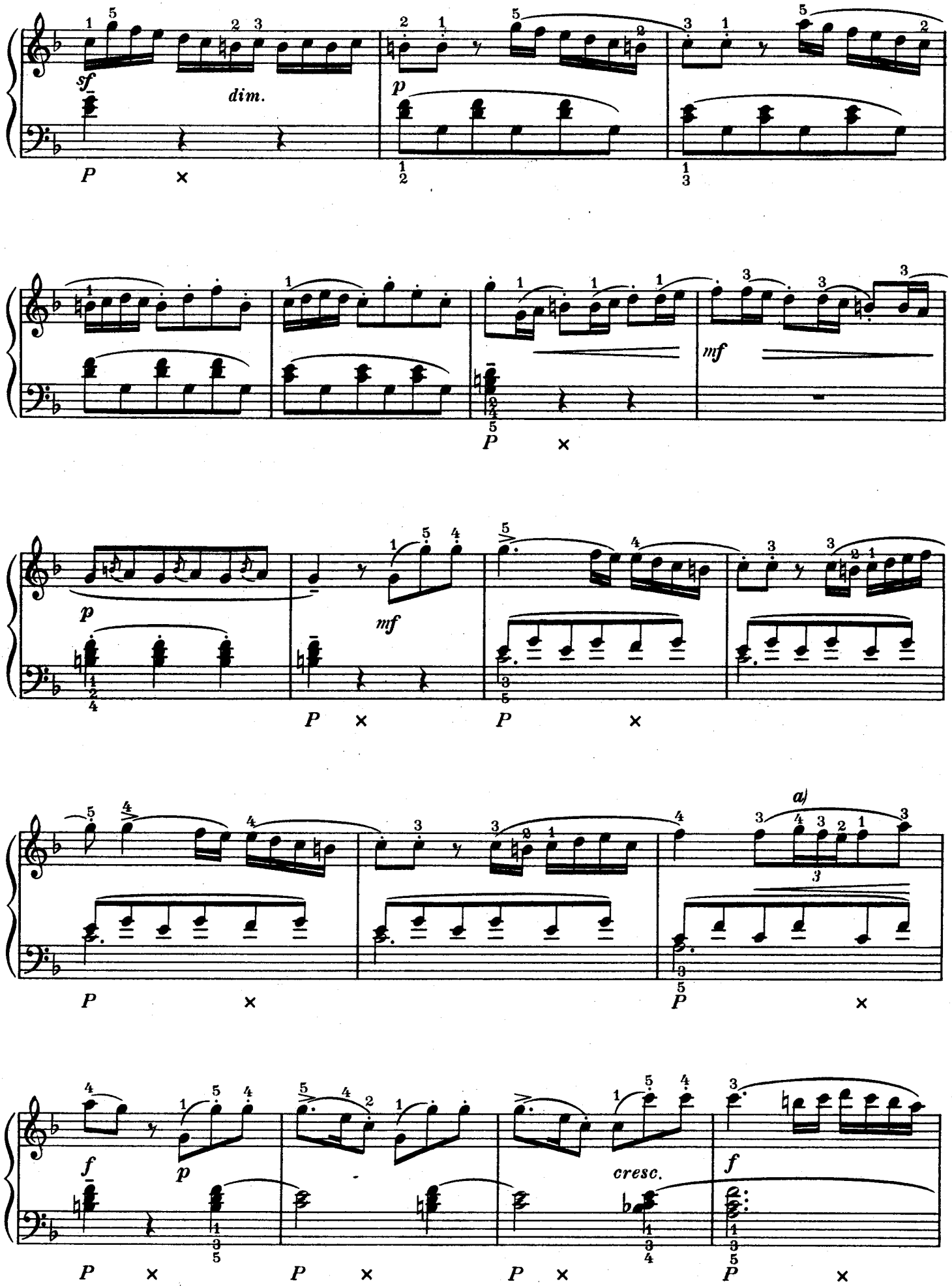

a) ∾

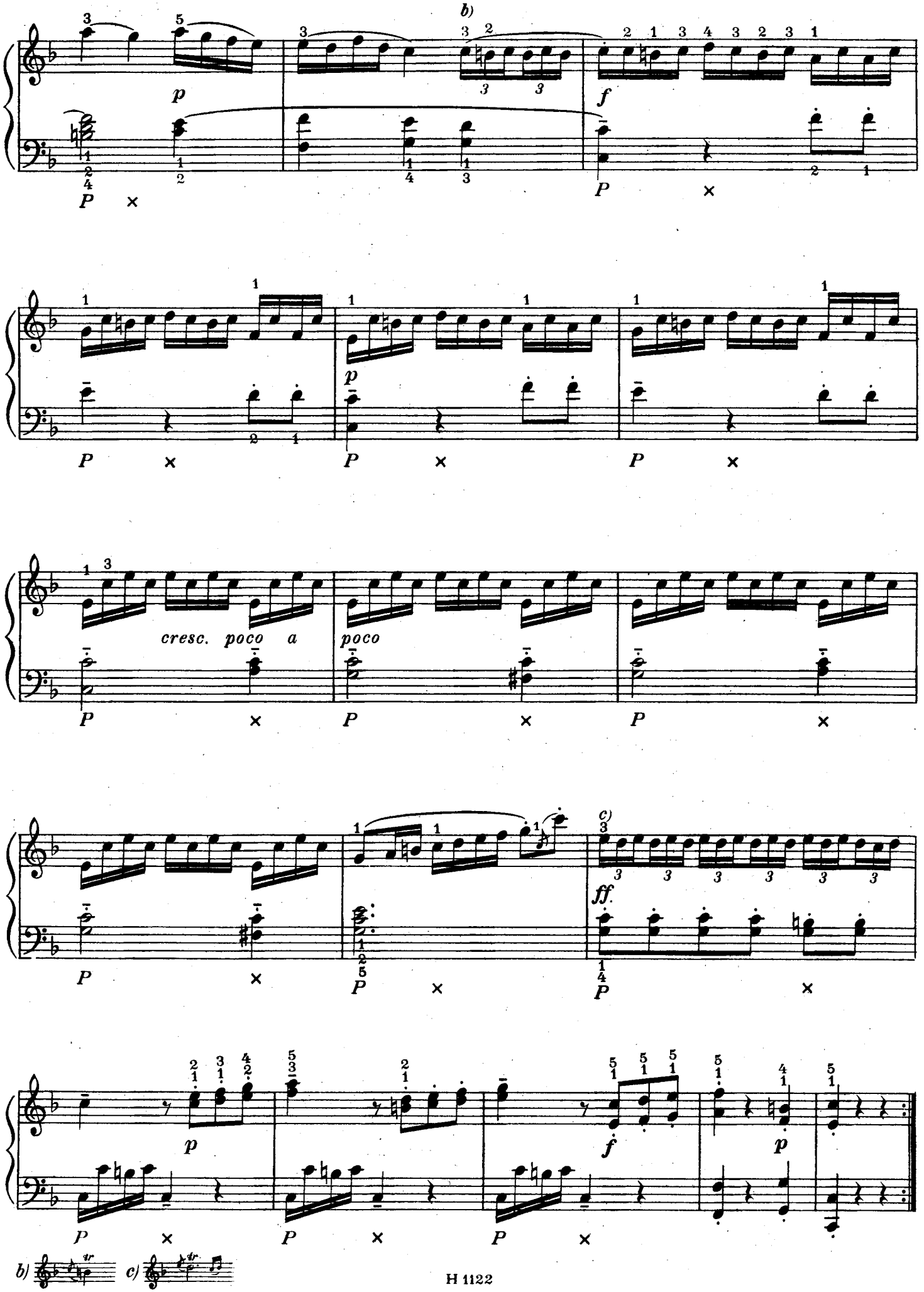
b)
p
f
P
×
p
cresc. poco a
poco
c)
ff.
b)
c)

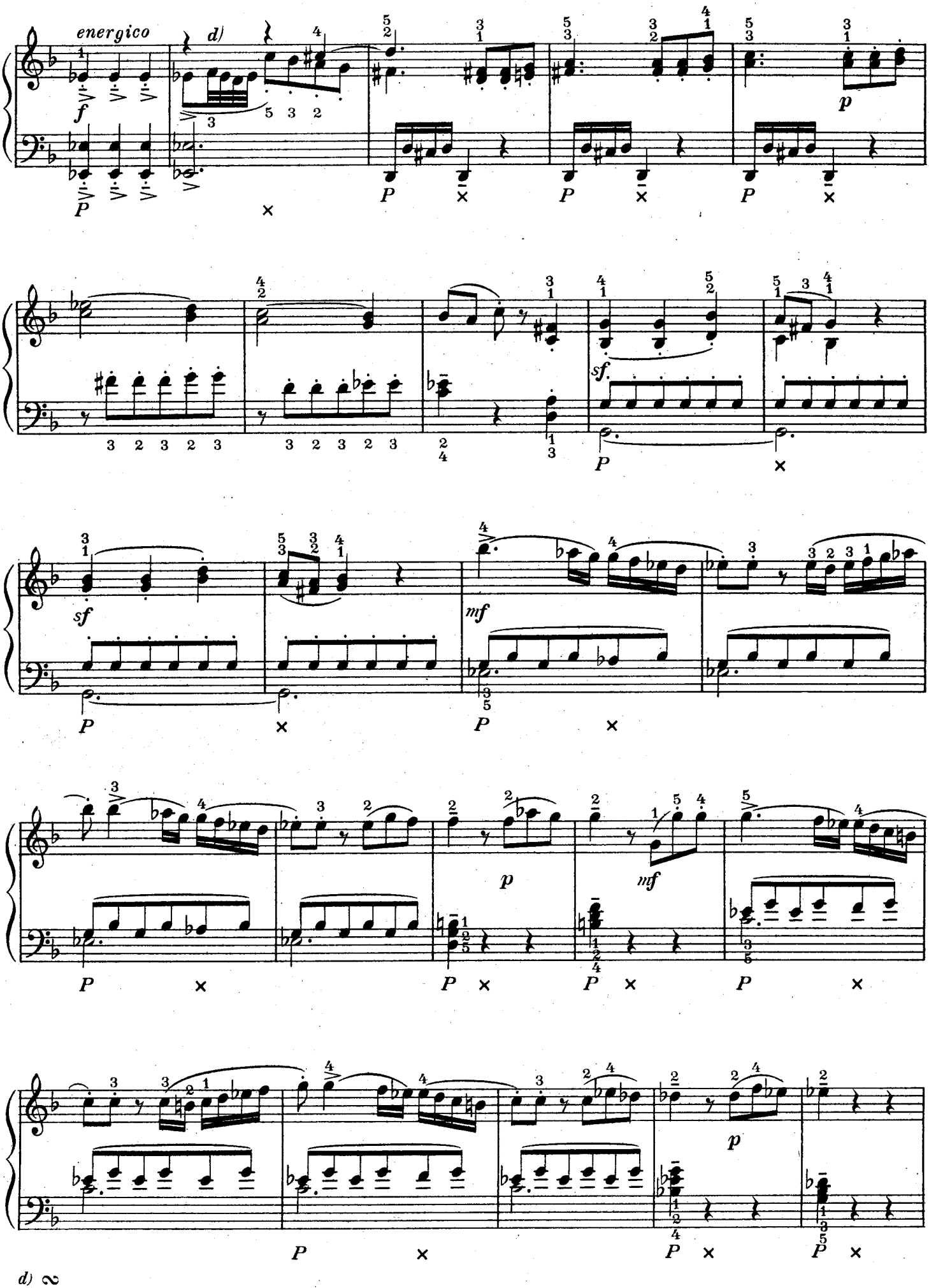
energico
d)
f
P
p
sf
mf
d) ∞

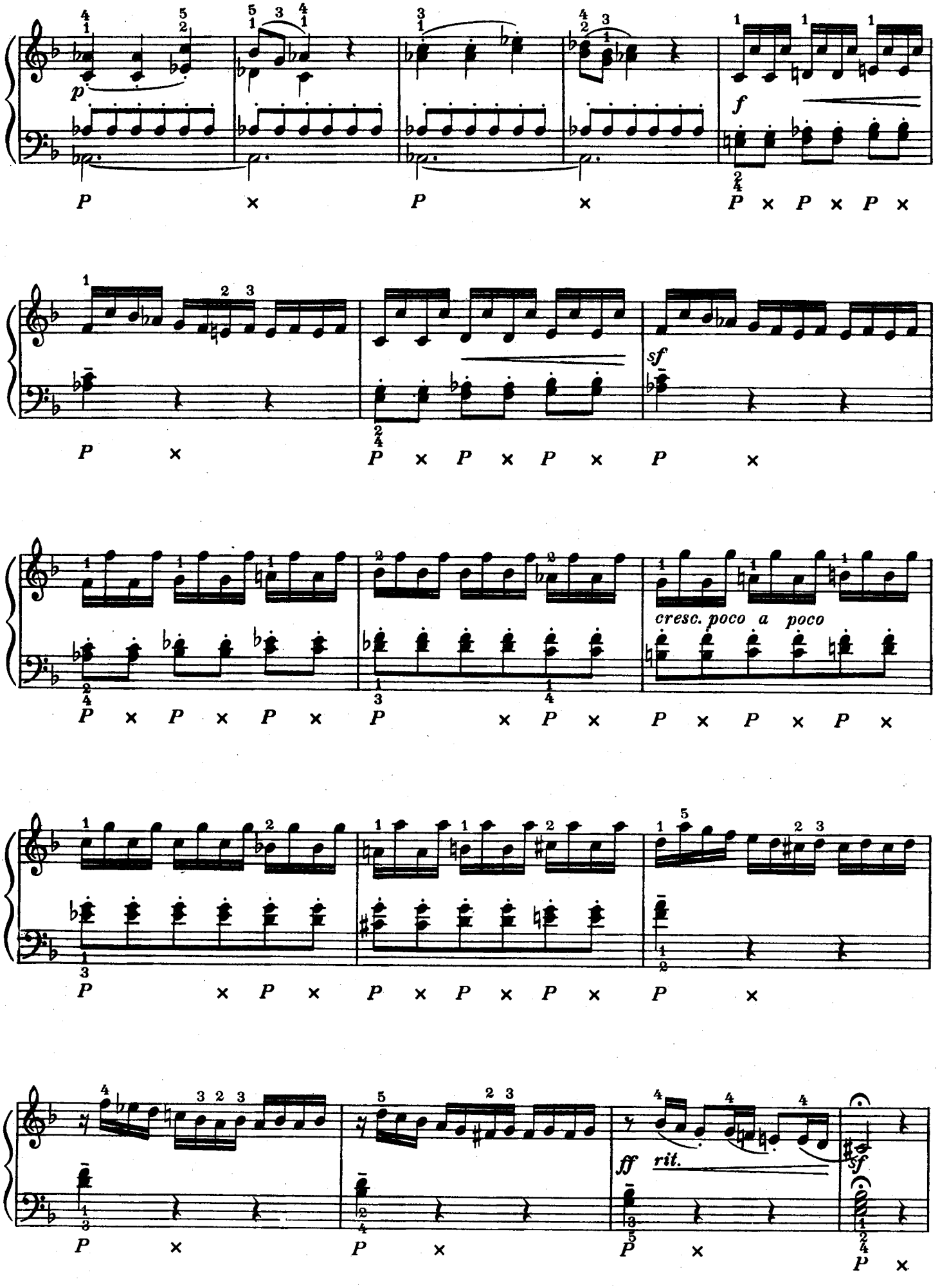
p
f
sf
cresc. poco a poco
ff
rit.
sf

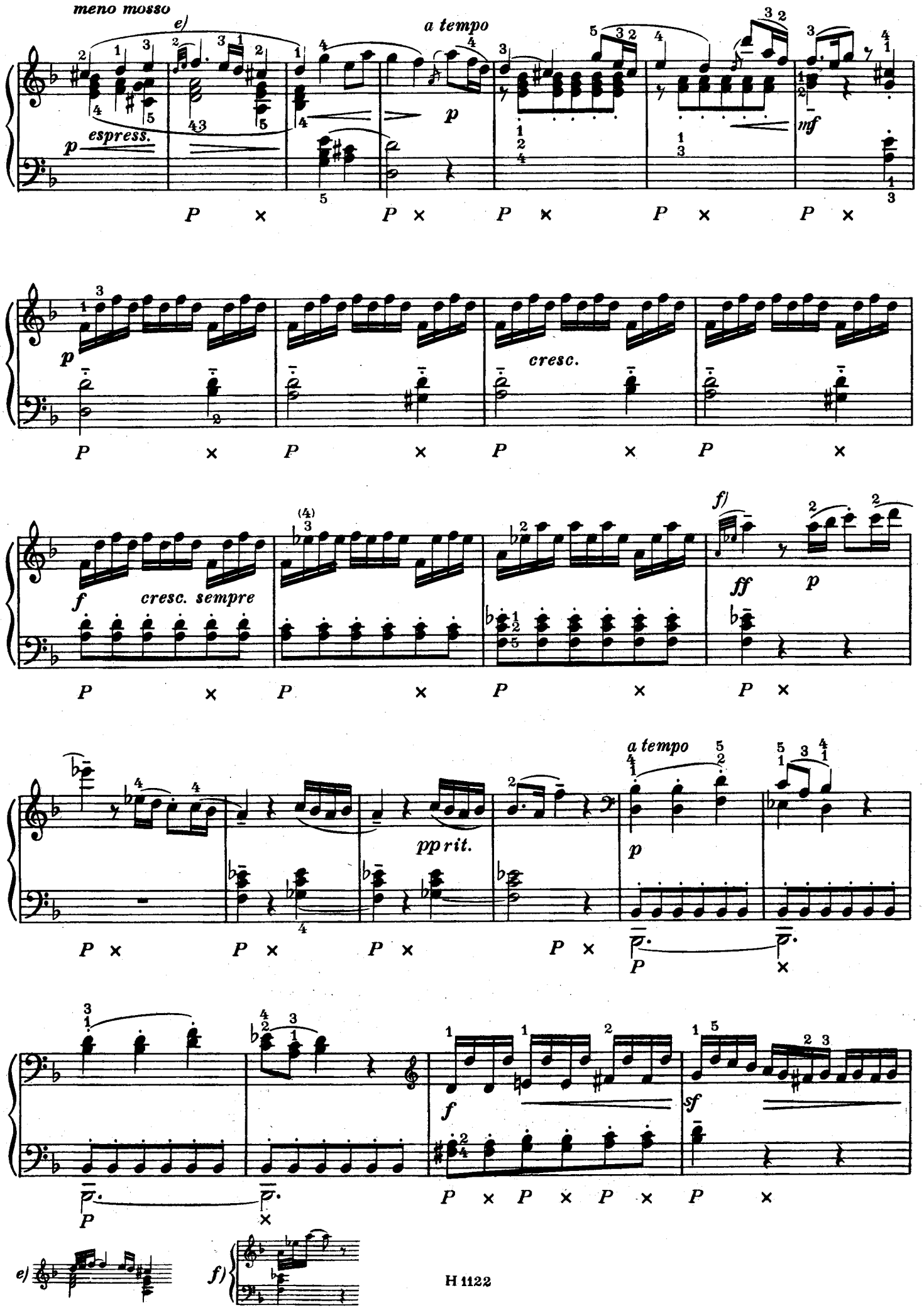
meno mosso
e)
a tempo
p
espress.
mf
cresc.
f
cresc. sempre
(4)
f)
ff
p
a tempo
pp rit.
p
f
sf
e)
f)

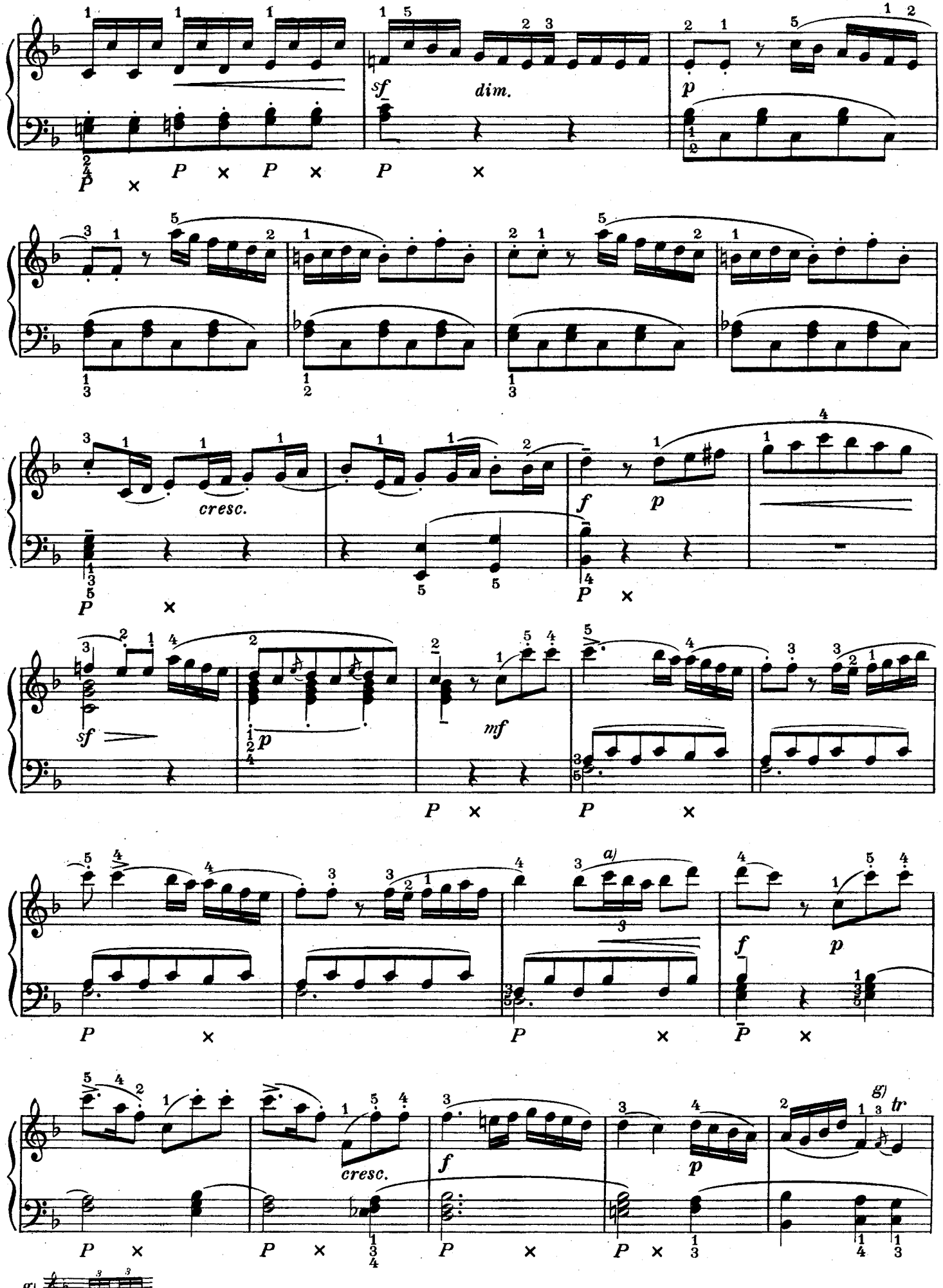
sf
dim.
p
cresc.
f
p
sf
p
mf
a)
f
p
cresc.
f
p
g)
tr
g)

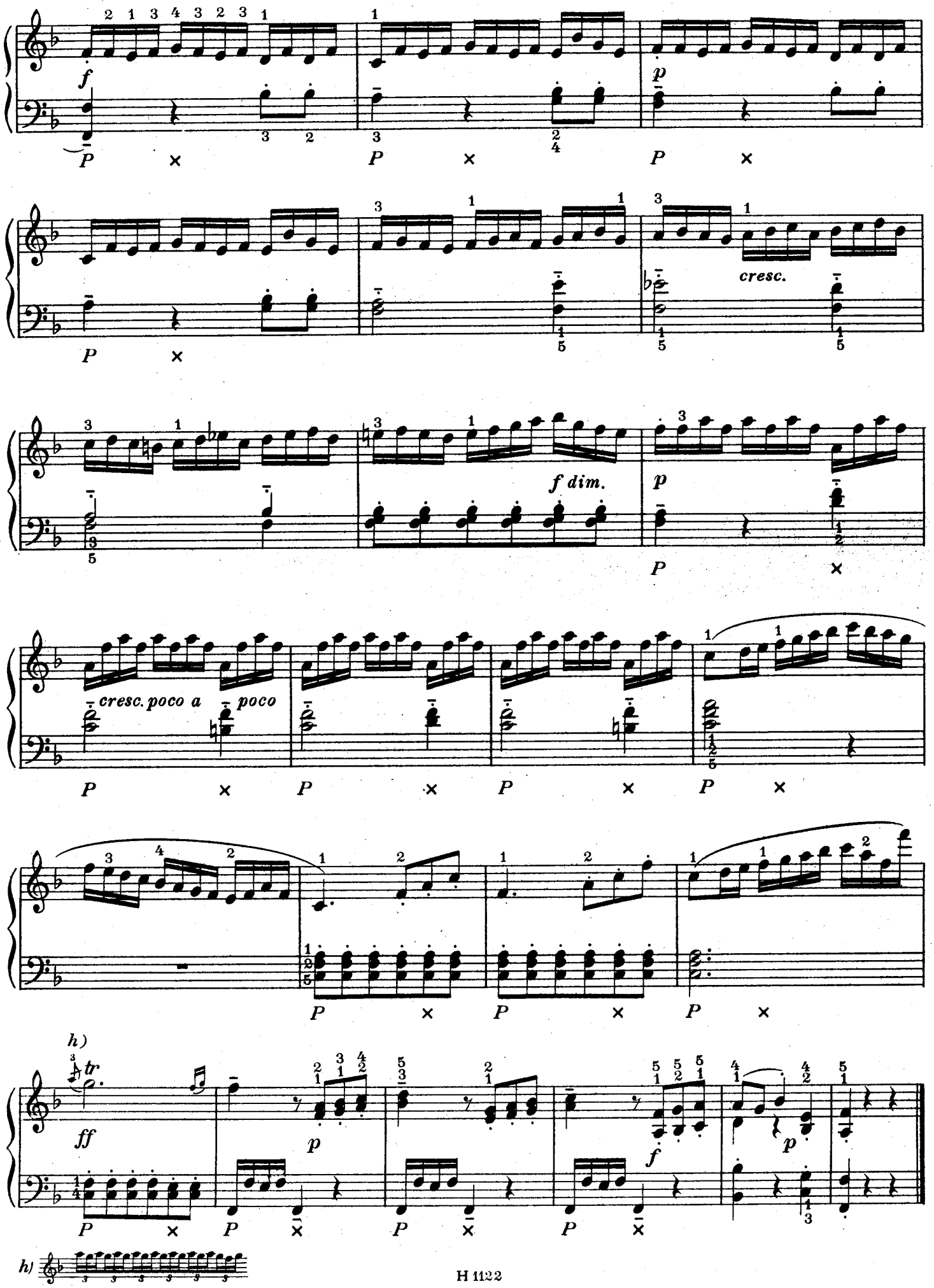
f
p
cresc.
f dim.
p
cresc. poco a poco
h)
tr
ff
p
f
p
h)

MENUET DU CARÊME

(POSTNÍ MENUET)

JAN LADISLAV DUSÍK
(1760—1812)

Andante (♩= 72)

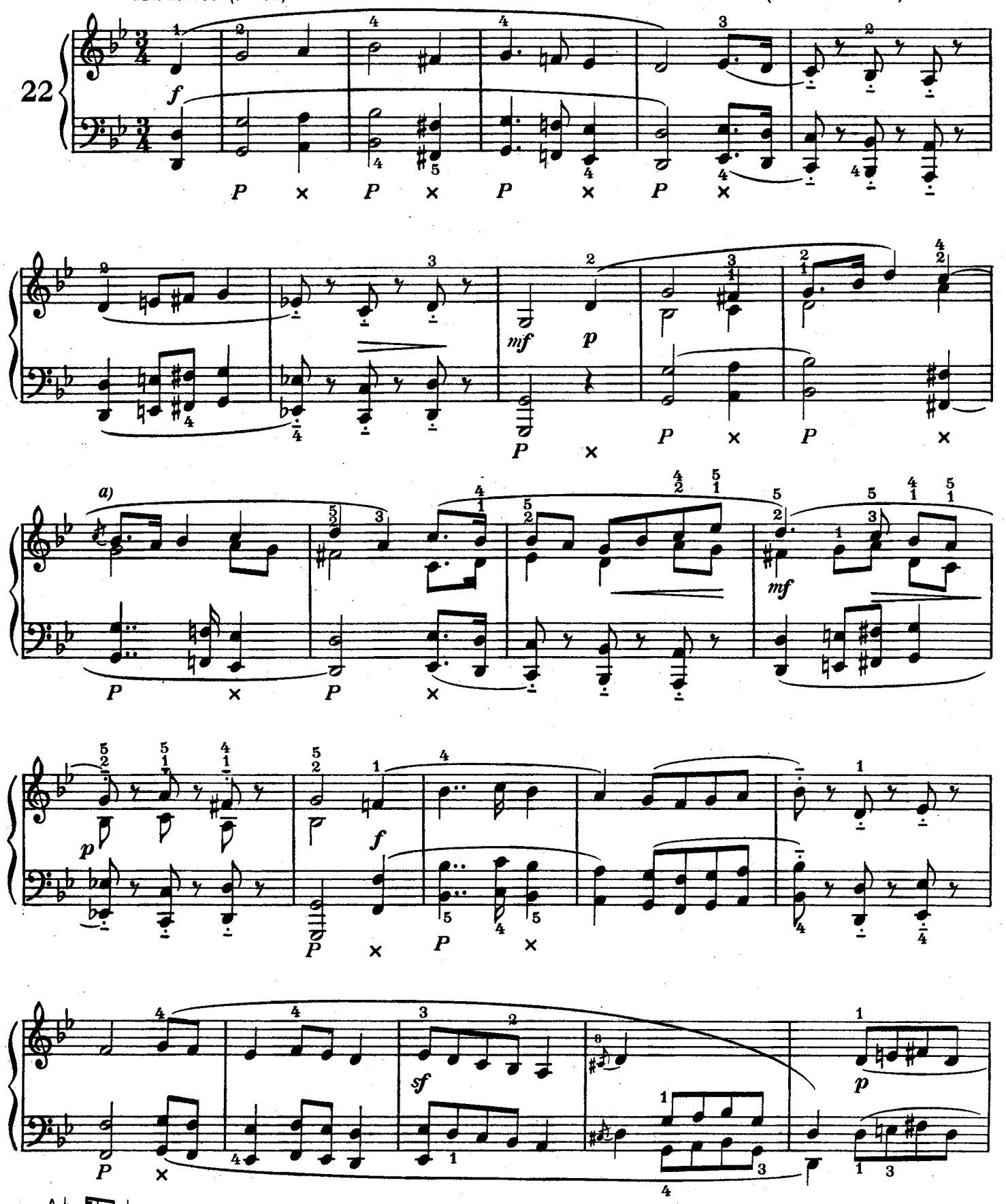

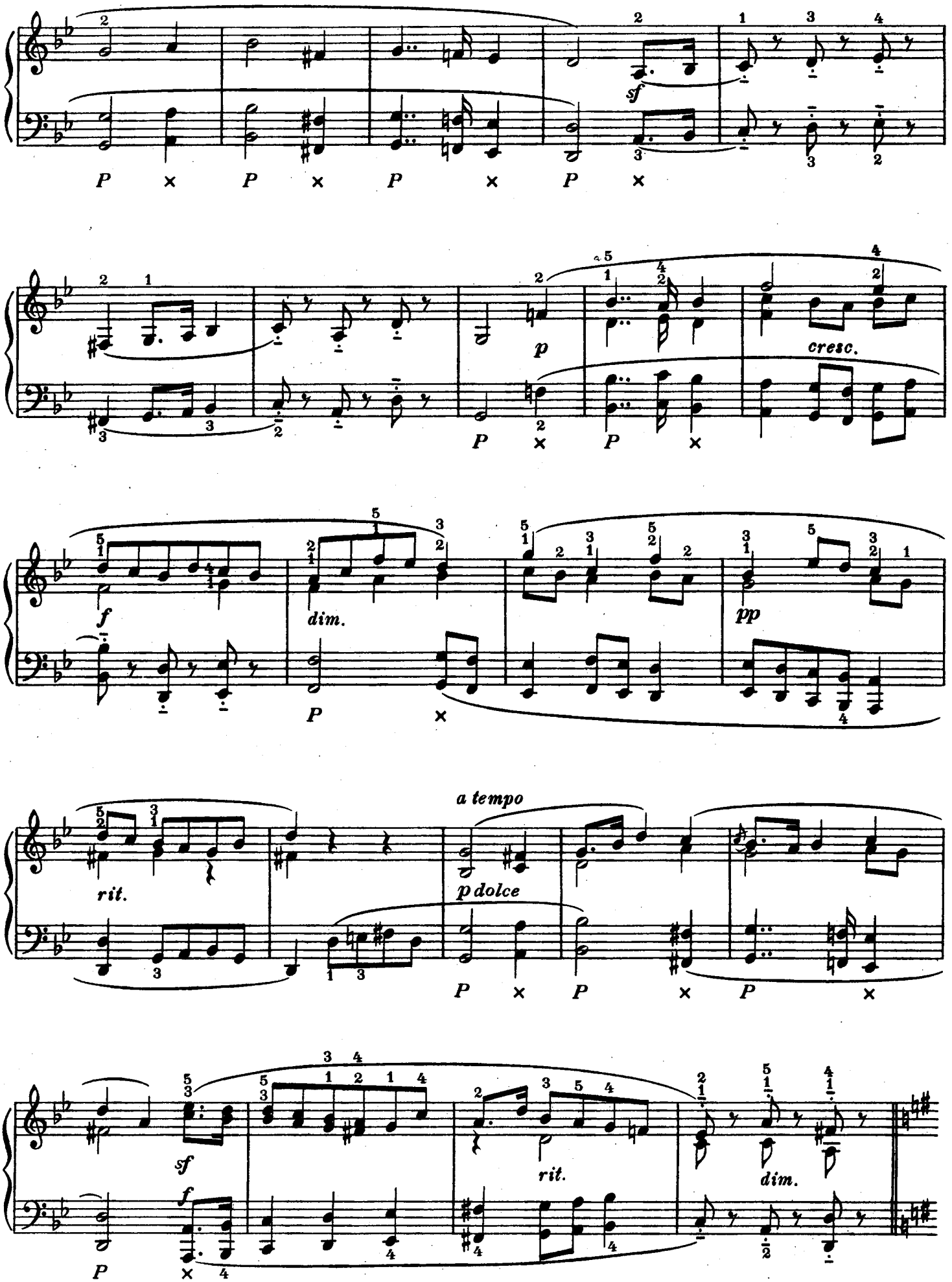
sf
p
cresc.
f
dim.
pp
rit.
a tempo
p dolce
sf
rit.
dim.

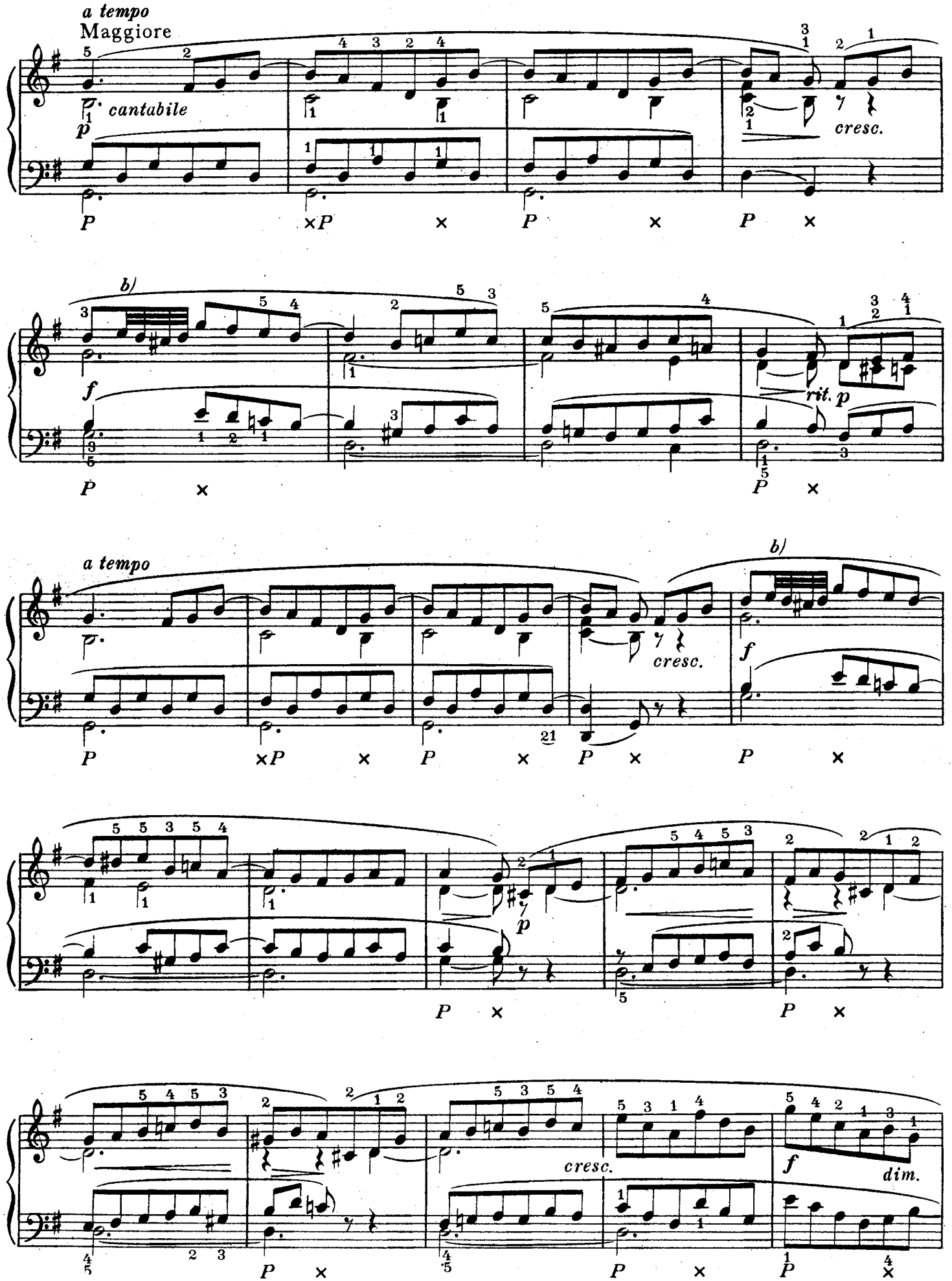
a tempo
Maggiore
cantabile
p
cresc.
b)
f
rit.
p
a tempo
b)
cresc.
f
p
cresc.
f
dim.

b) ?

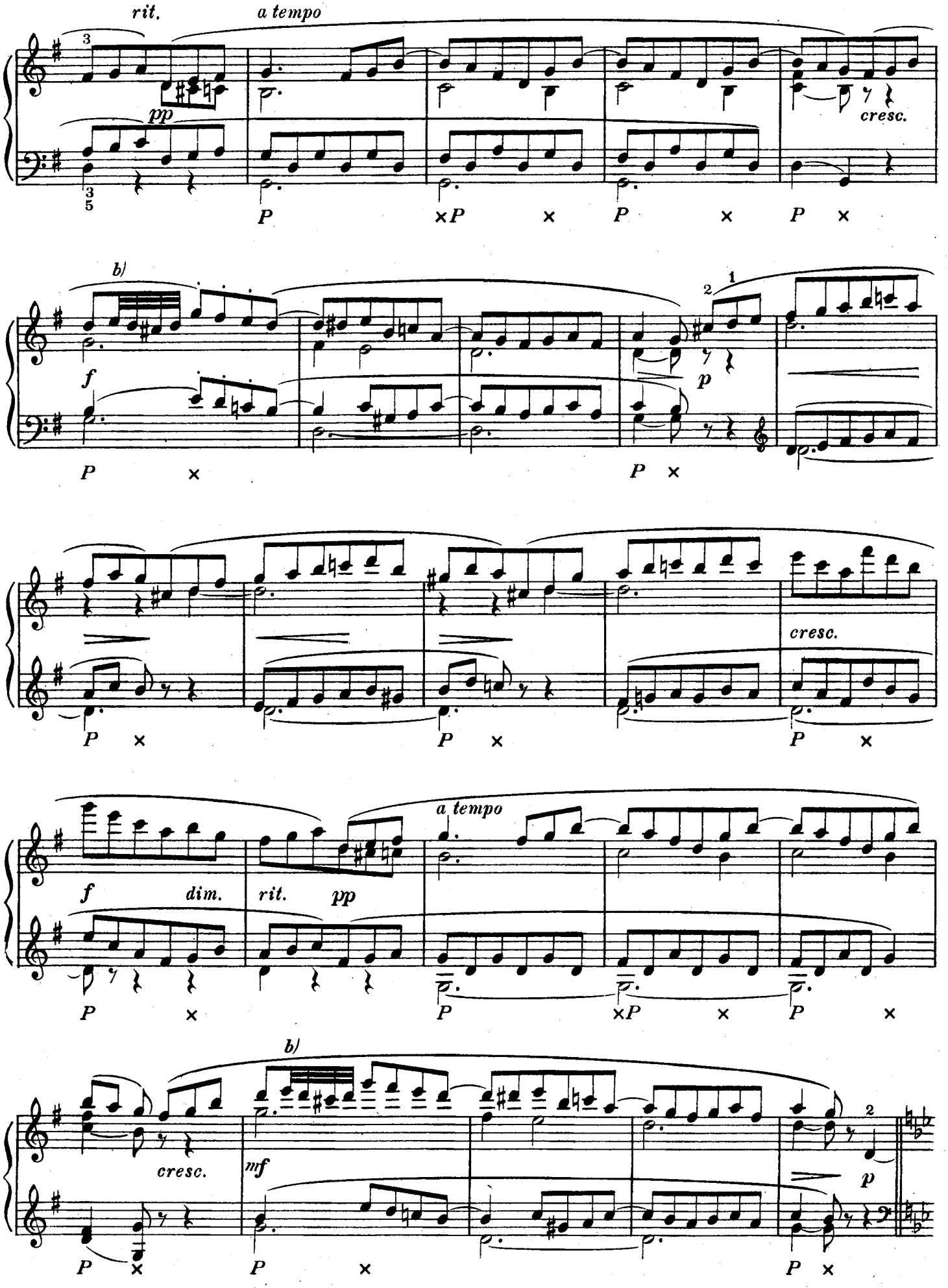
rit.
a tempo
pp
cresc.
b/
f
p
cresc.
f
dim.
rit.
pp
a tempo
b/
cresc.
mf
p

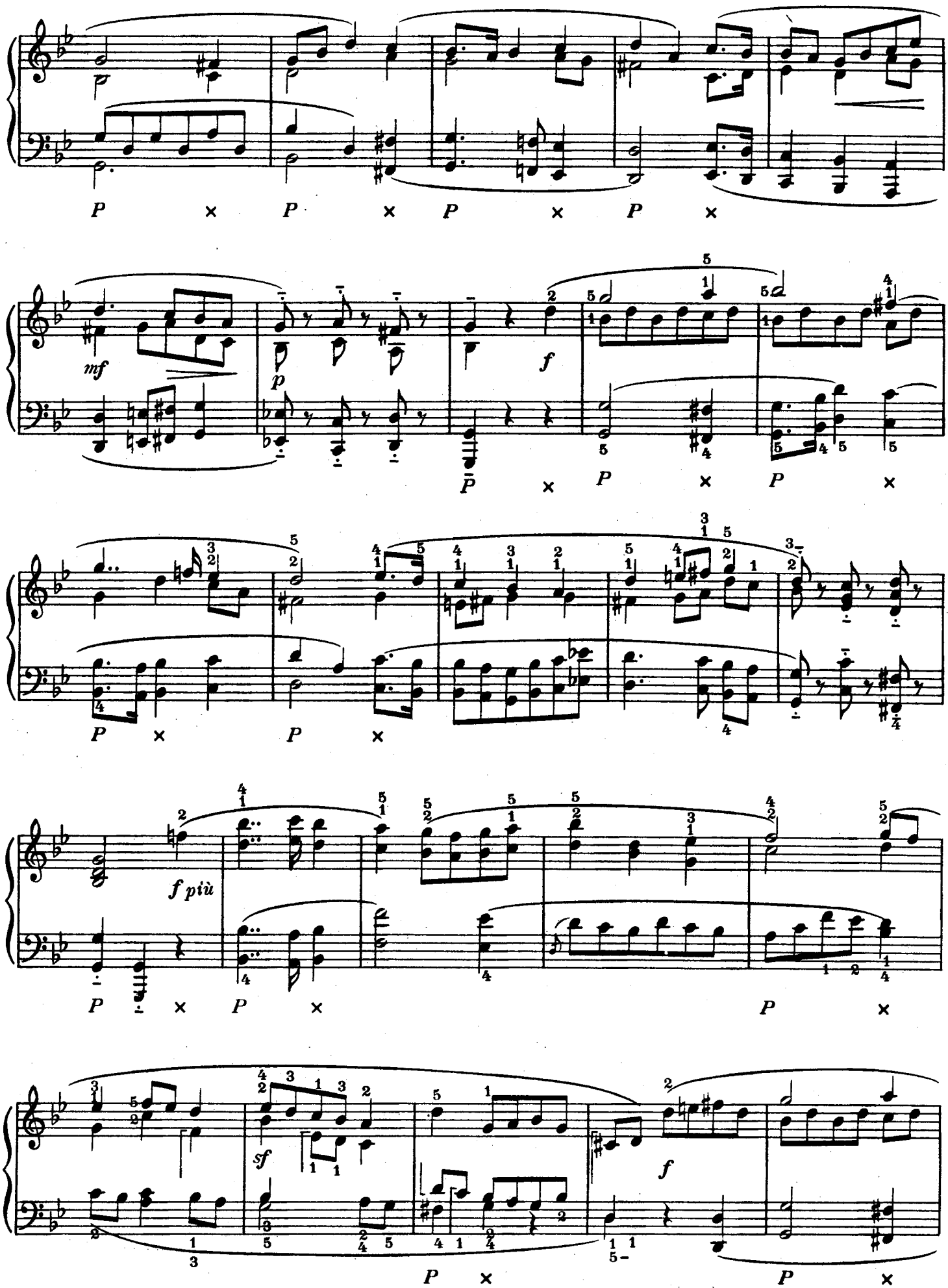
mf
p
f
f più
sf
f

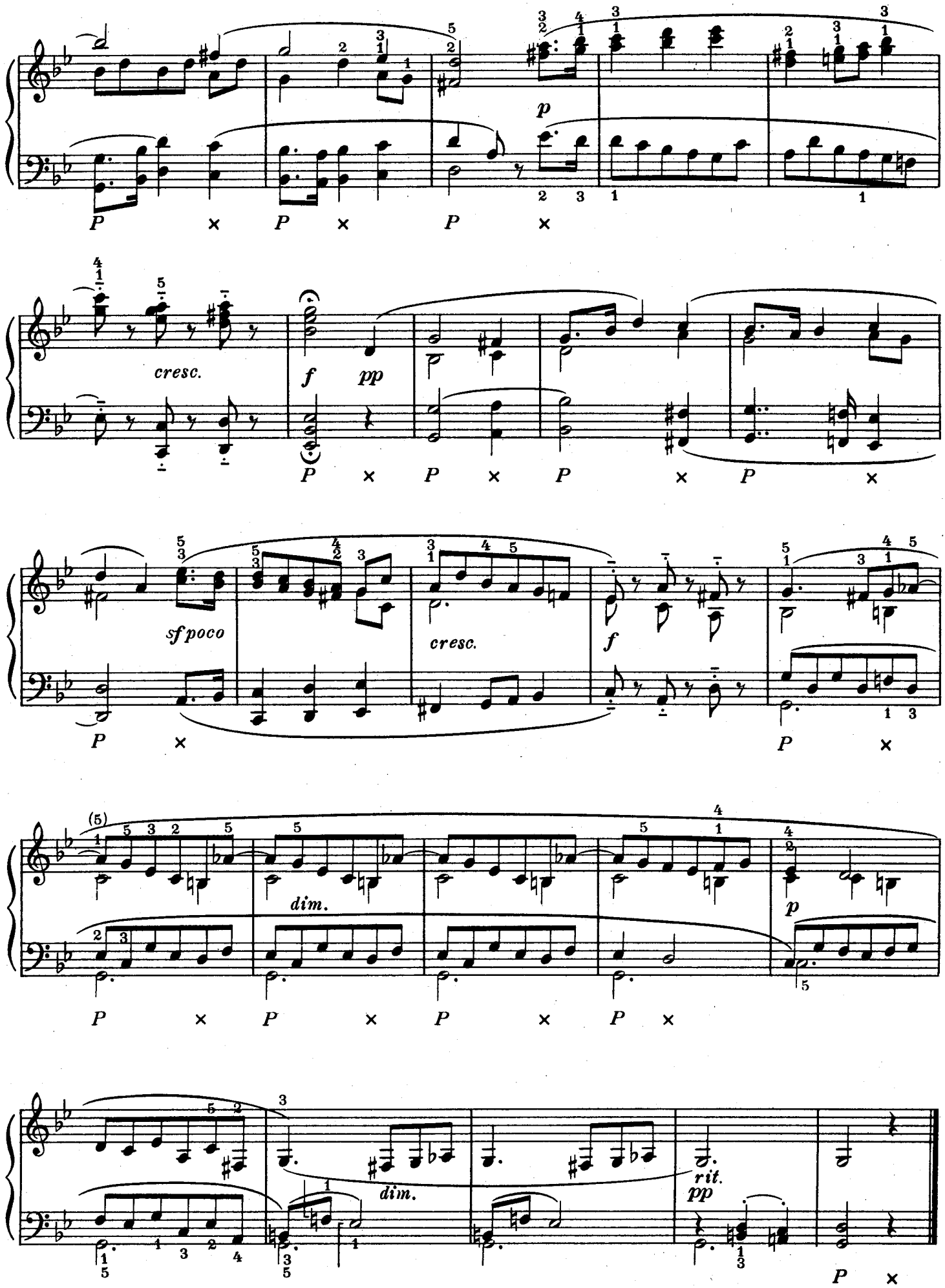
p
cresc.
f
pp
sf poco
cresc.
f
(5)
dim.
p
dim.
rit.
pp